

ИЗГУБЕНИ В КОСМОСА

LOST IN SPACE

Те ще спасят човечеството... или ще умрат изгубени в космоса

ДЖОАН Д. ВИНДЖ

ИЗДАТЕЛСТВО
СЛЪНЧО

ДЖОАН Д. ВИНДЖ ИЗГУБЕНИ В КОСМОСА

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Ресурсите на Земята са на изчерпване. Корабите на Новия глобален бунт атакуват земното население. В този съдбовен момент професор Джон Робинсън и неговото семейство са избрани да бъдат първите, които ще колонизират други космически пространства като последен шанс за спасяване на човечеството.

На борда на най-развития космически кораб в света, „Юпитер 2“, управляван от безразсъдно смелия пилот Дон Уест, те трябва да извършат 10-годишно пътешествие през галактиката. Мисията е планирана блестящо, но геният на злото д-р Захъри Смит променя оперативната памет на бордовия робот към програма за унищожаване на семейство Робинсън.

Те ще спасят човечеството...

Или ще умрат изгубени в космоса.

ГОТОВИ ЗА ИЗЛИТАНЕ! КРАЙНА ЦЕЛ — НЕИЗВЕСТНА...

ПРОЛОГ

— „Грисъм Едно“ вика Пристанищен Хипергейт. Моля, последен вектор на скачване.

Пилотът на „Грисъм Едно“ погледна към панорамата, която постепенно изпълваше прозрачния купол на корабния мостик и се усмихна. Видиш ли за пръв път този пейзаж, нямаш друг избор. Колкото и пъти да видиш увисналата в космическото пространство земя, тя не прилича на нищо друго, освен на син опал върху черно кадифе... А съвсем близо шпиловете на космическата станция бяха кацнали като корона върху сюрреалистичната, с петнадесеткилометрова обиколка конструкция, която скоро щеше да се превърне в първия проход на човечеството към хиперпространството.

Строителните техници вдигнаха очи, за да проследят силуета на преминаващия над главите им кораб, и слънчевата светлина се отрази в прозрачните лицеви плоскости на шлемовете им, ярка като лазерните им горелки.

— Разбрано, „Грисъм Едно“. Тук Пристанищен контрол Хипергейт — познатият глас на Бил Рандъл, спокоен и ведър, проехтя в шлемофона ѝ. — Имаш разрешение за кацане. Надявам се, че ни носиш малко „Партагас“ в ръждясалата кофа, Сал.

Сал се усмихна, докато въвеждаше последни координати за скачване в бордовите компютри, и усети как изтласкващите дюзи откликват на командата ѝ. Траекторията на товарния съд започна бавно и прецизно да се променя, изравнявайки ъгъла на подстъпа с платформата, предназначена за скачване.

— Карам ви най-страхотното...

Рандъл така и не разбра какво. От звездната нощ се спусна смърт и мостикът на „Грисъм Едно“ се взриви, превръщайки кораба в огнено кълбо.

* * *

Майор Дон Уест се завъртя в жироскопната си броня и настрои холографския дисплей, докато клинообразният му изстребител излиташе от бойната база АЗОМАК. Корабът проряза нощта като безмълвен вик и се насочи към раздуващия се облак отломки. Пилотският отсек представляваше балон от прозрачна сплав, кацнал като перла върху носа на изстребителя. Контролната апаратура му осигуряваше почти триста и шестдесет градуса видимост към хиперпорталния пръстен, останките от експлодиращия кораб в самия му център... и врага.

Зяпналите към космическите недра космически строителни екипажи изчезнаха зад него за миг, а раздуващият се пред него ураган от грапови шрапнели се понесе срещу кораба му... и към повърхността на полузавършената конструкция на Хипергейт. Два тъпоноси кораба на Бунта изфучаха от търкалящите се из вакуума отломки — същите кораби, които преди секунди бяха взривили товарния кораб на парченца.

— Кой ни удари? — изрева по комовръзката гласът на Джеб Уолкър.

„Рейнджър Едно“ навлезе в периферното му зрение. Широко разперените му криле бяха отрупани с бляскаво вьоръжение. „Рейнджър Едно“ беше кораб — близък на собствения му „Орел Едно“, с изключение на опознавателните знаци. Той се усмихна, мярвайки с поглед зъбатата усмивка на акулата, изрисувана на дясното крило на Уолкър, и космическата Ръка на Съдбата на лявото.

Собствените му криле бяха украсени с фигура на орел и око на орел — всичко, което трябва на един ловец и нищо повече. „Понякога Джеб разсъждава прекалено много...“ Но Джеб беше неговият партньор, прикритие и възторжен съперник в ученията още от дните в Космическата академия.

— Нашественици на Бунта — отвърна Уест. — Твърдят, че товарният кораб е нарушил въздушното им пространство.

Уолкър изруга.

— Тази студена война май се разгорещява. Откъде се появиха?

— От ада — промърмори Уест. Очите му изведнъж станаха студени и чисти като лед. — А сега ще ги отпратим обратно, с писък.

Вражеските кораби се наклониха в огнева позиция срещу хиперпорталната арка. Плазмените им оръдия забоботиха и по нейната

свръхструктура зейнаха тъмни отвори. Той рязко завъртя кормилния лост, цялата опустошителна сцена се плъзна пред очите му в зашеметяващ миг и изстребителят му се понесе към най-близкия нашественик.

— Последният, който срази някой лош, купува бирата — свободната му длан се спусна към клавиатурата и активира компютърния мерник.

Каквото и да представляваха тези нашественици на Бунта, бяха добри пилоти. Насекомовидният кораб, чиито скосени щипци бъкаха от въоръжение, затанцува яростно, отскачайки от центъра на кръста в холографския окуляр. Уест стреля и изпъшка отчаяно, когато нападателят профуча нагоре под ъгъл от деветдесет градуса и лазерният му залп процепи вакуума.

Той ловко отбягна връхлитащите отломки и започна да настига бягащия нашественик, сякаш се беше слял с кораба си в една цел. Частица от вниманието му, която непрекъснато следеше действията на партньора зад гърба му подсказа, че Ловецът се е втурнал по петите на другия нападател.

— Ей, Джеб — извика той, поглеждайки надолу. — Виждам къщата ти оттук...

Този отрязък от секундата, в който се разсея, можеше да му струва скъпо, защото в същия миг нашественикът внезапно се превъртя като подхвърлена монета, натисна изтласквачите и камшиците на лазерите му заплюяха, докато връхлиташе право към него.

„Игра на пиленца.“ Уест се ухили, без сам да се усети, докато вражеският кораб яростно го обстрелваше. „Никога досега не я беше губил.“ Отвърна с огън на непрекъснатата канонада, придържайки се към курса, предвещаващ сблъсък, и разстоянието между него и изстребителя на противника започна губелно да се скъсява.

— Какъв е този звук? — промърмори той. — Май дебелията дама загрява... — Думата „опера“ беше последното, което му хрумна.

Не погледна в екраните. Не искаше и да знае. Очите му се бяха приковали в стремглаво приближаващия се кораб.

— Чувам я. О, да — усмивката му се разшири. — О, да! Сега ще ми запее...

Очите му се озариха от заслепяващия пулс на мълниите. Сега, на ръба на смъртта, се чувстваше по-жив от всякога.

Сред рояка звезди върху цветните дисплеи изгря свръхнова, за да го предупреди за неизбежния сблъсък. Холографското изображение на кораба — нападател блесна върху екрана, в самия център на кръстосаните линии на мерника. Дисплеят се изду около него и се превърна в тактическа мрежа.

— ЦЕЛ ПРИХВАНАТА — обяви компютърът.

— Светлините загасват... — той се разсмя и възбуденият му глас прокънтя. — Завесата пада. Пей, дебела, дърта торба, пей! — И стреля.

Лазерните залпове се стовариха върху атакуващия кораб само на метри разстояние. Той избухна буквално под носа му. Уест изкрещя от възторг и ужас и корабът му прониза Вихъра отломъци.

Нечие тяло, облечено в скафандър, се удари с тътен в прозрачната стена пред него. Уест рязко се дръпна. Пое дълбоко въздух, озовал се лице в лице с анонимния труп, който можеше да бъде неговият собствен, ако късметът му не беше устискал отново.

— Щом си рекъл — промърмори той, — провери маслото.

След миг тялото отхвърча в пустошта и пред очите му се разгърна само бляскавата извивка на Хипергейт, люшнала в скута си звездна лагуна.

Вторият атакуващ кораб изрева под нозете му, със стрелящи оръдия, завихрен като вретено в единоборство с изстребителя на Джеб. Той проследи с поглед рязката странична маневра на Уолкър, измъкващ се от високоенергийното поле на смъртоносните му залпове... Почти.

Един от енергийните камшици удари кораба на Джеб. Лицето на Уест се сгърчи, като видя светещата бръчка, изорана във фюзелажа. Нападателят на Джеб се превъртя в заден лупинг и сега се озова зад опашката му, като продължаваше да стреля.

— Оръжието ми е извън строя — проехтя гласът на Уолкър в шлемофона. Каза го толкова равнодушно, сякаш беше загубил чифт чорапи. — Изхвърлям ядрото на главния двигател.

Ядрото на изтласквача на кораба на Уолкър се освободи и експлодира в огнено кълбо и Уест видя как той излетя назад с необичайната точност на отмъстителния си саблен удар, връхлитайки

върху преследващия го нашественик. Изрева неистово, когато нашественическият кораб се превърна в ярка кълбовидна мълния.

— Добър ли съм или какво? — изграчи триумфално Джеб в слушалките му.

Уест отвори уста да му отвърне, но млъкна, чувайки внезапното проклятие на Уолкър, заглъхващо в статичен шум.

— Джеб...? — промълви той.

През включения микрофон на Уолкър доехтя синтезираният глас на бордовия му компютър:

— ВНИМАНИЕ. АВАРИЯ. КОРМИЛНИ СИСТЕМИ ПРЕТОВАРЕНИ.

Уест изруга, вдигна поглед нагоре и разбра накъде се бяха насочили. „Курс на сблъсък с Хипергейт.“

Статичният шум запищя в ушите му, а на борда на кораба на Уест се включи сигналът за тревога.

— СБЛЪСЪК СЛЕД ДЕВЕТДЕСЕТ СЕКУНДИ — отмери бордовият компютър.

— По дяволите — промърмори съвзелият се Джеб. — Контрол Хипергейт... — и той прекъсна. Гледката на приближаващия се като грамаден железен юмрук хиперпортал изпразни мислите му. — ... Тук „Рейнджър Едно“ — продължи той с обтегнат като струна глас. — Двигателите не реагират. Искам помощ. Повтарям...

Уест гледаше, слушаше и едва дишаше. Беше потънал в най-лошия кошмар на най-добрия си приятел и не можеше да се събуди. В ефира се чу нечий непознат глас:

— „Рейнджър Едно“, тук База Грисъм. Спасителен екипаж изпратен.

Уест разтърси глава и се наклони, докато най-сетне не забележа насочилите се към тях три спасителни кораба.

— ... СБЛЪСЪК СЛЕД ШЕСТДЕСЕТ СЕКУНДИ...

„Ще закъснеят.“ Той отново погледна напред. Хиперпорталът изпълни цялата панорама. Сега можеше да различи всеки детайл по изтерзания, изкорубен метален корпус, плющящите из вакуума разкъсани кабели, там, където вражеският огън или летящите отломки бяха нанесли своите поражения. Включи комовръзката.

— Грисъм, тук е „Орел Едно“. Тези ваши Боксери няма да го стигнат навреме.

— „Орел Едно“ — срязва го гласът в ефира. — Освободи тази честота и се връщай в базата.

Сърцето на Уест изтуптя два пъти, докато вкаменен гледаше как под него корабът на приятеля му невъзвратно се носеше към неподвижното туловище на Хипергейт, увлечен от силата на инерцията, на която не можеше да се възпротиви.

— Тук „Орел Едно“. Тръгвам след него.

— Забранявам, „Орел Едно“ — срязва го остро гласът на диспечера. — Корабът ти не е съоръжен...

Уест натисна изтласквачите. Космическият му изстребител се гмурна надолу към кораба на Джеб и към масивната структура, която се надигаше с невероятна скорост, за да премаже и двамата.

СБЛЪСЪК СЛЕД ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ...

Едри късове от лавината отломки се удариха по корпуса на портала и се понесоха към тях. Корабът на Джеб дори нямаше да оцелее, за да дочака срещата си с портала...

Уест натисна бутона за стрелба и се ухили доволен, щом лазерите му пронизаха масивните парчета, и те се разпиляха безопасно встрани от траекторията на двата кораба. Той продължи да набира скорост, приближавайки се все по-бързо към кораба на Джеб. Но умът му, както и данните по дисплеите му подсказваха, че все още не е достатъчно бързо.

— Какво, по дяволите, правиш? — изрева изведнъж гласът на Джеб, пронизвайки слуха му.

— Сапунени мехурчета — срязва го Уест. Сега вече можеше да различи Джеб в скафандъра му... прецизната извивка на бръснатата му глава, тъмното му лице, втренчено с невярващ поглед през прозрачния купол на „Рейнджър“. — Спасявам ти задника, глупако! — просъска той.

Но сега вече единственото, което виждаше Джеб, единственото, което изобщо можеше да види, беше разнебитеният корпус на портала...

— Майор Уест — избоботи радиото. Уест стисна зъби. — Корабът ви не е екипиран за спасителна акция. Няmate право да подлагате на риск това съоръжение. Това е пряка заповед. Подчинете се...

Уест плесна ядосано с длан и изключи радиото.

— Все едно, тази станция никога не ми е харесвала — промърмори той към оголената маса изкорубен метал, която всеки момент щеше да изпари и двамата, с корабите и всичко останало. Сякаш се сля с контролния лост, избягвайки отломките, издухвайки с плазмен залп летящите късове от портала по пътя си. Корабът на Джеб се беше озовал точно под него. „Можеше почти да се пресегне и да го дръпне...“

— ... СБЛЪСЪК СЛЕД ПЕТ СЕКУНДИ...

— Дон, човече — прошепна Джеб. — Страх ме е...

Най-после Уест дръпна напред, изстрелвайки се покрай изтребителя на Джеб и насочи кораба си право срещу стената от стомана и сплав, гмуркайки се стръмно надолу.

— ... ВНИМАНИЕ. ОПАСНА БЛИЗОСТ...

— Джеб — промърмори Уест в микрофона си. — Ще те целуна малко. Не ме разбирай погрешно.

Той се гмурна край носа на Уолкър, фюзелажът му за миг прикри адската гледка пред очите на Джеб.

— Прекалено си близо! — изкрещя в паника Джеб. — Спри. Спри!

— Вдигам — отвърна му Уест с нечовешки спокоен глас. Ръцете му побеляха от напрежение, докато накланяше джойстика нагоре. Лицето му се бе превърнало в маска на такава непоколебима решителност, че нямаше да се познае, ако се погледнеше в огледало.

Приклещен между повърхността на портала и изтребителя на Джеб, той рязко се отгласна нагоре. Носът на „Орел Едно“ се допря и чукна носа на Уолкър като билиардна топка. „Осми номер в страничния джоб.“

Целувката изрита кораба на Джеб встрани, разбира се, през пламтящия зев върху повърхността на портала, където нападателите бяха нанесли пряко попадение, и след това — в чистия космос.

Уест стисна зъби да задържи безмълвния си възторжен вик и собственият му, отблъснат от допира кораб се плъзна на милиметри от повърхността на Хипергейт, изхвърляйки нагоре стружки обръснат метал.

Той натисна ръчката на изтласкващите дюзи. Въздъхна облекчено, когато корабът му откликна, изви се в дъга и се отдалечи от

корпуса на портала, преди да го включат в окончателната статистика от доклада за претърпени щети.

— Да не искаш да кажеш, че вървим, без да падаме? — хрипливо попита Джеб.

Уест се разсмя. Задържа някак смеха си и отвърна:

— Не можеш току-така да се измъкнеш от купуването на бирата.

Той изключи изтласквачите и увисна в пространството, наблюдавайки „Рейнджър Едно“, докато спасителният кораб не се скачи с него. Едва след като се увери, че Уолкър е в безопасност, той обърна кораба си по траектория към База Грисъм.

ПЪРВА ГЛАВА

Водопадът от цигулки прерасна в героично и триумфално кресчендо — звукът беше твърде мощен, за да бъде удържан в тясното пространство на малкия монитор. Както и картината на открития космос, неуместно смалена, за да се вмести в широкия колкото длан видеоекран.

Гласът се вряза зад кадър, спокоен и все пак вълнуващ:

„От самото начало на човешката история мъже и жени са търсели обетованата земя, където безграничните ресурси са достъпни за всеки...“

Образът на екрана преля в обвееяна от ветровете идеална двойка — снажен, брадясал мъж и тъмнокоса, красива жена, застанали рамо до рамо. Лицата им бяха толкова познати на момчето, колкото собствената му ръка, сгушила монитора — и в същото време му изглеждаха чужди. Видът им го притесняваше и потискаше, колкото и често да ги беше виждал.

„Този човек, професор Джон Робинсън, създателят на хипердвигателя, по-бърз от светлината, ще превърне вековната мечта на човечеството в реалност.“

На екрана просветнаха стилизираните синкаво-златисти овали на логото на Мисия Юпитер, обграждащи семейната двойка, с техните три свършени деца — русокоса млада жена, тъмнокосо момиче и светлокосо момче. По лицата и на тримата бяха разцъфнали еднакво неестествени, дигитално разкрасени усмивки.

„Джон Робинсън и неговото семейство преминаха през специално обучение, за да извършат десетгодишно пътешествие през галактиката, на борда на технологично най-развития космически кораб в света, «Юпитер»...“

Екранът внезапно примигна и образите им изчезнаха, заменени от купола на мощен звездолет, осветен от лъчите на изгряващото слънце. „Семейство Робинсън скоро ще се превърне в авангард на поколения бъдещи семейства. Те ще се заселят на нашата колония на

Алфа Едно. Там те ще се превърнат в първите заселници на един свят, където неограничените запаси от храна и вода ще станат рождено право на всички...“

Кадърът отново се смени, за да покаже спътникова снимка на един свят, който определено не беше Земята. Компютърната симулация понесе зрителя надолу от планетарната орбита, предлагайки на взиращото се в екрана момче гледката на птица в полет, зареяла се над щедро огрени от слънце поля с богата реколта.

„Едно бъдеще в рая...“

Момчето примигна, когато гледката на новата Райска градина бе изместена от ново лого — този път търговско — и съвсем неуместната за случая бутилка на Кока-Кола се понесе към звездите.

„Тази мисия се спонсорира от Въоръжените сили на САЩ и от Корпорация Кока Кола.“

Уил Робинсън, най-малкото русокосо дете на „героичния професор Джон Робинсън“ сгърчи несъвършеното си десетгодишно лице в израз на безнадеждно отвращение.

— „«Кока Кола»... — имитира той, подражавайки на тържествените последни думи на говорителя — ... ще спаси бъдещето на вашите деца.“ Свободната му ръка се пресегна към джобния компютър, който държеше в другата си длан. — О, я стига — измърмори момчето и активира нова програма с ловко движение на хакер.

Уил надникна през вратата и проследи сърдитата си майка от скривалището си в дрешника. Мама стърчеше сред дневната и жестикулираше като жонгльор, сочейки с ръце на носачите какво да вземат, като в същото време поддържаше разговора с изнервената му училищна директорка. Поне засега в това скривалище той беше в безопасност от целия хаос, погълнал дома и целия му живот.

Може би в прекалена безопасност... Той се вслуша в извисилия се глас на директорката, забеляза израза на лицето на майка си и ръката му отново трескаво зашари по клавиатурата на миниатюрния компютър.

— Той наруши главната ни енергийна мрежа само за да проведе експеримента си — говореше директорката и отчаяно размаха ръце. — Училището изпадна в хаос! Останахме дори без осветление.

В дневната изведнъж притъмня. Директорката също се разтопи. Тя беше само холограма, светлинно възплъщение на реалната ѝ личност. Когато образът отново се уплътни, виртуалната ѝ глава се очерта върху въображаемото тяло на Арнолд Шварценегер, чиито мускули потръпваха. Тя продължи гръмката си проповед, без да си дава сметка за саботажа.

Уил помисли какви нови фантастични съчетания да ѝ придаде и се ухили. „Променящите се образователни форми...“, промърмори хлапакът и постави главата ѝ върху полумършавото тяло на супермодела Туиги.

Отвън килера, в дневната, майка му се разсмя гръмко. Уил надникна през процепа на вратата и забеляза как лицето на майка му се изпъна, разбрала, че директорката си няма и понятие какво става. Майка му започна да обикаля из стаята и да поглежда крадешком зад канапета и в празни килери.

— Никак не е смешно, професор Робинсън — възрази обидената директорка. — Уили е страшно надарен. Малките му машинки на времето, макар да са чиста фантазия, са плод на много висок интелект.

Уил се свъси. Тялото на директорката придоби формата на горила.

Точно в този момент майка му рязко отвори вратата на килера. Светлината нахлу в тясното му скривалище и разкри тайните му занимания. Уил се ухили.

Мама поклати глава и на лицето ѝ се изписа смесица от огорчение и смях.

— Стига с тези маймунски работи — каза мама, мъчейки се да си придаде сериозен вид, въпреки неудържимия подтик да се разсмее.

Уил сви рамене и зашари по клавиатурата. Сред дневната холограма на директорката отново се превърна в нея самата и тя продължаваше да дърдори, така ѝ не разбрала за странните метаморфози, на които я бяха подложили.

— ... Но момчето жадува за повече внимание. Знам, че животът ви точно в този момент трудно може да се нарече нормален, но все пак нямаше ли някаква възможност баща му да посети нашия панаир на науката?

Уил въздъхна и усмивката се стопи на лицето му.

* * *

Джон Робинсън погледна през прозореца на кабинета си сред високия купол на Космически център Хюстън и въздъхна. Откъм върха на тридесететажния стартов комплекс на Мисия Юпитер гледката беше панорамна. Оттук можеше да се види протегналият се чак до хоризонта под тъмното, дъждовно небе мегатрополис на Хюстън-Остин-Далас. Високо над него във въздуха се носеха огромни индустриални въздухочистители, подобни на странни кораби на чуждопланетна нашественическа армада.

Ако се обърнеше на сто и осемдесет градуса, той щеше да види същата гледка там, където Хюстън-Остин-Далас плавно преливаше в своя град-посестрима отвъд мексиканската граница. Но той погледна часовника си и съжали, че не можеше в този момент да се порадва на друга гледка. Най-много съжالياваше, че не можеше, поне днес, да си е у дома, със семейството.

„Но нали вършеше всичко това тъкмо заради семейството си.“ Това, което му се искаше точно сега, не беше толкова важно. Това, което му се искаше, трябваше да почака. Длъжен беше да не забравя за главното. И той излезе от кабинета и тръгна за пресконференцията на борда на „Юпитер Едно“.

* * *

Представителите на медиите вече бяха плътно изпълнили Машинното, когато Джон влезе в огромната и обикновено тиха зала. Той примигна, стреснат от ярките светлини и възцарилата се шумотевица. Зае мястото си пред огромния компютърен екран на Машинната зала и огледа морето от човешки лица и празните хуманоидни погледи на триизмерните видеокамери. Бдителните гардове на АЗОМАК обкръжиха множеството. Респектиращият черен цвят на военните им униформи очерта в недвусмислена рамка богатото многоцветие на пъстрите цивилни облекла на присъстващите. Плазмените оръжия в ръцете им говореха още по-недвусмислено на всеки гост, комуто би хрумнало да се държи неуместно.

Зад цялата тази репортерска гмеж Джон можеше да види внушаващата стабилност, лъсната до блясък ядрено-електронна двигателна техника — гладките аеродинамични очертания на дългообхватните горивни двигатели; техниците с червени барети, извършващи последни проверки на системите пред редицата екрани на огромния контролен пулт; и самия хипердвигател — сърцевината на това, за което беше мечтал през целия си живот.

— Професор Робинсън... — водопад от стотици единични гласове, всички произнасящи неговото име, изведнъж се връза в мислите му. — Можете ли да потвърдите съобщенията, че снощи кораби на Новия Глобален Бунт са атакували Хипергейт? Затова ли се бърза с мисията?

— М-м-м... моля?

Джон се извърна, почесвайки замислено брадата си, и погледът му се съсредоточи върху лицата им. Медиите бяха известени съвсем набързо за този прехвален тур с придружител, който беше изтеглен във времето заедно с всичко останало. Но изглежда никой не се беше отказал от поканата. Тълпата представляваше жив портрет на човешката раса. Разнообразието от възможни оттенъци на кожата, прически и облекла, които забелязваше сред тях, му напомни, че се бяха стекли от всички кътчета на земния глобус специално за това събитие — защото, ако Мисия Юпитер успееше, това щеше да промени бъдещето на света. „Защото ако не успееше, светът нямаше да има бъдеще.“

Той поклати глава. Надяваше се, че този жест ще бъде изтълкуван само като усилие да се съсредоточи, и че няма да разкрие подсъзнателните му чувства пред милиардната аудитория.

— Съжалявам, но за това трябва да попитате Военния Департамент. Доколкото знам, ние тръгваме утре, тъй като разположението на орбитите предлага удобен прозорец за старт.

Лъжата излезе от устата му толкова леко, че чак го изненада. Сякаш Отделът за връзки с медиите беше успял да препрограмира мозъка му, без да го забележи, така, че да съответства на дигитално усъвършенствания му образ от рекламите. Щеше да бъде истинско чудо, ако изобщо го разпознаеха от това предаване на живо.

— Е, да започнем.

Избърза, преди още някой да успее да го затормози с несъществени подробности. Ако успееше отново да привлече вниманието им върху самата мисия, може би щяха да забравят за причините, предизвикали датата на старта, поне дотогава, докато това не се превърнеше в безсмислен въпрос.

— Както всички знаете — каза той, гмуркайки се в удобната среда на познатите фрази, които знаеше наизуст, — Алфа Едно е единствената обитаема планета, засечена от Сондата „Открит космос“. Моят екипаж ще преспи десет години в състояние на анабиоза. — „Неговият екипаж... неговото семейство.“ Отново го обзе нереалното усещане, че се е превърнал в две различни личности, скрити зад едно и също име. — След като влезем в съприкосновение с изследователската колония на Алфа, аз ще поема ръководството на строителството на Хипергейт.

Той забеляза как на огромния екран зад гърба му се появи изображението на хиперпортала, за да могат да го видят всички зрители. Вдигна с усмивка поглед към очертанията на онова, което беше превърнало неговите инфраизмерни теореми в жива реалност.

За пръв път тази идея, която го беше довела до този миг, му беше хрумнала още когато беше малко момче. Оттогава насам беше прекарал десетилетия в усилия да я осъществи, първо под формата на компютърна симулация, а след това — сред още по-безпощадната арена на откритото космическо пространство. Понякога се беше чудил дали изобщо ще доживее да я види някога осъществена. Неведнъж почти беше вдигал ръце, готов да се предаде.

„Вярата на Морийн в него и любовта им един към друг, както и към децата им, беше съхранила упоритостта му да се труди, за да създаде едно по-добро бъдеще не само за своето семейство, но и за всички други семейства...“

— Дотогава техниците тук, на Земята, ще трябва да довършат двоичния хиперпортал тук, в околоземна орбита — сега думите му бяха илюстрирани с фотоса на все още строящия се портал в околоземния космос, доукрасен от графични проекции, показващи окончателния му вид. — Щом веднъж двата портала бъдат завършени, корабите ще могат да преминават между тях мигновено. Така незабавната колонизация на Алфа Едно ще се окаже възможна.

— Не можете ли просто да използвате хипердвигателя на „Юпитер“, за да се прехвърлите направо на Алфа Едно? — попита друг репортер.

„Нима пресата никога не чете бюлетините за тази мисия?“ Струваше му се, че беше отговарял на всички подобни въпроси безкрайно, от години насам. Толкова време се губеше, вместо да го използва, за да работи конструктивно над проекта. Или дори да го прекара при съпругата и децата си. Но той преглътна нетърпението си и поясни:

— Както знаете, хиперпространството съществува „под“ нормалното пространство. Ако се опитате да навлезете в хиперпространството без наличието на портал... — зад него на екрана се очерта графика на космически кораб, разположен случайно в ъгъла на въртящата се схема на галактиката. — ... вашият изходен вектор ще се окаже случаен. Никой не може да предскаже къде точно ще излезете. Деветдесет и осем процента от галактиката все още е некартирана. В нея има твърде много места, където можете да се изгубите.

— Професоре — извика друг журналист — на капитан Даниълс мина ли му грипът? Ще бъде ли в състояние да пилотира мисията?

Джон погледна над главите им, към редицата високи прозорци зад публиката. От пункта за дистанционно насочване над Машинното интервюто се наблюдаваше от генерал Бенджамин Хес, командващ операцията от страна на Въоръжените сили и стар приятел на баща му. „Хайде, помогни ми, Бен.“

Генералът се появи на прага на отворения коридор сякаш по ноти и пристъпи в полезрението на стоящите долу репортери.

— Дами и господа, позволете да ви напомня, че всички вие дойдохте тук, за да разгледате Юпитер Едно — обяви той с усмивка. — Не ви ли се струва, че чакахте прекалено дълго?

Екранът в Машинното показва изображението на огромен звездолет с форма на диск върху стартовата площадка, все още здраво прикован към земята с лабиринт от кранове, хранващи системи и товарни конвейери. Обвиваха го призрачни облаци от пара и газове, бълващи през отдушниците. Джон въздъхна облекчено и се оттегли от трибуната, за да замени купищата микрофони и камери с кратката анонимност на същинската си работа.

— Професоре... — спря го една от репортерските видеокамери за последен въпрос. — Какво изпитват децата ви, след като им предстои да напуснат Земята?

Джон замълча, след което се усмихна.

— Едва ли нещо друго би могло да ги изпълни с повече възторг.

ВТОРА ГЛАВА

— Тази мисия вони!

Изпълненият с гняв глас на четиринадесетгодишната Пени Робинсън отекна по стълбището на голямата крайградска къща на Робинсън, изградена в колониален стил.

„И също така сигурно в целия квартал“, помисли си уморено Морийн Робинсън и погледна нагоре по стълбите към непреклонната си дъщеря.

Пени се беше изправила горе, облечена в черно от глава до пети, сякаш беше в траур. Макар че, както добре знаеше Морийн, това просто беше предпочитаният от нея стил. Дрехите, както и настроението ѝ, бяха в пълно противоречие с веселите пастелни тонове, в които винаги я показваха компютърно усъвършенстваните портрети на мисията, на които цялото семейство имаше вид сякаш току-що ги бяха извадили от някоя фабрика за пластмасови кукли.

— Не искам да напускам преждевременно! Не искам да напускам изобщо! — извика Пени с все сила, сякаш ги деляха светлинни години, а не някакви си двадесетина стъпала.

— Ще поговорим за това на вечеря — повтори Морийн. Имаше чувството, че беше в състояние да повтаря тези думи вече и на сън, което сигурно беше правила.

Пени стисна юмручета и продължи да крещи:

— В последните три години пропуснах всичко, за да се тренирам да мога да пропусна в следващите десет години всичко останало! И няма да остана вкъщи за вечеря. Ще отида да си видя *приятелите*. Ще отида да кажа сбогом на целия си *живот*.

— Пени... — Морийн положи усилие да запази твърдия и равен тон, да не издаде с него собствения си гняв и отчаяние. — Искам довечера да си у дома...

* * *

Пени изгледа майка си долу. Но тя остана неподвижна и невъзмутима в основата на стълбите, пазеща заветната входна врата като великан-човекоядец.

Момичето се обърна рязко и се втурна в коридора, борейки се с напирещите сълзи, и включи записващата камера-часовник.

„В навечерието, когато я откъсват от всичко, което познава — започна да диктува Пени — отвлечена, захвърлена в открития космос против волята си, какви мисли изпълват ума на Космическата пленница...?“

Подмина собствената си стая по коридора и нахълта неканена в спалнята на по-малкия си брат.

Когато влезе, Уил вдигна очи към нея. За пръв път не изглеждаше гневен, само нещастен. Стоеше сред море от играчки и научни опити, подпрян на единствения празен метален контейнер, последният, който беше обозначен с етикет „ЛИЧНИ ВЕЩИ“. Постерите по стените, кутията с любимите му компактдискове, лабораторното му оборудване по рафтовете... дори репродукцията с главата на Голямата Бяла Акула и онова странно зелено нещо с гущерчето, висящо от тавана, все още си стояха недокоснати.

Прилича, помисли тя, на човек, принуден да напусне кораб, опитвайки се да подбере най-скъпите си неща от всичко, което го е свързвало със света, и които да може да вземе със себе си. Всъщност до голяма степен си беше точно така.

— Дали ще има момчета на Алфа Едно? — попита Уил, като че ли смяташе, че тя може да знае нещо повече по въпроса от самия него. — И с какво ще се обличам?

Пени го изгледа продължително, разбрала, че така и не знае какво да му отговори. Фактът, че той ѝ напомни с още по-голяма сила колко безпомощни се чувстваха и двамата в момента само подсили горчилката. Отново погледна към камерата-часовник.

— В бъдеще — каза момичето — видеодневниците на Пени Робинсън, Космическата пленница, ще се поглъщат лакомо от милиони. Ще стана световноизвестна. — Извърна очи към брат си. — А пък ти, от друга страна, ще бъдеш напълно забравен — Уил се намръщи.

Доволна, Пени прекъсна речитатива си. Протегна камерата така, че да може да обхване другата ѝ ръка и нави високо черния ръкав на

дрехата си, показвайки я, овързана цялата с лентички от китката до рамото.

— Космическата пленница е решила да си носи тези ленти, знак на подкрепа от страна на всички нейни съчувстващи ѝ приятели. Зелена — за екологичните проблеми, бяла — за човешките права...

— Ще те видя като ти се скапе ръката от липса на кръвообращение — Уил процеди намръщено.

Пени не му обърна внимание. Изключи камерата си и се зарови в струпаните по стената, подредени вече багажни контейнери. Измъкна един вакуумиран пакет и го вдигна.

— Аз пък се чудя как ли ще изглеждаш, когато захвърлят тялото ти в открития космос... — отново се обърна към брат си и го изгледа омерзително. — Първо ще се опиташ да сдържиш дъха си. Но кръвта ти вече ще е започнала да ври. После кожата ти ще се пръсне като балон. И ПЛЪОК! Ставаш на Космическа супа.

Лицето на Уил стана мораво.

— Дали са измислили дума за това, което те е прихванало? — попита нацупено сестра си той.

Пени издърпа от контейнера една от няколкото позлатени звезди, големи колкото детска длан, и я обърна да прочете надписа: ПЪРВА НАГРАДА. Всички бяха „Първа награда“. „Сигурно за Най-големия Досадник“, помисли си тя. Брат ѝ нямаше никакъв личен живот. С помощта на острия ръб на медала разряза пластмасовата опаковка на загадъчния пакет. Подаде звездата на Уил.

— Татко казва да не ги взимам... — промълви Уил, свел поглед. Захвърли медала, сякаш беше употребена салфетка. — Сякаш изобщо го интересува какво правя.

Пени изведнъж почувства прилив на състрадание. Същото чувство се въртеше в собствената ѝ глава толкова често напоследък.

— Не се впрягай, хлапе — подхвърли сестра му небрежно, мъчейки се да разсее огорчението от главите и на двамата. — Пазя видеозаписите от последните си два рождени дни, миналата година той въобще го беше забравил — протегна ръка и леко го прегърна. — Напоследък тази мисия е единственото нещо, което изобщо го занимава.

Тя отстъпи, разкъса опаковката и разгъна съдържанието на загадъчния пакет — въжената стълба, която си беше скрила тук точно

за подобни случаи. Прехвърли я през отворения прозорец и понечи да слезе.

Уил я изгледа стреснато, изненадан както от неочакваната ѝ проява на обич, така и от изобретателността на сестра си.

— И какво, значи няма да сме заедно на вечеря?

Пени се обърна и го дари с обичайния си израз на отегчение.

— Я чакай да помисля — изтърси тя и се плесна по челото. — Дали да изкарам последната си вечер на Земята, гледайки как мама и татко се преструват, че не се карат за кой ли път и да издъня последната си затворническа разходка за следващите десет години... ти го сметни.

И така му отново обърна гръб и постави крак на перваза на прозореца. Стъпалото ѝ се опря на стената отвън и затърси плетената стълба.

Уил я изпрати с гримаса.

— Мама ще кипне.

Пени му се изсмя.

— И какво ще направи? Ще ме върже ли? — и тя прехвърли и другия си крак през перваза. Сантиметър по сантиметър, тя се смъкна надолу и се скри от погледа му. Единственото, което момчето вече виждаше през рамката на прозореца, бе летният вечерен сумрак.

* * *

Уил, останал сам в стаята си, поклати глава, за да отърси от ума си гъмжилото от мисли. Сестра му непрекъснато се намираше в някакъв свой, въображаем свят, измисляйки си всевъзможни приключения, в които тя беше главната героиня. Веднъж той беше подхвърлил на мама и татко, че Пени би трябвало да стане писателка. Тогава ще си остане завинаги в този свой свят и при това ще може да се препитава. Колкото по-рано напуснеше тя дома, толкова по-добре.

Но ето, че сега *всичките* трябваше да напуснат дома. При това нямаха никакъв избор. Изведнъж му стана трудно да преглъща. На гърлото му сякаш бе заседнала огромна буца. Нищо чудно, че Пени разиграваше бълнуванията си: *Истинският живот* беше станал

съвсем нереален. Той отново коленичи и започна да подрежда играчките си.

ТРЕТА ГЛАВА

Джон крачеше след генерал Хес по кънтящия метален коридор на щаба на Космическото командване и се чудеше дали и тази нощ, като заспи, ще сънува метални коридори. Сънуваше ги от много нощи насам.

— Всичките ли предстартови проверки показват пълна готовност? — попита го Хес през рамо.

Джон вдигна очи.

— Готовност, доколкото е възможно — отвърна той малко раздражено. — Бен, ние изтегляме мисията с цели три месеца напред.

— Имахме късмет, че тези репортери не настояха да им обясняваме за състоянието на Даниълс — измърмори Хес и продължи напред, сякаш отговорът на Джон нямаше за него никакво значение.

Изведнъж Джон се замисли дали Хес не спи с отворени очи.

— Притеснен съм, че ще напъхаме нов пилот в екипа в последната секунда — добави той малко по-настойтелно. „Поставяте семейството ми в голям риск.“ Но не го каза на глас.

— Тия от Новия глобален Бунт стават все по-дръзки. Не са вече сбирщина от терористи-рenegати — отвърна Хес, сякаш това беше най-уместният отклик на неговата загриженост. — Първо — Хипергейт. После Даниълс. Следващият им удар може да бъде върху стартовия купол. Не мога да си позволя да чакаме повече.

Джон не му отвърна. Знаеше, че няма смисъл. Знаеше как работи в момента мозъкът на Хес... точно като на баща му: „Първо — дългът. Общият план...“ Знаеше също така как изглежда в съзнанието на един офицер от кариерата, съсредоточен над непрекъснатата военна заплаха, определението на „общия план“, чиито рамки прогресивно се стесняваха.

Джон имаше достъп до същата информация, както и Хес — в по-голямата си част строго секретна. А от баща си беше научил и още нещо: как да четете един доклад, когато голата истина е скрита между редовете. Новият глобален Бунт беше прекалено добре въоръжен и

прекалено добре организиран, за да бъде наричан просто „терористична свръхгрупа“. Терористите бяха просто екстремисти. Допускането, че могат да си сътрудничат с други екстремисти с различна социално-политическа окраска изглеждаше съвсем нереално.

Джон беше сигурен, че под опростителската риторика на Бунта се криеше нещо по-подмолно и по-опасно. Нещо като мултинационална конспирация, заговор на най-мощните международни корпорации, чиято неукротима стръв към печалбите довършваше естествените ресурси и свирепо експлоатираше населението в по-голямата част на света, с изключение на най-богатите държави. Чиято неудържима алчност вече беше превърнала родната планета в почти необитаем свят.

И които сигурно надзъртаха към звездите като източник на бъдещи печалби.

Той лично можеше да повярва много по-лесно в един подобен сценарий. Особено след като една от тези многонационални корпорации вече разполагаше с достатъчно ресурси, за да участва в субсидирането на експедицията „Юпитер“ до Алфа Едно.

Системата „Хипергейт“ можеше да се окаже последният шанс за оцеляването на живота на Земята. Тъкмо затова той трябваше да се отпрати към Алфа Едно. Отново се сети за семейството си. За всичко, което трябваше да пожертват... За обичта му към тях. „Твърде много ги обичам, за да ги оставя...“

И докато мислеше за тях, в ума му изплува нещо, за което беше забравил.

— По дяволите! — изруга той на глас. — Училищният панаир на науката на Уил. — Той включи ръчния си часовник на режим „запаметяване“: — Напомняне: да пратя видеоизвинение на Уил.

„Момчето ще ме разбере.“ Генералът го изгледа с усмивка и вдигнати вежди.

Джон се помъчи да отвърне на усмивката му, отговаряйки на незададения от Хес въпрос. Но очите му си останаха тъжни и той извърна поглед.

— Съгласен съм, че при тези обстоятелства е необходимо военно присъствие, Бен. Но в тази мисия участва семейството ми. Имам нужда от пилот, който е нещо повече от лъснат военен дървеняк...

— Намерил съм ти подходящ — довери му Хес.

Генералът се спря и опря длан в идентификационния панел. Вратата се плъзна със свистене и разкри пред очите им празна зала за съвещания.

„Не съвсем празна.“ Край прозорците на отсрещната стена на залата стоеше в очакване самотен силует, зареял поглед в небето навън. Нещо в стойката му напомни на Джон за птица-примамка, заключена в кафез.

Когато усети, че влизат, мъжът се извърна и отривисто отдаде чест. Върху коженото яке на пилотската му униформа личаха майорски орли и пластинката на АЗОМАК с изписаното му върху нея име: УЕСТ.

Кафява коса, сини очи, среден ръст... единственото по-забележително нещо, което виждаше у този майор Уест бе, че мъжът изглеждаше достатъчно млад, за да му е син. Тази мисъл го потисна.

Хес отвърна на поздрава.

— Свободно, майоре.

Устните на Уест се отвориха още преди да свали ръката си. Сякаш беше сдържал пороя от думи единствено със силата на волята си.

— Сър, защо съм изтеглен от дежурство? Онези кибертехници могат отново да нападнат. Трябва веднага да се върна горе...

— Познавате ли професор Робинсън? — попита генералът, сякаш изобщо не забелязал вълнението на Уест.

Уест млъкна и примигна смутен. Успя някак с усилие да се овладее, което не остана незабелязано за Джон, и промълви спокойно:

— Само по репутацията — очите му, блеснали от възхита, срещнаха погледа на Джон. — Трудовете на баща ви по бойна стратегия бяха любимото ми четиво в Академията.

Джон му кимна за благодарност и усети усмивката си на изумление, закривила ъгълчетата на устните му. Отдавна... много отдавна се беше измъкнал от изнурителната сянка на бащината слава. Но сега, след непрекъснатия медиен рекламен порой от няколко месеца насам, визиращ него и семейството му, за него бе същинско облекчение да се срещне с човек, който го възприемаше само като син на прочутия си баща.

— Какво знаете за Мисия „Юпитер“, майоре? — попита го Хес.

Уест едва се удържа да не се намръщи.

— „Юпитер“ е един огромен робот. Всичко в него е автоматизирано. Това е работа не за пилот, а за бебегледачка, сър. — Пое си дълбоко въздух. — Всяка маймуна, облечена в пилотски костюм, може да пилотира този кораб извън Слънчевата система и да го закара до Алфа Едно. Без обиди — и той отново погледна към Джон.

— Майоре — прекъсна го Хес с лека нотка на тревога в гласа си — вие би трябвало да знаете, че земните ресурси са пред изчерпване. Челото на Уест се набръчка.

— Разрешете да изкажа мнението си свободно, сър.

— Разрешавам.

— Всеки първолак знае, че технологиите за рециклиране ще спасят околната ни среда. — Той вдигна ръце в израз на едва прикривано безсилие. — Това изпращане на семейството сред галактиката не е нищо повече от един рекламен фокус, за да си продадат повече сода на хора от всички възрасти!

— Първолаците просто ги лъжат — намеси се тихо Джон. — Истински ефективните ни рециклиращи технологии се появиха прекалено късно. Всичките подземни енергийни запаси на планетата буквално са изчерпани. Горивната енергия повече няма да бъде на разположение за масова употреба, а предоверяването на слънчевата енергия може да предизвика непредсказуеми атмосферни аномалии. Озоновият слой се е сринал до 40 процента. След две десетилетия Земята няма повече да може да поддържа човешки живот.

Уест го изгледа.

— Новият глобален Бунт знае истината, както и ние — отрони тежко генералът. — Те строят собствения си хиперпортал и се надяват първи да колонизират Алфа Едно. Ако успеят, те няма да поканят населението на света със себе си през галактиката. „Западните демони“ като вас и мен ще бъдат оставени да измрат на Земята.

Джон заби поглед в пода. Тази реч я беше чувал твърде често в средите на Космическото командване. Нееднократно беше слушал сходни обяснения от устата на баща си по време на Войните на хилядолетието. Никога не ги беше приемал за смислени. Но след време трябваше да си даде сметка, че всичко това представляваше своеобразен фанатизъм. А фанатизмът никога не е рационален...

Хиперпорталът, който бе изобретил, се строеше, за да послужи на цялото земно население и никой не би могъл и да си въобрази нещо друго. Според него само алчните за бързи печалби бизнес среди, същите, които бяха съсипали екосистемата на Земята, можеха да видят в саботаж на Хипергейт примамлива идея. И само някой многонационален картел можеше да разполага с ресурси да започне да строи свой Хипергейт... В залата бе настъпила тягостна тишина и Джон отново вдигна очи.

— ... Капитан Даниълс не е болен от грип, нали? — отрони най-сетне Уест.

Хес поклати глава.

— Даниълс беше убит снощи в квартирата си. Прикриващата версия за грипа я измислихме за пресата.

Уест се втрещи.

— Познавах Даниълс... — сините му очи добиха леден блясък. — Трябва да сразим базите им с лазерна артилерия. Един решителен уд...

— Вашият фокус със спасяването беше твърде безразсъден. — Думите на генерала сякаш го пернаха през коленете. — Обяснете се, майоре.

Уест изправи рамене. В гласа му не се долавяше и намек за колебание.

— Приятелят ми беше загазил.

— И вие рискувахте кораб на стойност десет милиарда долара и не се подчинихте на заповедите заради някакъв приятел? — настоя Хес.

— Тъй вярно, сър — Отвърна невъзмутимо Уест. — Точно така постъпих. Сър.

— Става — заяви Джон и собствената му усмивка го изненада.

Хес се усмихна също тъй неочаквано.

— Поздравления, майоре. Вие сте новият пилот на Мисия „Юпитер“.

Лицето на Уест се изчерви, но не от радост, а от чувството, че са го измамили.

— Но, сър — гласът му застрашително потрепна, почти на ръба на противоуставния гняв. — Битката е тук...

— Потегляте утре — прекъсна го генералът, пренебрегвайки протеста на Уест със същата разсеяност, с която беше в състояние да пренебрегне всичко, което не се побираше в рамките на собствените му, предварително обмислени решения. — Утре. Преди Бунтът да е успял да зачеркне тази мисия завинаги. Да отидем сега да огледаме кораба ви.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Доктор Захъри Смит стоеше на върха на обрулената от ветровете дюна и се взираше в далечината. Пустинята го обкръжаваше отвсякъде, докдето стигаше погледът му. Вълни от жегата се къдреха по пясъчното безбрежие под керамично синкавия небесен купол. Дребен, фин мъж с изрядно подстригана козя брадичка, той беше от тези личности, които другите смятат за компетентни, но твърде незабележителни. И много грешаха, разбира се.

Смит нетърпеливо се извърна към спътника си. Вече изпитваше жажда.

— Наехте ме само да осигуря шифъра на апартамента на Даниълс — заяви той. — За нищо друго. Свърших си работата.

Анонимният, изискано облечен бизнесмен до него се навъси.

— Намерили са пилот — заместител. Мисията продължава по график. Имаме нужда от по-пряка намеса от ваша страна.

„Заместител. Нима?“ Смит потисна въздишката си на досада.

— Разбирам — отрони той.

Знаеше много добре, че тези непрекъснато подменящи се лакеи от корпорацията не са нищо повече от подвижни автомати за пари. Но го гнетеше мисълта, че дори безименните членове на Борда нямаха никаква представа как стоят нещата при военните. Там изглежда повече не съществуваше нищо друго, освен пилоти. От тези пилоти направо бъкеше — като хлебарки.

— Е, една по-пряка намеса ще ви струва доста — заяви учтиво той. — И се опасявам, че цената ми току-що стана... астрономична.

Някъде отвъд небето се чу почукване. Сякаш свършената тъмна синева наистина представляваше керамична купа. Смит се пресегна и напипа във въздуха нещо невидимо. Натисна клавиш.

Виртуалният бизнесмен и холографската пустиня се стопиха като сън.

— Стайно осветление — промълви уморено Смит. Внезапно грейналите светлини разкриха пред очите му познатия интериор на

лабораторията в Контролния център на мисията и вратата в другия край на стаята, на която всъщност се беше почукало. — Влез.

Вратата се плъзна със свистене и в помещението влезе един от техниците.

— Центърът не е получил резултатите от предполетните ви тестове, доктор Смит.

Смит прекоси помещението към висящото над главата му светлинно табло, върху което бяха проектирани лицата на екипажа на „Юпитер“. „Като мишени“, помисли си той. Свали микрофайловете и ги подаде с усмивка на техника.

— Робинсънови са прегледани сто процента. Всички са в идеална форма, готови да спасят света — усмивката му се разшири и техникът също се усмихна облекчено, без нищо да подозира. — Пожелайте им успех от мое име.

* * *

Дон Уест тръгна след генерала и професора по мостика, отвеждащ към вътрешността на „Юпитер“. Огромните му дискообразни очертания се извисиха над него и го накараха да се почувства още по-дребен и безсилен от това, което бяха постигнали думите на генерала. Входният люк лежеше пред него, готов да го погълне в зейналата си паст. Майорът бързо пресметна, че обемът на „Юпитер“ можеше без усилие да побере стотина кораба като собствения му „Орел Едно“.

— Протоколът на мисията е прост — заговори Хес. — Командващ на борда е професор Робинсън, освен ако не възникне бойна ситуация. В този случай, майор Уест, вие поемате командването.

„Този цивилен...?“ Поразен, Дон вдигна поглед. „Единственото пространство, през което този Робинсън е летял, е вакуумът между двете му уши.“ Преглътна поредната обида и се опита отново да привлече вниманието на генерала.

— Но аз съм боен пилот, сър. Би трябвало да има по-подходящи кандидати от мен...

Бяха стигнали до прага на входния люк. Хес се извърна към него и заяви:

— Добре дошъл на борда, майоре.

Двамата мъже влязоха без колебание.

„Защо просто не ме дадат на военния трибунал...?“ — той мрачно прекрачи след тях и тръгна по някакъв дълъг коридор, сумрачно осветен, докато не стигнаха до затворените лазерни врати в далечния му край. Изглежда двамата, които търпеливо чакаха вратите да се отворят и за последен път се опита да ги накара да го изслушат.

— Джеб Уолкър е много по-добър пилот от мен, сър — каза Уест. „Е, може би не чак толкова, но поне не беше по-лош от него...“ А пък и Уолкър с радост щеше да се впусне в подобно приключение. Според Джеб хиперпорталът беше най-великото изобретение след изнамирането на крилата. — Той би бил съвсем на място в тази ми...

Когато вратите се разтвориха, той млъкна. Обърна се и надникна през раменете им. Очите му се разшириха.

— Оу-у!

Уест вдиша дълбоко. Изведнъж се беше почувствал състарен с поне десет години.

Пристъпи в командния мостик на „Юпитер“, без да разсъждава, с благоговение. Така, както би пристъпил през прага на Божия рай. А то си беше точно това, помисли си майорът. „Супертехнологичен рай.“ Две пилотски кресла гледаха към панорамния команден купол. Съвършената му извивка беше конструирана от същата прозрачна сплав, както на неговия кораб, предположи той, въпреки че в съзнанието му си оставаше представата за стъклен прозорец. Из просторното помещение щъкаха техници, извършващи предстартовите проверки на системите.

Очите му на познавач огледаха щурвала. Оцениха с възхита работата на бордовия процесор. Зашариха по екраните на навигационния отсек в центъра на помещението. Разгледаха внимателно мониторите, пилотското оборудване, дисплеите. Определено беше впечатлен.

— Изглежда някой е напъхал на това бебенце всички възможни екстри — промърмори той по-скоро на себе си, отколкото към двамата мъже, които с любопитство следяха реакцията му.

— Щом се налага да гледате бебе, поне няма да е толкова неприятно. Не сте ли съгласен, майоре? — попита го окуражително Робинсън.

Дон вдигна очи към него и отново погледна встрани, към техническия сътрудник, който се появи иззад редицата камери за криогенен сън — някакъв доктор, облечен в практичен тъмнокафяв работен комбинезон и с планшет в ръката. По-точно — докторка. Дон заби поглед в нея и природата сякаш отново, от няколко минути насам, натисна бутона за рестартиране на мозъка му.

— Не разбирам — вниманието ѝ беше изцяло съсредоточено към Робинсън и генерала, сякаш изобщо не беше забелязала присъствието му. — Не мога да докарам криосистемите за сън до повече от деветдесет и шест процента мощност.

— Но доктор Смит одобри специф... — понечи генерал Хес.

— Доктор Смит е най-обикновен лекар — отрязва го тя. — Тръгне ли този кораб, отговорността е моя. Тези ваши вани са си много добри, стига този кораб изобщо да не потегля. Ясно ли е?

— Тъй вярно, докторе — отвърна Хес уставно.

„Боже Господи!“, помисли си в същото време Дон, — „май се влюбвам.“

— Джуди — обади се Робинсън тъкмо когато се обръщаше да си тръгне — искам да ти представя майор Уест. Той ще заеме мястото на Майк.

Докторът — Джуди — се извърна, сякаш едва сега го беше забелязала. Протегна ръка и се здрависаха. Дългата ѝ руса коса беше стегната с непретенциозна шнола, подчертавайки още повече съвършените ѝ скули. А пък очите ѝ бяха едни зелени... Те леко се разшириха, докато го оглеждаше от главата до петите и после обратно. Гледката сякаш ѝ допадна. Очите ѝ се вдигнаха към лицето му, обходиха устните му и най-сетне се спряха на неговите.

Бузите ѝ мигом се изчервиха, щом забеляза, че беше доловил щателния ѝ оглед. Той се ухили, за да покаже, че възхищението им е взаимно.

— По-тежък е от Майк — констатира тя и рязко се обърна към Робинсън. — Ще се наложи да рекалибрираме.

— Ще се радвам да обсъдим теглото ми, докторе... — на лицето на Дон се изписа възможно най-закачливата усмивка, която поне до този момент беше действала безотказно. — Какво ще кажете след вечеря?

— Уест... — Джуди се замисли, поглеждайки отново към него.
— Четох за вас. Някакъв герой от войната ли бяхте, що ли?

— Е, да, всъщност... — Дон щеше да се пръсне от гордост.

Тя скръсти ръце и обгърна замислено с длан брадичката си.

— Кой беше казал: „Който не може да мисли, се бие“?... Ах, да! Аз самата. — Усмивката ѝ стана криогенна. — Ами, радвам се, че се запознахме. — Тя ги остави и отново се отправи към криогенните камери.

— Ех, да хвана такава студена рибка, как бих я стоплил.

Той кимна разбиращо на двамата мъже и се опита да прикрие смущението си с намигване.

От другата страна на помещението Джуди вдигна глава. Погледите им се кръстосаха за миг, след което се обърна към Робинсън.

— Няма да мога да се върна за вечеря, татко — каза тя.

Дон се извърна и зяпна към Робинсън. „Татко...?“ Робинсън повдигна вежди, сви рамене и се усмихна.

Не, това си беше направо кошмар. Дон затвори очи, чудейки се кога ли ще се събуди. Отвори ги и видя, че всички го гледат. Изруга на ум.

— Този полет ще е доста дълъг — изсумтя майорът.

ПЕТА ГЛАВА

Докато Джон успее да се прибере у дома беше станало толкова късно, че той не посмя да погледне часовника си. Излезе от колата и погледна към къщата, чиито прозорци все още светеха. Както беше застанал на алеята, той вдигна глава нагоре. Приличаха му на маяк сред тъмната нощ. И му напомняха за всичко, което беше направил в живота си, за всички неща от нормалния живот, от които се беше отказал и които всъщност значеха толкова много за него.

Влезе в къщата и се огледа. Предполагаше, че всички отдавна са си легнали. Пристъпи към трапезарията. Спря се и погледна към останките от елегантно подредената вечеря на масата: незапалените свещи, храната, така и недокосната. Последната им вечеря преди последната им нощ на Земята... и той не бе успял да се върне вкъщи дори за нея.

Джон бавно прекоси стаята и се вгледа в нещо, поставено на масата. Последният научен проект на Уил. В основата на макета, на панделка, беше закачена поредната позлатена звезда на първата награда. Той се усмихна. Уил толкова приличаше на самия него, когато беше момче...

* * *

Чула мъжът ѝ да влиза в къщата, Морийн се надигна от леглото. Беше лежала будна, очаквайки този звук от дълго време, след като си беше легнала твърде късно. Първото, което изпита, бе облекчението, че все пак се е прибрал. Знаеше, че няма да продължи дълго. Никога не продължаваше.

Наметна се с пенъоара си и заслиза по стълбата, като си повтаряше наум: „Спокойно, да обсъдя с него нещата логично, да се опитам да не...“ Видя, че Джон беше седнал край масата в трапезарията и разглеждаше научния проект на Уил.

Зад него се виждаше красивата празнична вечеря, която беше приготвила с толкова старание и обич, поддала се на фантазията, че поне веднъж, най-после, поне този последен път цялото семейство ще може да седне заедно около масата, за да изкарат последната си вечеря в своя дом, на своята планета... „Не ѝ беше останало нито време, нито сили. Но въпреки това я беше приготвила, защото това, което символизираше, беше твърде важно за нея.“

А после се оказа, че единственият, оказал се вкъщи, за да я опита, беше Уил... И Уил беше яростен и уязвен от това, че Джон отново не бе изпълнил обещанието си да посети научния панаир на училището. Уил беше отказал да хапне каквото и да е, заявявайки, че не обича пържено пиле, че никога не е обичал пържено пиле, след което изтича в стаята си и затръшна вратата. И останала съвсем сама, тя също не изпита никаква охота за хранене.

— Той пак спечели първа награда — промълви тя, след като Джон вдигна поглед към нея.

— Неработещ прототип на машината му на времето — каза Джон с весела усмивка, която също така нямаше да мине. — Доста остроумно за дребосък като него.

Тя само го изгледа, стиснала здраво реверите на пенъора си, в безполезно усилие да удържи нервите си.

Джон извърна поглед и престорената му усмивка се стопи.

— Съжалявам за вечерята. Новият ни пилот...

Тя си пое дълбоко дъх.

— Джон, семейството има нужда от теб, тук...

— Тази мисия е заради семейството — надигна той глас, надмогвайки нейния. — Единственото ми условие да се заемем с тази мисия беше да можем да вземем децата си с нас! Така че изпълнението на дълга да не ни раздели с децата. Така че бъдещите поколения да си имат нов дом...

— Не можем да се мерим с теб, Джон! — тя само усети, че гласът ѝ се извисява, неспособна повече да се владее. — Ти, виждаш ли, си спасителят на Човечеството! Така че какво толкова значи за теб, че Уил трябва да угаси осветлението на училището си, само и само да привлече вниманието на баща си? Че Пени я връща вкъщи полицията трета поредна нощ? Или че Джуди се е превърнала в призрак също като баща си...?

— Морийн, опитвам се да компенсирам някак преждевременния старт...

— А аз, според теб, какво правя? — кресна му тя в отговор. — Да не би да продавам прахосмукачки по домовете?

Джон безпомощно разпери ръце. Знаеше, че нищо не можеше да го извини.

— Знам, че ревизираш биосистемите. Искях да кажа...

— А освен това се мъча да се оправя с две хлапета, които оставят зад гърба си цяла планета! И няма книги, в които да прочетеш как да се справиш с такова нещо!

Тя отметна кичура от очите си. Години наред беше съумявала някак си да съвместява семейните изисквания със собствената си кариера. Беше трудно, но винаги ѝ се беше струвало, че натоварването си заслужава. Защото обичаше еднакво и двете страни на живота си. Но това... Морийн извърна глава, сви се и очите ѝ се премрежиха.

Джон пристъпи към нея и обгърна раменете ѝ.

— И може би не си струва да се опитваме да спасяваме семействата на целия свят, след като не можем да спасим своето? — попита я тихо той. — Така ли, професоре?

Морийн бавно се извърна и погледна съпруга си в очите. Усмихна се, отначало плахо, взря се в очите му и усмивката ѝ стана по-широка, топла и истинска.

— Казвах аз на мама, че греша за теб — прошепна тя с все още треперещ глас. Спомнила си така неочаквано за майка си, усещането за липсата ѝ накара Морийн отново да извърне глава към прозореца. — Защо така побояхме Земята си? Джон, аз... — „съм толкова изплашена“. Страхуваше се да го произнесе на глас.

— Знам, мила — прошепна той. Прегърна я още по-силно и я притисна до себе си, сякаш отново бяха млади и влюбени, след толкова години. — Мен също ме е страх.

Качиха се по стълбата заедно, минавайки покрай стаите на децата една по една. Джон се поколеба пред прага на Уил и влезе. Морийн го гледаше как пристъпва на бледата светла пътека, идеща от лампата в коридора, и се приближава до леглото на сина им.

Ръката на Джон се пресегна към отличителните знаци, закачени на верижка около врата му. Бойните отличителни знаци на баща му. Джон ги беше пазил при себе си всеки път, когато баща му отсъстваше,

което се случваше през повечето време, докато продължаваха Войните на хилядолетието. Представляваха нещо като обет на Стария към сина му — че винаги ще се връща у дома...

А после... веднъж не се върна повече.

Джон винаги носеше тези знаци като спомен за загубата. Като напомняне за собствения му обет да не повтаря грешките на баща си. Като напомняне колко много имаше нужда семейството му от него... Това бе едно от нещата, заради които тя го обичаше.

Той се задържа дълго, взирайки се в лицето на Уил. Момчето лежеше кротко и спеше, така, както трябваше в този момент да спят всички. Дано, помисли си Морийн, момчето сънува хубави сънища в тази своя последна нощ на Земята.

Най-сетне Джон напусна стаята на Уил и се върна при нея в коридора. Продължиха, хванати за ръце, към очакващата ги спалня и тя загаси за последен път лампата.

* * *

Но в Космическото командване лампите щяха да светят цяла нощ, докато времето безмълвно отброяваше последните часове преди старта. „Юпитер Едно“ стърчеше будно сред товарните мостици и последните провизии се зареждаха в товарните хангари чрез автоматизирани лифтове и конвейерни ленти.

Работниците от нощната смяна бяха прекалено заети, за да погледнат повторно товарния барабан, обозначен като **БИОЛОГИЧЕН МАТЕРИАЛ — НЕ ОТВАРЯЙ!** камо ли да нарушат изричното предупреждение. Вдигнаха го с крана, докараха го до предназначения му място и го оставиха.

* * *

Смит изчака търпеливо, докато пространството около товарния барабан отново утихна, преди да натисне отвътре капака и да се измъкне на открито. Ругаеше наум скапаните си, сгънати от толкова време мускули и неспособността им да функционират, без да му

причиняват болка. С отвращение хвърли мигновен поглед към изтезанието, наречено товарен барабан, преди да огледа помещението, търсейки с очи панела за достъп, за който знаеше, че трябва да е някъде тук. Намери го точно на мястото, както му го бяха описали.

Прекъснатите преговори с анонимния бизнесмен бяха приключили твърде задоволително. След като приключеше с последния си, пренеприятен акт на вероломство, щеше да стане толкова богат, колкото никой не можеше и да мечтае. Никой, освен самият той, разбира се. Какво тук значеше някакво си достойнство, в сравнение с това? И преди беше извършвал немалко предателства, много по-тежки от достойнството му. Отвори панела и влезе.

Парите и смъртта се бяха превърнали в единствените постоянни величини сред вселената, в която професор Джон Робинсън бе изнамерил начин да надхитри скоростта на светлината. За него самия те определено бяха единствените неща, които имаха някакво значение. След тази своя последна „работа“ той смяташе да изчезне и да прекара остатъка от живота си в някоя приятна бърлога. Какво значение имаше за него, че е хвърлил целия свят в ада? Едва ли щеше да е жив, за да го дочака.

Самовлюбени „спасители“ като Робинсън го караха да повръща. Заслужаваха си да умрат, заедно с наивните си идеали. Това, че собствената му ръка щеше да докаже колко незначителен е Робинсън и съвършеното му семейство за вселената като цяло, щеше да се окаже само едно допълнително възнаграждение.

Той присви очи и се вгледа през решетките на долното ниво, търсейки отсека на кораба, който му трябваше. „По-близо.“ Представи си усмихнатите физиономии на Робинсънови, цъфнали по всички телевизионни екрани в целия свят, докато съобщават потресаващата новина за провала на Мисия „Юпитер“. „Колко разтърсващо. Колко ужасно.“

Той се усмихна.

А после пропастта в душата му се разтвори и погълна дори и този ефимерен миг на задоволство.

Беше вярвал, че само ако успее да натрупа достатъчно пари, ще може да напълни това празно гърне, където се беше сгушила душицата му. Сега си даде сметка, че за това не биха стигнали всичките пари във вселената...

„Е, може би пък харченето им ще подейства“, помисли си той с горчивина. Умът му режеше като бръснач — всички го признаваха. Трябваше да може да измисли някакви наистина изобретателни начини да се забавлява... Той надникна към още един от разкриващите се пред него отсеци и този път намери онова, което търсеше. Служебният панел се плъзна пред него и той прекрачи в кибернетичния док.

Това помещение се оказа смътно осветено от дежурни лампи, като всички останали. Малко обезпокояващо, но достатъчно за намеренията му.

Пресече безшумно към главния компютърен пулт, като се оглеждаше наляво и надясно, вслушвайки се за неочаквани стъпки. Порази го иронията на обстоятелството, че единственото, за което бе дълбоко загрижен, беше собственото му оцеляване... ирония, защото животът му беше напълно лишен от каквото и да било удоволствие.

Смит извади малката клавиатура от калъфа на гръдната броня на полевия си скафандър. Напъха я в спящия слот на Централния процесор и активира надстроечната програма.

— Прости ми, че забравих целувката, мой спящ хипопотаме... — промърмори той. — Но мигът за събуждане дойде.

Натисна светец клавиш на панела пред екрана, системните индикатори оживяха и замигаха. Вкара първата команда.

Монотонният глас на главната бордова компютърна система проговори:

— Робот включен. Преглеждам основни указания: Първо — да се съхрани животът на семейство Робинсън. Второ — да се поддържат корабните системи. Трето...

— Спести ми приказките, стоманен мой центурионе — устата на Смит се сгърчи. Пръстите му нетърпеливо зашариха по клавиатурата и прекъснаха синтезирания глас. — Тъжно ми е, но се опасявам, че трябва да ти складирам далеч по-мрачни задачи в оперативната памет — той въведе командите за препрограмиране и отново натисна клавиша.

— Робот включен — повтори равнодушно плоският синтезиран глас. — Преглеждам основни указания:

Първо — да се унищожи семейство Робинсън. Второ, да се унищожат всички системи.

— Е, така вече е по-добре — усмихна се, измъкна миниатюрната клавиатура и я прибра в скафандъра си. — Сбогом, скъпи мой момко с платинени платки. Раздялата е толкоз сладка мъка... — и изпрати подигравателен поздрав към полутъмната ниша в другия край на залата, където се криеше роботът. — Поздрави забравата от мен.

Той напусна контролния панел и се запъти към един от улеите, обозначен ОТПАДЪЦИ. „Колко уместно“, помисли си Смит. Напъха се и запълзя надолу. Според източника улеят за отпадъци трябваше да го изведе извън кораба, на място, откъдето щеше да се измъкне незабелязан.

Изпълзя обаче само няколко метра, преди програмният модул, вграден в облеклото му, да започне да бибипка. Той включи вградената комовръзка със схваната от внезапното му изнервяне ръка. Физиономията на Безименния бизнесмен изплува във въздуха пред него.

— Очевидно сте изпълнил мисията според уговорения график — заяви поръчителят му, след като се огледа. — Възхитен съм колко подходящо е това място за един акуратен терорист.

При други обстоятелства на Смит сигурно щеше да му хареса чувството за хумор на тази плуваща из въздуха глава. Но присъствието ѝ тук застрашаваше живота му.

— Казах ти изобщо да не ми се обаждаш — изсъска той. — Предаването може да се проследи...

Холографската физиономия придоби разсеян вид.

— Просто исках да изразя искрената си благодарност за вашата безгранична вярност — каза Бизнесмена. — Добре се справихте, докторе. А сега — сбогом — и той се усмихна.

Усмихнатата физиономия на Бизнесмена се стопи в мрака и Смит се намръщи озадачен. Модулът му за препрограмиране започна да излъчва звук, толкова пронизителен, че опъна ушните му тъпанчета.

А после дойде истинската болка, когато рязко пренагретият модул започна да обгаря защитния му костюм. Смит измъкна нажежената клавиатура и изруга, щом тя опърли дланта му.

Но преди да успее да я хвърли надолу, пренатовареният модул освободи енергията си. Агония прониза всички клетки на сгърченото му тяло, когато зарядът го прониза, преди да се стовари върху металния под на тунела.

Улеят отново притихна, тих като гробница. И в утробата му притихна самият Захъри Смит — много, много кротко.

ШЕСТА ГЛАВА

Комплексът на Космическо командване сякаш грейна със светлината на надеждата в зората на необичайно ясения нов ден.

В стартовата зона, на мостика на „Юпитер Едно“, под бдителното око на Джуди семейство Робинсън извършваше последни приготовления за предстоящия си десетгодишен сън. Уил и Пени първи влязоха в криогенните си камери, облечени в металносребристи защитни костюми, които, според язвителната забележка на Пени, ги правеха да изглеждат, сякаш бяха увити в алуминиево фолио, за да престоят във фризера.

„Повече ми приличат на семенца, заспали в сребристите си семенни люспи...“, помисли си Морийн, загледана в прозрачния криоизолатор, обгърнал Пени. Помъчи се отново да изтласка този образ от съзнанието си. Усмихна се на неспокойната си дъщеря и нежно оправи непокорните кичури на тъмната ѝ коса, паднали над красивите ѝ кафяви очи.

— Недей, мамо! — прекъсна я Пени и раздражено намести кичурите отново на челото си. — Във „Вог“ пише, че това ще бъде модата след десет години.

Морийн покорно отдръпна ръката си, отдавайки дължимото на усилието на детето да съхрани духа си бодър. Знаеше колко трудно бе за всеки един от тях.

— Не можем ли да ѝ намалим малко от кислорода — обади се Уил от съседната криокамера, — за да не е толкова досадна, когато се събуди?

— А той трябва ли изобщо да се събужда? — отрязва го на свой ред Пени.

— Хайде стига! — Морийн се опита да се намръщи, но без да иска се засмя. — Ако ви оставя, ще обърнете този звездолет наопаки!... Лек сън, милички — промълви тихо майката, така, както им го беше казвала всеки път преди лягане, когато бяха още много малки. Целуна ги по челата, което също беше част от стария ритуал за

лека нощ у дома, отстъпи встрани, за да даде на Джон възможност да стори същото.

Дон вдигна глава и кимна. Прекъсна действието на широката оперативна предстартова програма, която извършваше от командния мостик на „Юпитер“. Беше извършил последните предстартови изпитания на всички корабни системи, стараяйки се по възможност да не досажда, докато Робинсънови се подготвяха за десетгодишния си сън.

Запознал се вече отблизо с истинското семейство Робинсън, той установи, че повече не гледа на тях като на някаква анимирана търговска реклама. Бяха хора от плът и кръв, и макар да бяха малко шантави, след като се бяха заловили за такова изпитание, той разбираше, че заслужават да останат насаме, а присъствието на външен човек като него щеше да го направи невъзможно. И докато ги гледаше заедно, и осъзнаваше какво доверие цареше помежду им... каква любов беше необходима, за да се изправят лице в лице с това, което бяха предприели... той се чувстваше още по-външен човек.

След всичко това не желаше да гледа повече. Само щеше да му напомни колко не му се искаше да е тук. И как, за разлика от Робинсънови, в тази работа пред него нямаше никакъв избор.

Но сега той се обърна и отново погледна към тях, за което също така нямаше избор.

Когато се спря при Уил, Джон протегна ръце да го прегърне... докато Уил се опита да стисне ръката му. Баща и син се изгледаха, и двамата странно смутени, след което Уил отново легна покорно по гръб. Джон поглади косата му и се отдалечи. Морийн пристъпи в собствената си криокамера, изчаквайки Джон да се намести в съседната.

— Получаваш тройка за родителския си жест, професоре — промълви тя тихо. — Но ти давам шестица заради усилието.

Джон я целуна по усмихнатите устни. Тя го докосна по лицето.

— За това винаги си получавал шестица.

Джон също се усмихна и влезе в камерата си.

— Майоре — извика той към Дон Уест — корабът е изцяло твой.

* * *

— Ще се постарая да ви осигуря лек път — беше единственото, което му хрумна да каже.

Джон му кимна и се усмихна, а Дон реши, че това беше повече от достатъчно.

Джуди Робинсън мина покрай редицата от криокабини, за да каже още веднъж „довиждане“ на семейството си, прикрепвайки към тях в същото време биомониторите им. Най-сетне тя стигна до собствената си кабина, чакаща я в края на редицата, и влезе в нея.

— Контролен център на Мисията, тук доктор Робинсън. Ние сме на зелена светлина.

Гласът на Контролния на Мисията прозвуча от конзолата зад гърба му:

— Внимание, Докторе, вие трябва да задействате криостазата.

Дон импулсивно прекоси помещението.

— Един въпрос, Докторе — каза той, спирайки се до нейната камера. — В тези кабинки няма ли място за двама?

Озадаченият ѝ поглед стана студен като ледена стена.

— Едва ще стигне за вас и за собственото ви его, майоре — думите ѝ го накараха да замръзне на място.

Дон извърна гръб и си удари един ритник наум. Всеки път, когато се опиташе да я доближи, мозъкът му сякаш се деполяризираше и го превръщаше в кръгъл идиот. „А единственото, което му се искаше, бе да не се чувства толкова самотен...“

Той се спря, дал си изведнъж сметка за емоцията, която бе забелязал, скрита дълбоко в очите ѝ, преди да го отрежат. Извърна се отново към нея и промълви почти с нежност:

— Ей, докторе, не се впрягай толкова. Остави впрягането за мен. — И той махна с ръка към командния пулт и целия кораб наоколо.

Джуди кимна и на лицето ѝ се изписа благодарност.

— Просто карай внимателно — каза тя и на устните ѝ най-сетне се изписа лека усмивка.

„Щастлива усмивка“, помисли си той. Може би, ако беше имал семейство като нейното, в което да отрасне, вместо непрекъснато да му се иска да се махне, щеше да знае как да се държи с нея.

Джуди се пресегна към контролния панел за криозамразяване и натисна последен бутон. Той отстъпи и загледа как биопластините на костюма ѝ плавно се затвориха и защитният прозрачен похлупак се

плъзна над очите ѝ. Същото ставаше по цялата редица, като снабдените с прозрачни екрани криопашкули се завъртяха и затвориха около телата на Робинсънови... и просветващият ситнеж на криополетата ги погълна с внезапен порив, скривайки телата им от погледа му.

Когато капаците на пашкулите отново станаха прозрачни, очите на Джуди блеснаха към него през леко замъгленото стъкло, невидящи, като на омагьосана спяща принцеса... затворена в камерата за анабиоза. Херметично затворените криовани започнаха бавно да се възнасят към предназначенията за това камери в корабния корпус над него, където щяха да останат, докато настъпи време за събуждане.

Той вдиша дълбоко и прекоси притихналия мостик, за да заеме мястото си пред командния пулт.

— Контролен Мисия, тук „Юпитер Едно“. Робинсънови са запечатани. Готови сме за излитане.

Гласът на Ной Фриймън, ръководител на Контролния център на Мисията, прозвуча като музика в ушите му, нарушавайки възцарилото се около него безмълвие.

— Вие сте на Ч-минус десет минути от часа на излитане. Започваме броене.

Той превключи връзката на видеосигнал и се усмихна.

Фриймън и екипът му от техници се появиха на монитора. Изглеждаха точно така, както Дон ги помнеше от набързо проведената тренировка в Космическия център — движещ се хаос. Ной се ухили и седна в креслото пред конзолата си. Изглеждаше още по-разрошен и от вчера, ако това изобщо беше възможно.

Двама от техниците махнаха с ръка и извикаха:

— Ей, Дон!

Безкрайните редици монитори около тях им осигуряваха достъп до всички съществени детайли по състоянието на „Юпитер“. Панорамната гледка на стартовата площадка и самият кораб в центъра обхващаше огромния централен екран, заемащ цяла стена в Контролната зала. Сред многобройните изображения на стартовата зона и кораба се виждаше и неговото лице.

Когато вчера се запозна с тях, навикналите на казармен порядък очи на Дон бяха поразени, сякаш му бяха показали размазана торта.

Същинска орда ненормални чудаци, дъвчеци дъвка и облечени в неопикуемо многообразие от шарении, все едно, че беше попаднал в окаионен магазин или в приют за душевно болни.

Но след като се запозна с тях поотделно, поговориха си и ги остави да му покажат оборудването си, съобрази, че всички те бяха събрани тук по една-единствена причина: всички те бяха най-добрите специалисти в работата си. И започна да възприема ексцентричния им вид като своеобразна униформа, изтъкваща уникалната им идентичност.

А сега, докато извършваше последните системни проверки и се отброяваха последните минути преди старта, той намираше компанията на Ной и неговия екип за странно успокояваща.

— Вие сте на Ч-минус една минута. Продължаваме броенето — обяви Ной и вдигна палец от екрана на монитора.

Останалите монитори показваха външния изглед на кораба, на отдръпващите се от корпуса му кранове и зареждащи конвейери. Огромният купол отгоре започна да се разтваря.

— Включвам главна двигателна система — обяви Дон. Усети, че около него „Юпитер“ се събужда за живот, сякаш самият кораб тръпнеше от нетърпение да поеме в дългото си пътешествие.

— Майоре, вашият изходен вектор е чист от трафик. Оперативен режим преминава под ваше командване — каза Ной. Погледът му сега бе прикован в собствения му монитор.

— Внимание, Хюстън — обяви Дон. Ръката му пролази по блестящия пулт. „Десет години.“ Предстоеше му да заличи цели десет години от живота си за една работа, която можеше да се свърши от всяка по-добре тренирана маймуна. — Маймуната натиска копчето — промърмори той повече на себе си и активира стартовия двигател.

„Юпитер Едно“ се надигна, процепи небесата като стрела и с тътен се понесе към черните кривини на космоса. Гравитационният напор го притисна в креслото и Дон затвори очи, изпразвайки мозъка си от съжаленията и от всичко останало; докато най-сетне „Юпитер“ не остави зад себе си гравитационния кладенец на Земята и след като двигателите му престанаха да бълват огън, се понесе без усилие сред непрогледния мрак.

Мислите му отново се наместиха в логически схеми, въпреки че тялото му се люшкаше сред пристегналите го колани, освободено от

приковаващата гравитация.

— „Юпитер Едно“ — Дон разтърси глава и гласът на Ной изпълни ушите му. — Вие сте извън земната атмосфера. — Чу радостните възгласи, които се надигнаха в Контролния център, и се усмихна неловко.

Уест въведе командата, която трябваше да изхвърли изтласкващите степени и външната обвивка. Детонаторите се взривиха и корабът потрепери. Той се взря в мониторите, докато тромавите щитове, предпазващи втората степен на „Юпитер“ по време на ядрено-електричното им излитане, се отделяха и политаха свободно долу под него.

Сега на екрана се появи „Юпитер Две“, като излитаща от пашкула си пеперуда: междузвездният съд, истинско произведение на изкуството, който щеше да осъществи същинския полет до Алфа Едно. Никога не беше виждал нещо, което поне смътно да наподобява на изкусния му дизайн, на технологичното изящество на овалния му, аеродинамичен корпус. Беше красив... въпреки факта, че го отнасяше толкова далеч от всичко, което беше имало смисъл в живота му.

— Тласкателна степен „Юпитер Едно“ освободена — обяви той. — Продължавам към Меркурий.

Той включи двигателя на „Юпитер Две“. Горивните машини оживяха, изхвърляйки атомен пламък от дюзите си и изкуствената гравитация отново го притисна в креслото. Провери дисплеите и активира предпрограмираните координати, които щяха да насочат курса на кораба към слънцето. „Това не е полет, а детска пързалка“, помисли си отвратен Уест.

Загледа се към пропадащата встрани Земя с всичките ѝ околни следи от плахите опити на човечеството да влезе в съприкосновение с Вселената — спътници, производствени станции с нулева гравитация, дори старомодните орбитални рекламни билбордове, все още видими от повърхността на планетата в редките полуясни дни. Хиперпорталът и Старгейт Сити... целият му живот. „Боже, дори не можах да каже едно довиждане на Джеб.“ Всичко беше станало толкова набързо...

Взираше се, прикован, в Големия син мрамор на екраните си, който постепенно се сви и се смали до размерите на истинско късче мрамор, и очите му го заболяха от тъга.

Когато Земята престана да се вижда на който и да е от екраните, замени я с изображението на Слънцето. Сега Слънцето показваше истинския си вид, като най-близката до него звезда сред безбройните, милиони видими отгук звезди, където нито атмосфера, нито атмосферно замърсяване ги скриваха от поглед.

„Няма полза да плачеш за разлятото мляко, пилотче...“ Помъчи се да си припомни, че това тяхно пътешествие към друг свят бе може би единственият шанс да спасят своя... че независимо дали имаха нужда точно от него или не, тази мисия бе изключително важна.

Погледна към хронометъра. Все още оставаха тринадесет часа път, докато достигнат орбитата на Меркурий... и до единствения момент, в който имаше някаква отговорност и една-единствена задача. Опря лакът на облегалката на пилотското си кресло и сложи брадичка върху дланта си. Другата му ръка затупа в ритъм по коляното му.

„Може да подремне. И то доста...“ Уст се облегна назад и притвори очи.

* * *

А през цялото това време Захъри Смит продължаваше да спи в служебния док на долното ниво; изпаднал в безсъзнателно блаженство... засега.

* * *

Дон отново се събуди, преди да изминат тринадесетте часа. Започна да запълва времето си с повтарящи се проверки на системите и безполезни калибровки, съжалявайки, че не бе се сетил да си вземе поне някое списание или видеоплейър.

Най-после в центъра на панорамното прозрачно чело на пилотския мостик се очерта холерично червената физиономия на Меркурий, засега почти с размерите на земната луна. Под него и от едната страна надничаше повърхността на Слънцето, заслепяващо ярка дори през интегралните филтри на купола. Очите на Дон се приковаха в изображенията на мониторите, докато затваряше енергийните екрани

над всички корабни отвори, подготвяйки „Юпитер“ за гмуркането му в гравитационния кладенец на Слънцето.

„Скоро започва веселбата.“ На лицето му се изписа гримаса. Единствената му отговорност при предстоящата маневра се състоеше в това да затвори вратите, преди да си легне. „Дори няма да е буден, за да види същинския спектакъл.“

Той включи шлемофона.

— Хюстън — обяви Уест. — Прехвърлям цялото корабно управление на Главния компютър.

Истинският командир на този кораб всъщност беше Процесорът. Тъкмо той щеше да изчисли точния ъгъл на хиперболичния им скок през невероятно мощното гравитационно поле на слънцето. Той щеше да определи точния времеви интервал и мощност на горене на двигателя, което щеше да предпази „Юпитер“ да не бъде погълнат от енергийната пещ на слънцето, а само да го изхвърли като прашка в космическото пространство. Използвайки инерцията на това „пропадане“ през глава и както в играта на „скъсай камшика“, щяха да раздуят скоростта си близо до светлинната, съкращавайки своя път с години.

След като започнеше същинското пътешествие, компютърът щеше да се погрижи за всичко: да поддържа операционните системи на „Юпитер“; да се грижи за замразените си пътници (в това число и него самия); да внася корекции в курса и най-сетне да ги събуди, когато пристигнат на Алфа Едно.

„Всичко това ще го свърши компютърът.“

„Осем години обучение в полети“, изсумтя майорът и отчаяно скръсти ръце. Пъхна единствения музикален компактдиск, който бе успял да си вземе, в свободния слот на конзолата и наду звука до максимум. После откачи предпазните колани от креслото си и пристъпи до центъра на мостика, където активира навигационния холограф. Във въздуха, над инструменталния пиедестал, се завихриха разноцветни светлини и показаха местоположението на „Юпитер Две“ близо до Слънцето, в центъра на бавно въртящата се графика на слънчевата система.

— Навигационна холограма включена — докладва той в микрофона на шлема си; а на себе си добави: „Петдесет бойни мисии.“ Светлинните точки тайнствено замигаха по лицето и по тялото му,

докато се движеше сред тях. Светлият пунктир очерта траекторията на кораба покрай Юпитер, около Слънцето в О-образна дъга и продължаваща след това в отвъдното пространство. — Потвърждавам курс на изхвърляне от Слънчевата система — допълни той дисциплинирано.

След това прекоси мостика, към криованата, която го очакваше. „И всичко това само за да откарам семейната каравана на междузвездния им пикник...“ Той влезе в пашкула и включената на автоматичен режим инсталация се задейства. Управляваните дистанционно биовъзглавнички на защитния му костюм го обгърнаха в безчувствената си прегръдка. Насили се да не се извърти. — Десет световни серии — отрони той, вече на глас. „Племенниците ще са завършили гимназия и ще са се дипломирали в колежа. Десет години пропуснати издания на «Спортс Илюстрейтид» с бански костюми. Господ знае колко жени...“ Той хвърли за последно поглед към напълно автоматизирания мостик.

— Ной — промърмори Уест. — Десет години са си цял живот... — Последната пластина се плъзна над лицето му и заслони очите му.

— Лек сън, стари приятелю — чу се гласът на Ной като благослов.

— Изобщо не ги харесвам тези вани — промърмори отново той, и мускулите му се напрегнаха, когато прозрачният пашкул около него започна да се затваря. „Не беше ги виждал и в сънищата си...“ — Лоши сънища. — „Не беше и сънувал, че някога ще му се наложи да...“

Криополето го обгърна и мозъкът му се изчисти за следващите десет години.

Последният пашкул бавно се надигна и се намести в отредената му камера в корпуса, присъединявайки се към останалите пет, потънали в покой и синкава, мъглива светлина. Корабът продължи полета си сред мрака, към любовната прегръдка със Слънцето, под ритъма на музика, която никой нямаше да чуе.

* * *

Смит бавно започна да се разбужда от един кошмар... за да попадне в друг. Паметта го ръгна като електрически остен и той запълзя нагоре през тъмния боклукчийски улей към кибердока. Този път смътното осветление на дока му се стори ярко като ясен ден. Примигвайки, той погледна към пулсиращата от болка длан, върху която се беше жигосал отпечатък от нажежения, свръхнатоварен комуникационен блок.

Огледа се наляво и надясно, все още несигурен дали не го бяха напъхали в някакъв ужасен сън. Погледна часовника си да разбере колко време беше изминало и чувството на ужас го обзе с още по-голяма сила.

Добра се с препъване до замъгления купол на командния мостик и натисна клавиш на контролния панел. Енергийният щит се разтвори... и очите му ужасени се взряха в открития космос.

Гледката задълго прикова вниманието на Смит. Вътрешността на мозъка му беше толкова празна, колкото нощта, която виждаше навън.

Компютърната конзола зад него рязко се включи, стряскайки сетивата му, този път — за да види нещо, което се размърда в другия край на помещението. Очаквайки да види член на екипажа, умът му с усилие едва възприе странните, нечовешки очертания на нещото, което започна да се измъква от стената.

„Роботът.“ Огромна промишлена машина с два чифта ръце, наподобяваща чудовищна генна кръстоска от човек и стършел. Беше конструирана за строителна дейност в открития космос, но сега бе програмирана да поддържа реда на борда на „Юпитер Две“, докато траеше пътешествието към Алфа Едно.

Разбира се, за нея все още нямаше работа.

„Само дето той сам я беше препрограмира.“

— Не... — прошепна Захъри. Опита се да включи изгорелия програмен модул, когото снощи бе използвал. Клавиатурата беше мъртва, както можеше да се очаква.

— Изключи програма — заповяда му той на глас.

Без да му обръща никакво внимание, роботът, с помощта на ловките си крайници се освободи от задържащите го в стената стеги. И се затъркаля през дока върху гъвкавите си ходилни гъсеници.

— Семейство Робинсън — произнесе машината. — Унищожи — равнодушният му глас го накара да потръпне.

— Прекрати — заповяда му той по-високо. — Край на програмата!

Роботът продължи да се търкаля, без изобщо да се поколебае.

— Всички операционни системи — унищожи.

И Смит разбра накъде се беше запътила машината... към мостика, на горното ниво. Измъкна някакъв инструмент от скобите и се затича към нея. „Изобщо не му пукаше дали семейство Робинсън ще загинат. Хич не му пукаше дали целият свят ще загине. Но ако роботът се добереше до командното помещение, той самият беше мъртъв...“

Когато го доближи, механичното чудовище изхвърли назад една от увенчаните си с куки ръце, без дори да се обърне. Ръката се опря в гърдите му и го перна настрани като муха. Той се удари в конзолата, свързваща служебния док с главния бордови компютър. Срина се на пода, а индикаторите замигаха и запращяха.

Роботът продължаваше невъзмутимо напред с една-единствена команда в логическата си схема:

— „Юпитер Две“ — унищожи.

* * *

На около десет милиона километра разстояние от него откъм нощната страна на Земята, тъмните екрани в мирната вече зала на контролния център на Мисията примигнаха и се събудиха. Ани, единствената от техниците, останала на нощно дежурство, изненадано вдигна поглед от китарата си. Надвеси се към мониторите, зяпна и включи микрофона си.

— Някой веднага да събуди шефа!

СЕДМА ГЛАВА

Роботът нахлу в командния мостик на „Юпитер“ и спря. Централната процесорна единица на кораба включи осветлението и му представи схема на всички детайли от бордовото оборудване, които сензорите му регистрираха. Тромавата машина се запъти към редицата криокамери, надигна металните си крайници и от кислородните й нокти просветна лъчиста енергия.

Главният компютър, контролиращ всяка стъпка на работа, знаеше всичко за човешките същества, приспани в състояние на анабиоза „... тези странни компютри, изградени на органична основа; толкова крехки системи, толкова лесно уязвими.“ Знаеше как да ги поддържа, как да ги поправи... как да ги унищожи. Самите хора го бяха програмирали и той си знаеше задължението: „Криосистеми — унищожи.“

Роботът изхвърли енергиен залп, който се блъсна в командната конзола на криосистемата. Алармите закънтяха и херметичните вани започнаха да излизат и да се снишават към пода. Електрически заряд заискри около спящите тела.

Роботът продължи напред към навигационния отсек. Спря се с лице срещу навигационната холограма в центъра на мостика и огледа съсредоточено загадъчната красота на изображението. Въздухът бе пронизан от мълниците, свистящи между пръстите му, после започна да се акумулира нов енергиен заряд. Сега роботът беше разбрал по-добре функцията и предназначението на тези системи. Беше разбрал какво трябва да направи, за да изпълни докрай задачата си:

— Операционни системи — унищожи.

* * *

Контролният център на Мисията грейна като огромен навигационен екран. Разбудените посред нощ изтощени техници

започнаха да включват компютрите под тревожния звън на алармените системи.

Ной закрачи през помещението. Видът му, както обикновено, символизираше самия хаос като изключим изражението, изписано на лицето му. Закова се на място, втренчен в призрачната бедствена картина, разкриваща му се по екраните, светващи един след друг.

„Какво, по дяволите..., помисли си той. Какво, по дяволите...“

— Край на мисията. Събудете ги веднага!

Хората му се заловиха да изпълнят командата още преди да завърши. Ани вдигна поглед от своята конзола. Лицето ѝ беше вледенено.

— Никаква реакция, сър — докладва тя.

* * *

Смит се добра до мостика. Главата му кървеше след удара на робота. Добра се тъкмо когато бездушната машина изстреля енергиен залп към навигационния пулт. Той изкрещя, когато пиедесталът се взриви и звездната карта — холограма угасна в празното пространство. Включиха се още алармени системи и всичко около него заехтя в бедствена какофония. Навигационните системи на кораба вече бяха излезли от строя, превръщайки го в неуправляема лодка, понесена от мощното привличане на слънчевата гравитация...

Роботът продължи напред към командния център.

Смит се затътри към криованите и видя как пламъците и пушека ги погълнаха.

— Събудете се, дяволите да ви вземат! — пръстите му трескаво зашариха по конзолата. Не беше сигурен дали говори на Робинсънови или на рухналата апаратура. — Сам не мога да спра тази адска измишльотина!

Очите му се спряха на една защитена редица от клавиши, надписът над която гласеше: СПЕШНО ДЕЗАКТИВИРАНЕ. Удари ги с юмрук. Вдигна очи и видя, че силуетите вътре в колебливо снишаващите се пашкули просветнаха... с изключение на един.

В периферията на зрението му, между подобните на кука пръсти на робота отново просветна мълния.

— Командни системи, унищожи.

Роботът вдигна ръцете си и се прицели.

Запищяха нови алармени сигнали и криованите започнаха да се отварят. Роботът се завъртя върху веригите си.

— Семейство Робинсън, унищожи.

Смит залегна сред разнасящия се пушек, напирещ към него и намери някаква дупка, в която да се свре.

* * *

Джон Робинсън се съвзе внезапно. Събуди се с ужас, изхвърлен презглава от сънищата сред дълбините на нищото с помощта на ревящите алармени устройства, пушека и експлозиите. Зашеметен, той излезе от криованата и се спря, зяпнал в лицето на голия хаос, предизвикан от пощурелия обслужващ робот.

И после се изхвърли от кабината си и се завъртя, отблъсквайки ръката на робота встрани от криогенната редица, така, както го изкомандваха инстинктите му за оцеляване, преминали през военната подготовка от годините на младостта му.

— Морийн... — изрева той, тласнат от друг, не по-слаб инстинкт. — Децата!

Морийн зяпна в продължение на един сърдечен пулс, след което същият този безотказен инстинкт я накара да се раздвижи. Извлече Пени и Уил от кабините им и ги придърпа зад една от работните станции за прикритие тъкмо преди поредният залп на робота да изпепели мястото, където току-що стояха.

Джон издърпа пистолет от скобите на стената.

— Освободи предпазител — изпъшка той и залитна назад.

— Гласов отпечатък разпознат — отвърна оръжието. Джон стреля. Лазерът перна главата на робота и я завъртя върху шарнира ѝ.

Роботът се стабилизира и извърна лицето си към него. Никакъв ефект.

Джон се хвърли зад един от командните блокове, а от насочените нокти на машината излетя нова мълния. Режещият изстрел отнесе блока пред него и го отхвърли в стената, а оръжието излетя от ръката му.

— Татко! — извика Уил, който с болка наблюдаваше сцената, сгушен зад майка си. Само да можеше да се спре робота с лазер... „Но с огън не можеш да се пребориш с огъня. Огънят можеш да го надвиеш с вода.“ Уил плесна с длан бутона за повикване на асансьора на стената до него. Когато асансьорът започна да се спуска, той се измъкна от ръката на майка си и се втурна към него.

— Уил, стой! — Морийн се спусна към него, но той се отскубна от нея като подгонен заек. От другата страна на помещението роботът се извърна и го проследи с вдигнатите си метални ръце-оръжия.

Дон Уест се хвърли на гърба на машината тъкмо когато тя стреля. Изпепеляващият залп се отклони, Уил се плъзна по пода и нахълта в асансьора. Уест се хвана здраво за бронята на робота, мъчейки се да измъкне хранващия блок от гърба му.

Роботът пусна електрически импулс по металната си черупка и Уест отхвърча назад. Тресна се в пода като парцалена кукла и криокостюмът му засвятка като бенгалски огън, когато собствената му електрическа верига пламна и започна да се топи.

Плоският череп на робота се завъртя около оста си. Огненочервеното око на сензорния му мерник се съсредоточи в последното петно, където сензорите му подсказваха, че все още се крият хора. Дългнестото му, насекомоподобно туловище се затъркаля по ходовите гъсеници през пушещите руини. Между свитите му нокти просветнаха издайнически мълнии.

Морийн извърна гръб към чудовището, прикривайки тялото на дъщеря си със своето собствено.

— Извърни поглед, миличка — прошепна ѝ тя.

Затвори очи, тялото ѝ се беше парализирало от очакване, от очакване смъртоносният лъч да я порази, очакване...

Нищо не се случи. Все още нищо не се случваше.

Цяла вечност сякаш, толкова удари на сърцето, и тя извърна сгърченото си лице...

Роботът стърчеше на място, обездвижен. Ръцете му се бяха отпуснали безопасно. Пред очите ѝ индикаторите му примигнаха от активен режим в режим на готовност.

А после Уил излезе от издигащата се асансьорна платформа със саморъчно сглобения си хакерски компютърен пакет — същият този

уред, за който тя нееднократно се беше заричала, че никога повече няма да му позволи да го види — и триумфално го вдигна в ръката си.

— Робот! — изкомандва той. — Върни се в служебния док и се изключи.

— Команда приета — отвърна роботът.

Под смаяния и невярващ поглед на Морийн, роботът послушно се затъркаля през пушека, към асансьора. Съпругът ѝ и Дон се размърдаха и се надигнаха, за да видят какво става.

Уил ѝ се ухили и в очите на момчето проблесна нещо, което можеше означава „Е, казвах ли ти, мамо...“ Нотка на истеричен смях се изплъзна от устата ѝ; тя отново се изсмя, този път не толкова боязливо, погледна го и очите ѝ грейнаха от гордост и обич. „Какъвто бащата, такъв и синът...“

— Щом семейството не иска да дойде на научния панаир — каза Уил, оглеждайки се доволен из помещението, — донеси научния панаир при семейството.

— Край на шоуто — измърмори Пени, показала се иззад гърба на майка им. Но въпреки нежеланието ѝ, усмивка на искрено възхищение се изписа по ъгълчетата на устните ѝ.

— Но къде е Джуди...? — сепна се изведнъж Морийн.

Тя бързо закрачи през миазмата от пушек и святкащи електрически вериги към криогенния отсек.

Джон се пресегна и подаде ръка на Дон Уест, който се мъчеше да се изправи на крака.

— За следващия пикник никакви работи — изломоти Уест с удебелен език и разтърси зашеметената си глава. Изправи се и кимна на Джон за помощта, след което, кашляйки, се запъти към пилотския отсек.

Целият мостик се беше превърнал в сцена от дантевия „Ад“: навсякъде се виждаше пушек, пламъци и сгърчени руини. Навигационната холограма се беше стопила във въздуха, пиедесталът под нея — унищожен.

„Боже Господи...“ Очите на Джон се преместиха към визьорната стена, заслонена от енергийните щитове. Той се отпусна в креслото до най-близката от все още функциониращите конзоли и се залови за работа.

Пени бързо седна до него зад друга не излязла от строя конзола и започна да се мъчи да активира противопожарните системи. На дисплеите ѝ проблесна надписът ПРОТИВОПОЖАРНИ СИСТЕМИ, след което екранът ѝ изведнъж помръкна. Цялата конзола замря, сред дъжд от електрически искри. Ръцете на Пени се свиха в юмруци и тя се дръпна от клавиатурата.

— Искам да се прибера вкъщи... — Гласът на момичето прозвуча полу на шега, полу на рев. Разтри ожулените си ръце и отново се върна на работа.

— Липсват данни за курса — извика Джон към Уест. — Системата навсякъде дава на късо. — Той натисна един от бутоните на облегалката на креслото си. Креслото се издигна нагоре, отнасяйки го към изходния панел на тавана на помещението. Отвори го и мина през него, за да оправи електрозахранването отвътре.

Долу Пени бе успяла да стабилизира противопожарните системи. Пожарогасителите из помещението се задействаха и започнаха да бълват облаци химическа пяна.

— Не мога да отворя енергийните щитове — докладва Дон. — Ще се опитам дистанционно.

И той закрачи през помещението сред облаци задушлив дим. Когато мина покрай работната станция на Уил, чу някакъв стон. Сنيши се сред стелеция се пушек, зарови с ръце по пода, напипа нещо, което му приличаше на човешко тяло, и го издърпа нагоре.

— *Смит?* — извика той невярващо. — Какво, по дяволите...

Смит се задърпа и извика:

— Махни се! Остави ме на мира...

Дон се предпази от хаотичните му удари, задържайки другия мъж изправен, докато умът на Смит не се избистри.

— Майор Уест — изпъшка облекчено Смит, след като най-после го разпозна. — Слава Богу, че сте вие! Аз... Аз извършвах последни проверки... някой ме блъсна отзад.

Той вдигна ръка към главата си и потръпна. Дон забеляза петното изсъхнала кръв на лицето му.

А после изненадата и загрижеността му изведнъж секнаха. Майорът се протегна и сграбчи вдигнатата ръка на Смит.

Върху ръката му се беше жигосал съвършеният отпечатък на препрограмиращ модул... но не такъв, какъвто той използваше.

— Технология на Бунта — промълви дрезгаво Дон. — По дяволите, ти си шпионин! — Още преди думите да изпълзят на върха на езика му, пълният им смисъл го порази. — Значи ти си направил всичко това...

Той блъсна Смит в стената с всичка сила, а после го повлече към външния люк. Удари с юмрук бутона за достъп и вътрешната врата на люка се отвори.

— Спри — изпъшка Смит ужасен. — Какво правиш?

— Изхвърлям боклука — Дон го дръпна назад, мъчейки се да набута яростно съпротивляващото се тяло през прага на люка.

— Помощ, бързо! Моля ви... — отчаяният глас на Морийн едва успя да проникне в разярения му мозък.

Той погледна през рамо, все още държейки Смит прикован към стената. Видя Морийн, застанала пред криоконзолата, и едва сега осъзна, че една от камерите за анабиоза не се беше отворила. Криополето ѝ просветваше и помръкваше на пулсове, карайки стомаха му да се обърне. Чия...? „На Джуди.“

— Отварящият механизъм е повреден! — извика Морийн. — Не мога да я измъкна. Тя умира... — погледът ѝ зашари из помещението, търсейки някой, който да разбира от криотехниката.

„Той не я познаваше.“ Тогава кой...? „Само Джуди.“

Смит издърпа ръката си и замахна напред. Дланта му удари Дон под брадичката. Дон се олюля и се понесе към него. Гневът мигновено угаси болката от удара.

— Докоснеш ли ме, момичето загива... — каза Смит с пламнали очи.

Ръката на Дон замръзна само на сантиметри от врата на Смит, когото щеше да скърши като сух клон.

— Лекарят на мисията ви е леко неразположен — промърмори Смит и погледна към криогенния отсек. На Дон му се стори, че долови в гласа му насмешка, сякаш мозъкът на Смит беше на пришълец, обитаващ сгърченото му човешко тяло. — Мога да спася живота ѝ — добави Смит. — Но само ако пощадите моя.

„Психопатично копеле.“ Дон го стисна още по-здраво.

— Не се пазаря с мъртъвци — изсъска му той. Никога в живота си не беше бил толкова прям.

— Убиеш ли ме, ще убиеш и момичето — изпъшка Смит.

— Каква е цената на твоята отмъстителност?... Майоре? — Смит погледна Дон в очите и на устните му се изписа бледа усмивка. — Разбира се, искам думата ти на офицер, че ще ме оставиш жив.

Дон се поколеба, едва сдържайки треперещите си ръце. Но най-после охлаби примката около врата на Смит.

— Помогни ѝ!

Той отстъпи и пусна Смит да мине. Изгледа как докторът прекосява помещението, докато се увери, че Смит тръгва право към криоконзолата.

Конзолата, над която работеше Джон Смит, рязко изграчи, събудила се за живот.

— ... е Контролният център на Мисията. Чувате ли ни? „Юпитер Две“, тук е...

Дон вдигна поглед от Смит нагоре към Робинсън.

— Енергийни резерви включени — извика горе от ремонтния люк Робинсън, който все още не беше разбрал какво става долу. — Енергийните щитове... успех!

Дон се извърна с лице към носовата визьорна стена, щитовете пред която започнаха да се разтварят. Болезнената яркост порази очите му. Слънцето, огромно и неотвратимо, изпълваше цялата панорама.

— Ох-ох... — прошепна той, останал без дар слово. На дисплеите се появи лицето на Ной Фриймън.

— Излезли сте от курса! — обяви Ной. — Засичаме ви в гравитационното притегляне на Слънцето.

Очите на Дон се обърнаха към Ной. Той направи гримаса.

— Това значи била голямата кръгла топка...? — „Чувството за съпричастие на тия в Контролния център е просто забележително.“

Долу на Земята Ной погледна на собствените си екрани и видя това, което в момента виждаше и Дон. Устните на Ной се размърдаха на изключен микрофон. Дон разбра, че проклинаше.

— Ной! — изтърси той, докато креслото на Джон се спускаше до него. — Защо, когато нещата вървят добре, никога не си говорим?

— Отброяваме седем минути, преди външният корпус да започне да се топи — обяви Ной с толкова спокоен и делови тон, сякаш не беше получил току-що същия психологически ритник в корема си.

„Колко му е лесно да пази хладнокръвие, по дяволите.“ Дон закопча предпазните колани на креслото си. „Нали е на сто милиона

километра оттук.“

Седнал сред руините на мостика, взирайки се в самата паст на слънцето, най-сетне той си даде сметка защо бяха настояли да включат истински пилот в тази мисия...

— Ще се опитам да прескоча до рудниците на Меркурий — обяви майорът и ръцете му трескаво зашариха по компютърната клавиатура.

ОСМА ГЛАВА

От другата страна на мостика Морийн Робинсън действаше заедно със Смит, следвайки буквално стегнатите му команди. Дватама се мъчеха отчаяно да спасят дъщеря ѝ от повредената криована. Познаваше добре очевидното му умение и опит. Беше се съобразявала с тях през цялото време, докато семейството ѝ се подготвяше за тази мисия. Тя вдигна за малко поглед към Джон и Дон Уест, които в същия момент бяха погълнати от работа пред командния пулт и комовръзката със Земята. Забеляза слънцето, издуто и зловещо жълто, изпълнило цялата визьорна стена в началото на мостика. Не изпитваше нищо, освен смазващото желание да спаси на всяка цена живота на Джуди.

— Ще ми трябва сгъваемата носилка на доктор Робинсън — заяви рязко Смит. — Смятам, че е прибрана в...

— Отивам за нея — намеси се Пени, която беше застанала вляво от него и се затича към асансьора, още преди Морийн да разбере смисъла на думите му. „Джуди почти беше освободена от камерата.“ Обля я мощна вълна на облекчение. „Първата, най-трудната част почти беше приключила.“

И тук прикриващият я щит на самоконтрол се срива и всички чувства, които до този момент беше сдържала, изблигнаха.

Морийн извърна изпълнен с недоверие поглед към Смит, сякаш изобщо не го беше виждала досега... знаейки, че *наистина* досега не беше познавала истинската му самоличност, през цялото това време, докато бяха работили заедно.

— Ние ви *вярвахме* — промълви тя, долавяйки гнева в собствения си глас. — А вие се опитахте да убиете семейството ми...

Смит повдигна вежди, сякаш го беше обвинила в невъзпитано поведение.

— Битието не ни предлага нищо друго, освен възможността за безконечни серии от предателства.

Тя го зяпна, зачудена дали той е луд или тя самата се беше побъркала.

А той ѝ отвърна с бегла, дразнеща усмивка.

— Зад този свят съществува друг свят, професор Робинсън — поясни хладно Смит, все едно, че говореше на някое дете. — Излъжи веднъж, измами дважд и всичко ти става ясно... И не бъркайте моето вероломство с недостатък на характера. Това е философски избор, израз на дълбоко познаване на вселената — устата му се изкриви в насмешлива гримаса. — Това е начин на живот.

— Вие сте чудовище — констатира тя с гняв и в същото време — учудващо спокойно.

— Може би — вдигна рамене Смит. — Но в същото време съм единственият, който може да спаси живота на дъщеря ви — той кимна, щом от асансьора излезе Пени и подкара носилката.

— Много добре, скъпа ми Пени — каза той със същия любезен тон, който ѝ беше познат от преди. Но сега прозвуча унизяващо, сякаш им се подиграваше на всички. — Искам да изключиш енергията, щом ти подам знак.

— От къде на къде ще ме нарича „скъпа“? — възрази Пени нацупено. Смит никога не ѝ беше харесвал. Морийн винаги си беше казвала, че сигурно това се дължеше на циничния характер на момичето. Но може би Пени щеше да се окаже най-добрият съдник на човешката природа от всички тях.

— Професоре, вие ще ми помогнете да свалим тялото — нареди Смит, подавайки гаечен ключ на Пени, без дори да поглежда към нея. Когато и тримата заеха места, той отново се обърна към нея и се усмихна. — Пени, скъпа... Сега.

Пени погледна към майка си с изчервено от гняв и отвращение лице. Морийн ѝ кимна.

Пени замахна с ключа и го удари в енергийния блок, сякаш си представяше, че е черепът на Смит. Светна мълнията на електрическия разряд и криополето се изключи. Капакът на ваната прещракна и се отвори встрани, а мониторът, следящ жизнените функции на Джуди, забръмча с отчайващо монотонен вой.

— Тя умира... — Морийн прихвана отпуснатото тяло на дъщеря си и двамата я поставиха на носилката.

— Болничното! — сряза я Смит, влязъл отново в ролята на доктора, какъвто Морийн го помнеше. — Бързо!

Двамата бързо подкараха носилката през бронираните врати към чакащия ги асансьор.

Вратите се плъзнаха със съсък и асансьорът започна да се спуска. И тримата съвсем бегло усетиха потръпването на кораба, мъчещ се да се отскубне от юмрука на слънцето.

* * *

Поредният опит да измъкне кораба от слънчевото привличане пропадна и Дон изруга.

— Слънцето няма да ни пусне — заяви той в микрофона. — Ной, искам опции...

— Майор Уест — заяви след дълга пауза Ной с изнервящо професионален тон. — Не сме в състояние да ви предложим други варианти.

Дон погледна в дисплеите.

Забелязал израза на лицето му, Ной промърмори:

— Съжалявам, Дон...

— Трябва да пренасочим цялата енергия в двигателите — заяви Робинсън, все още действащ над собствения си контролен пулт. — Изключвам биологичния отсек.

Дон не отвърна нищо, след като несъществената в момента биологична лаборатория се изключи. Робинсън можеше и да е гений, но от гледна точка на един физик вселената приличаше на видеоигра, в която може да се случи всичко. Дон обаче живееше в истинската вселена, където един добър пилот знае кое е възможно и кое не е...

Но това все още не означаваше, че се е предал да не търси повече чудото.

Индикаторът на главния ядрен двигател показва увеличаване на енергията.

— Роботиката — обяви Робинсън и след като я изключи, стрелката на двигателния капацитет отново отскочи.

— Медицинското...

След като Робинсън натисна поредното реле, повредената вече система рухна. По конзолите просветна ток и предизвика нови къси съединения. На монитора му просветна предупреждение: ГРЕШКА В

РЕЛЕТО и ВНИМАНИЕ! МЕДИЦИНСКИ СИСТЕМИ ИЗВЪН СТРОЯ!

— Не! — изпъшка Робинсън и се изправи от креслото си. — Джуди...

* * *

— Липсват сърдечно-белодробни и дихателни функции — заяви Смит.

Морийн се беше втренчила в скенерите над диагностичната маса, върху която беше положена Джуди. Във въздуха просветваше холосхемата на тялото ѝ, точно над ужасяващо смиреното ѝ истинско тяло. Сърцето ѝ беше очертано в червено.

Смит включи програмата за сърдечно стимулиране.

— Подай! — изкомандва я той. Тялото на Джуди върху масата потръпна еднократно. Сърцето на холограмата направи един пулс и отново замря.

— Отново — рязко повтори Смит. — Подай!

Лампите на биоконзолата примигнаха и холограмата се стопи.

Морийн си пое въздух.

— Ще я загубим...

Очите на Смит зашариха из помещението, търсейки някой инструмент, който да не е излязъл от строя. Нямахше такъв. Той се надвеси над тялото на Джуди и започна да ѝ прави сърдечно-съдов масаж, притискайки ритмично гръдния ѝ кош, принуждавайки сърцето ѝ да затупти единствено с помощта на физическия натиск.

— Хайде, детето ми — зашепна той. — Бори се. Вложи малко сърце в тази работа! — След като Джуди не реагира, той леко се отдръпна и заудря с юмрук по гърдите ѝ с отмерени, прецизни удари.

Морийн го гледаше преbledняла. Смит отново ѝ се струваше почти човешко същество, погълнат от работата си лекар... сякаш за него наистина имаше някакво значение дали ще успее да спаси дъщеря ѝ или не. Сякаш личността, за която беше вярвала, че е той, все още съществуваше някъде дълбоко в него.

Но миг след това до съзнанието ѝ достигнаха думите, които мълвеше, докато продължаваше да налага ритмично, отново и отново,

нежелаещото да се съживи сърце на Джуди.

— Животът... който ще спася... може да е... моят собствен...

Той спря изведнъж и притисна ухото си към гръдния кош на Джуди. Напипа пулса ѝ и се усмихна.

Морийн пристъпи до него.

— Джуди? Скъпа...?

Очите на Джуди примижаха и се отвориха. На лицето ѝ се изписа уморена усмивка.

— Можехте да се опитате да не изглеждате толкова изплашени — прошепна тя с усилие. — Това обикновено стряска пациентите.

Морийн вдигна очи към Смит, забравила изведнъж, че вижда в негово лице най-отвратителното чудовище, което някога е стъпвало по Земята.

— Благодаря ви — промълви тя от все сърце.

— Надявам се, че доказах, че благополучието на вашето семейство е от голямо значение за мен — отвърна ѝ усмихнат Смит. — Вие сте добра жена, професор Робинсън, всеки би го потвърдил. Може би, ако убедите своя съпруг да ми вярва... — очите му бяха каменни.

Морийн измъкна медицинския лазер от скобите на стената. Чукна с уреда по челото му и му отвърна с още по-смразяващ поглед:

— Стабилизирай я, Смит. Защото ти остава да дишаш само докато тя е жива.

* * *

— Противотоплинната защита рухва след четиридесет секунди — обяви бездушно компютърът.

Конзолата показваше енергиен капацитет на двигателя 150 процента.

— Това е цялата енергия, с която разполагаме — каза Робинсън. Дон кимна.

— Натискам педала до пода. Започваме.

И той включи главните изтласквачи. Вибрацията разтърси кораба като куче, захапало кокал, когато пилотът насочи цялата енергия, с която разполагаха, срещу законите на гравитацията, в последен облог, че ще спечели свободата на „Юпитер“.

И го загуби.

— Не може да се измъкне...! — Дон изключи двигателите, преди вълната на противоналягането да разкъса кораба на късчета. — Тласъкът не е достатъчен. — Той поклати глава, втренчил поглед в дисплеите, докато „Юпитер“ продължаваше дългото си пропадане към слънчевата повърхност.

— Не може да няма някакъв начин да се измъкнем от това...! — каза Робинсън и очите му трескаво зашариха по контролния пулт.

За миг Дон се зачуди дали Робинсън се беше обърнал към него или към самия Бог. Защото единственото, което тепърва можеше да ги спаси, беше някакво чудо...

Дон се завъртя в креслото си и втренчи поглед в Джон.

— Това е!

— Кое? — попита Робинсън и се огледа. Но Дон вече надигаше креслото си към стартера на хипердвигателя.

— Щом не можем да се измъкнем от Слънцето — изрева Дон, — ще трябва да минем през него! С помощта на твоя хипердвигател...

— Ако включим хипердвигателя без портал, можем да попаднем където и да е сред галактиката...! — Робинсън скочи на крака и поклати глава в категоричен отказ.

— Където и да е, само да не е тук — отвърна Дон.

Робинсън зяпна към него. А после се завъртя към конзолата и отвори една от плочите. Извади два ключа и хвърли единия на Дон. Пъхна своя в слота на конзолата и обяви: — При мой сигнал!

Дон вкара своя ключ в конзолата на стартера.

— 3-2-1... — продиктува Робинсън. — Старт.

Двамата завъртяха ключовете.

Образите от наземния Контролен център на Мисията на дисплеите под него потънаха в статичен шум. Дочу само едва доловим глас:

— От кораба получаваме остатъчни радиационни изкривявания. Сигурно в този момент се разбива. — Чу настоятелния глас на Ной: — ... да видя тези числа, Ани...

И последното, което чу, преди контактът окончателно да прекъсне, беше странно извисеният глас на Ной Фриймън, който извика изумен:

— *Кучи син.*

Дон превключи дисплеите на външна видимост — изображението му показва дисковидния силует на „Юпитер“, нажежен като ковашка пещ. Потни капчици сплав се стичаха към надигащите си планини от пламтящ газ под тях.

— Внимание — обяви компютърът. — Нарушение на топлинната защита.

Но ето, че сега той се беше озовал наистина във вселена, според представите на физика... Пред собствените му очи разширяващите се сегменти на хипердвигателя по периферията на кораба забълваха енергия и корпусът му се обгърна от ослепително силово поле. Изтънителите се заредиха и корабът започна да се удължава, прониквайки през другото измерение. Пламтящият лик на Слънцето странно се огъна, докато хипердвигателят закривяваше пространството около тях.

— Хипердвигателят е готов сто процента — заяви Робинсън. — Майоре, поемете командването.

Втречен в алчното слънце, Дон се ухили, обзет колкото от хлапашка предизвикателност, толкова и от религиозна вяра.

— Да видим какво може тази рожба... — и той включи хипердвигателя.

— Татко — чу се гласът на Уил Робинсън зад гърбовете им.

С периферното си зрение Дон мерна Робинсън, който скочи от креслото си и се затича през мостика към сина си. Отвори уста да...

Преди да успее да извика, за да ги предупреди, всичко се промени.

Робинсън и синът му бяха захвърлени през помещението от изведнъж надигналата се гравитация, когато ги заля невидимата вълна от трансформираща енергия. Под палубата на мостика същата вълна заля Морийн, Пени и Смит, които в този момент увиваха Джуди с термални одеяла, и ги отхвърли встрани. Същата вълна помете Дон от креслото му и корпусът започна да изчезва, а отсеците на кораба около него запримигнаха произволно около него и се стопиха в нищото.

Същата тази вълна изведнъж обля мозъците им, спирайки потока на мисълта, и невъзможното се превърна в реалност. Телата им замръзнаха в полет, заедно със самото време, и вселената погълна опашката си... а всичко, което се случи след това, бе невъобразимо.

* * *

В Контролния център на Мисията графичният образ на „Юпитер“ замига и се сля с графиката на слънцето. Ной се взря в екрана, а Ани промълви:

— Не можем повече да ги фиксираме, сър.

Ной най-сетне въздъхна, след като беше сдържал дъха си без никаква полза, и промърмори:

— Божия скорост...

* * *

Първият, отскачащ от повърхността на звездата език на ядрен пламък целуна удължения корпус на „Юпитер“; но грейналият му, недостижим силует вече бе преминал извън обсега му.

Корабът пропадна сред слънцето, недокоснат и недостижим, и прозрачният му диск се издължи като косъм, преди да изчезне с мълниеносен блясък от недрата на познатия космос.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Безименният свят се изтърколи в пространството. Пътят му около далечните двойни слънца не бе прекъсван цяла вечност.

До този момент. Високо над ръждивия му лик, сред космическата пустош, се отвори дупка на червей и сред непознатия звезден простор се изсипа кораб. Името на кораба беше „Юпитер Две“.

Безименният свят повече нямаше да бъде същият.

* * *

Морийн Робинсън коленичи на пода до Пени. Искаше да се увери, че дъщеря ѝ наистина е добре и е просто твърде зашеметена, за да може да ѝ каже какво ѝ е. Усукалото мозъците им Нещо, което ги бе накарало да замръзнат във вечността, не беше предизвикало никакви видими ефекти, поне тук, долу. Смит изглеждаше онемял от изненада, но според нея това едва ли представляваше особен проблем. Тя се озърна към него и се увери, че стои все така занемял, със скръстени ръце, на същото място от другата страна на помещението.

Изправи се на крака и се сети за Джон и Уил... и вдигна облекчено поглед към прага, щом Джон пристъпи в стаята.

* * *

Джон се спря на прага, след като видя жена си, Пени, Смит и празната носилка.

— А Джуди? — попита той. — Къде е Джуди?

Сякаш по ноти най-голямото му дете влезе през отворената врата в другия край на помещението. Закопчавайки циповете на работния си комбинезон, тя измърмори:

— По дяволите, или ще ме стяга, или ще ми виси някъде. Писна ми да влизам и излизам от това нещо — очите ѝ засякоха невярващия поглед на баща ѝ и тя се усмихна.

— Ама ти... — продума Джон.

— Жизнени функции нормални — продължи тя с влудяващо равнодушие. — Пулсът и дишането изглежда са...

— Скъпа, добре ли си...? — настоя той и прекоси стаята. Можеше да е зряла жена и лекар, можеше дори да е по-добро същество от него самия, но въпреки това тя си оставаше първородното му дете.

Джуди млъкна и лицето ѝ се промени, едва сега разбрала, че баща ѝ е разтревожен.

— Всичко ми е наред, татко — промълви тихо тя. — Наистина.

„Господи, помисли си той, чак толкова човешко нищожество ли съм?“ И Джон пристъпи към дъщеря си, съкрушен от чувствата, които бликнаха едва сега, след като страхът, че я е загубил, бе преминал.

Някой зад него изсумтя с отвращение.

— Нима при вас всеки малък проблем е повод за фамилиарни чувства? — попита дрезгаво Смит.

Джон се извърна от дъщеря си, погледна към Смит и обзелите го чувства прераснаха в нескрит гняв.

— Колко, Смит...? — изкрещя той в лицето на другия мъж. — Какво пишеше на етикетчето с цената на нашето бъдеще? — И сам не знаеше дали имаше пред вид бъдещето на света или само това на семейството си.

Смит се сви в нишата зад него и вдигна юмруци, сякаш думите на Джон го удряха през лицето. Джон усети, че собствените му длани се свиват в юмруци, нетърпеливи да замахнат. Той пристъпи напред...

И в стаята влезе Уил.

Стиснатите му юмруци се разтвориха и той отпусна ръце. Извърна поглед към Уил и поклати глава.

Смит го зяпна неразбиращо. И също отпусна ръцете си.

— Не можеш да го направиш, нали? — промърмори той. — Не можеш да ме убиеш. — Очите му се оживиха: „Познавам те...“, сякаш проговориха те. Устата му се изкриви от насмешка, смесена с презрение. — Аха, достойнството на високите ни идеали. Не можеш да убиеш човек, без сам да се превърнеш в чудовище...

Последва мъчително дълъг миг тишина, в която Джон издържа погледа на Смит. И си даде сметка, че каквото и да отговореше на този човек, нямаше да има повече ефект, отколкото ако изобщо не му отговори нищо. Обърна му гръб, стиснал в безсилие устни като ръб на нож.

— Страхливец — процеди Смит и Джон долови насмешка в гласа му.

Джон рязко се извъртя и дланта му зашлеви командния бутон на стената, сякаш беше физиономията на Смит. Вратата на багажния трюм, зад която Смит се беше отдръпнал, падна като острие на гилотина само на милиметър пред лицето на Смит и го затвори.

Джон се отдръпна от вратата, дишайки тежко и мускулите му потръпнаха, сякаш наистина се беше сбил. Уил го изгледа изненадано и малко уплашено. Джон се насили да си придаде отново нормален израз.

— Какво стана, Джон? — Морийн се приближи до него и той разбра, че въпросът нямаше нищо общо със случая Смит. Тя положи ръка на рамото му и той усети, че пръстите ѝ се свиват като стоманени клещи. — Къде сме?

Той си пое дълбоко въздух.

* * *

Дон тъкмо бе привършил с изключването на хипердвигателя и със стартирането на основните системи на кораба, когато цялото семейство Робинсън нахлу в мостика. Той изгледа половината монитори, съживили се отново, и едва тогава спусна креслото си обратно на пода.

— Стабилизирах повечето повредени системи — каза той и ги погледна. — Останалите ще трябва да поправим ръчно.

Забеляза застаналата сред близките си Джуди и това, че я вижда жива и здрава го изненада, но още повече го изненада чувството на облекчение, което го изпълни.

— Разтревожи ме, докторе. Радвам се, че те виждам размразена.

В отговор Джуди се усмихна и вдигна рамене, сякаш смяташе докосването си със смъртта за „Какво пък, голяма работа.“

— Твоето определение за „гладко пътуване“ е твърде странно...

Той се ухили мрачно в знак на признателност. „Колко лошо, че е станала доктор, помисли си Дон. Я само какъв добър пилот щеше да се получи от нея.“

Той прекоси помещението и отиде до навигационния отсек, след което рестартира системата. Над повърхността му се очерта холограмата на „Юпитер Две“.

— Компютър: карта на текущо местоположение.

Холодисплеят просветна и когато отново се изчисти, зоната около „Юпитер“ се изпълни с холографско изображение на слънчева система, която той определено не беше виждал до този момент.

— Търся разпознаваеми съзвездия — обяви безстрастно компютърът.

Всички се втренчиха, омагьосани от гледката, докато звездното поле продължаваше да се издува, а изображението на „Юпитер“ — да се свива. Най-сетне холограмата на кораба се превърна в точица, неразличима сред масата от светлини.

— Тази база данни разполага със звездни карти на цялата позната ни галактика — промълви Робинсън след дълга пауза.

— Не разпознавам нито една звездна система — сви рамене Дон и поклати глава.

— Изгубили сме се, нали? — попита Пени Робинсън. Гласът ѝ прозвуча плах и далечен, достигнал до него сякаш някъде извън този изкуствен модел на познатите им звезди... някъде сред безкрайните простори на некартирания космос.

Не ѝ отвърна. Не беше необходимо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джуди бавно свали поредното парче от разтопения криокостюм от оголения гръб на Дон Уест и усети, че очите ѝ проявяват твърде непрофесионален интерес към мускулите му. „Господи, какво хубаво тяло има...“ Изрита се наум по кокалчето, благодарна, че все пак беше зад него. „Ама какво ми става...?“

Беше разбрала, че има хубаво тяло още първия път, когато го видя. А и лицето му беше едно такова... някак мило и насмешливо, и толкова мъжествено, че чак сърцето ти да спре; и тези сини очи, хубавата му коса, и устните, невероятно примамливи да ги целунеш. Просто не можеше да откъсне поглед от него... докато не си отвори устата.

И се оказа просто поредното пилотче. Едно надуто, крачещо его, оставило мъничката си глава да разсъждава вместо голямата. Беше срещала прекалено много като него, за да допусне да се доближи до нея, камо ли пък да ѝ влезе под кожата.

Беше виждала много мъже... много голи мъже, след като реши да стане доктор. Не че се беше държала като монахиня през цялото това време, впрочем. Но откакто започна да работи за тази мисия... и осъзна, че бъдещето на цялата планета може би зависеше от нейния успех... тя едва различаваше мъжкия от женския пол сред хората, с които работеше. Как можеше да помисли за себе си, след като всичко това бе много по-важно?

И тогава, защо толкова ѝ се искаше да погали с ръце раменете на Дон Уест, да усети как тези силни, мускулести негови ръце се плъзгат по гръба ѝ... Стига! И тя полека издърпа поредното парче от костюма му.

Е, беше почти загинала само преди няколко часа. И какво...?

„Дано само не си отвори устата...“

* * *

Дон стоеше кротко, доколкото можеше, сред болничното отделение, докато Джуди сваляше последните парчета от разтопения му криокостюм. Досега се бе държал в критичната ситуация поддържан от адреналина, без да изпита болка. Но веднага, след като му остана време да си поеме спокойно дъх, осъзна, че трябва да се измъкне от това нещо... а не можеше. Цялото му тяло беше отекло и опърлено от електрическия заряд, който проклетият робот беше изхвърлил в костюма му. Направо беше извадил късмет, че не беше станало нещо по-лошо. По дяволите, имаше късмет, че изобщо е жив, както и всички останали.

Той отново погледна към багажния трюм, където Джон Робинсън бе затворил Смит. Поредното насекомо, затворено в буркан. Като бурканите, които го обкръжаваха в това претъпкано пространство, изпълващо го с клаустрофобен ужас. Смит продължаваше да удря с юмруци по противоударния прозорец на люка и да крещи нещо недоловимо. Джуди Робинсън спокойно си вършеше работата, сякаш не забелязвайки присъствието на Смит. Като че затвореният в килера самоубийствен ненормалник също така беше „Какво пък, голяма работа“. Дон мерна злорадия гняв в очите на Смит и гадно му се ухили.

— Стой мирно — промърмори Джуди.

— Мъча се — възрази той и безпомощно почеса все още покритото си с останките от костюма рамо. — Не можеш ли малко да побързаш?

Но ето, че досадните сърбежи и разпънатите му нерви започнаха да изтезават всеки сантиметър от тялото му, който още не беше пострадал... да не говорим, че наистина, ама наистина трябваше да пусне една вода.

Джуди издаде тих, състрадателен звук и докосна все още покритото му рамо.

— Криокостюмът е поел по-голямата част от електрическия заряд — каза тя. — Имаш късмет, че това не е кожата ти...

Той се обърна и я погледна.

— Докторе, това, което долових в гласа ти, да не би да беше загриженост? — попита я Дон с надежда.

Джуди дръпна непокорното парче плат от разкъсания му костюм от рамото като лента залепнал цитопласт.

— О-у-ух — запротестира Дон. — Що за креватни маниери...

Джуди вдигна очи към неговите и това, което видя в очите ѝ, накара сърцето му да подскочи. Но погледът ѝ тутакси се премести върху белега под рамото му.

— А това какво е? — попита тя и леко прокара пръстите си по него. — Някакъв боен белег ли?

Кожата му настръхна от докосването ѝ и цялата му ръка потръпна. Надяваше се, че не го е забелязала.

— Нещо такова — отвърна ѝ той с усмивка. — Беше татуировка. На едно бивше гадже. Махнах я.

Джуди отново го изгледа. Едната ѝ вежда се повдигна учудено.

— Нямахте ли да е по-лесно да използваш магия?

„Поредното ѝ пряко попадение.“ Всеки път, когато му се стореше, че я е хванал на мушката, тя го отрязваше. „Тази си я бива.“ Постара се да превърне гримасата си в усмивка.

— Е, какво да правим, такъв съм си... — каза той. — На всяко пристанище по едно момиче.

Джуди го изгледа продължително, сякаш доловила, както и той самият, колко кухо прозвуча хвалбата му.

— Значи си нямаме семейство, така ли, майоре? — попита тя и отново се залови за работа. Сега не се подиграваше. Не можеше и да се сети накъде биеше. — Нищо, което да те свързва със Земята? Нищо, което да ти липсва...? — Тя отново вдигна очи към лицето му. Отново ги измести. Дръпна друга ивица от костюма, този път по-внимателно.

Не знаеше как да ѝ отговори, тъй като не знаеше какъв отговор точно очаква от него. Затова ѝ каза истината.

— Никога не съм бил от тези, които си пасват на място и се държат прилично. След известно време единствената ми част, която хората искат да видят, е гърба ми, и то през вратата.

Изведнъж си спомни родителите си; спомни си как яростно затръшна вратата на верандата, откъртилото се парче мазилка и червената кал, полепнала по крачолите на панталоните му, докато си отиваше... Сведе поглед, въпреки че сега тя не го гледаше в очите.

— Предполагам смяташ това за много романтично — промърмори Джуди, отлепвайки последната ивица от раздрания костюм от гърдите му.

Той я погледна.

— Не. Не смятам.

Тя срещна погледа му и красивите ѝ зелени очи сякаш се прицелиха право в душата му.

— А ти, докторе? — изстреля той интимния си въпрос право към нея, преди да е успяла да го прикове. — Има ли някой щастлив малък глупак, когото си оставила зад себе си?

Почти беше загубил. Беше ѝ позволил да се промуши през защитата му... Каза си наум, че всичко това се дължи на голямото напрежение, което беше преживял, всичко през последните дни беше минало прекалено бързо. Но нещо прониза отново дълбините на мозъка му, напомняйки му, че се беше озовал в капан с тези хора, на този кораб, неопределено...

В някаква степен това му се струваше още по-лошо, отколкото ако беше сам. „Не сме изгубени! Мога да намеря пътя към дома! Аз съм най-добрият и трябва да има...“

— Последните ми три години минаха в подготовка за тази мисия — отвърна Джуди, скръстила ръце. Когато отново вдигна очи към нея, очите ѝ бяха станали хладни, показвайки му, че измъкващата маневра, която бе приложил, бе свършила добра работа. — Тук сме, защото се опитваме да спасим планетата си, майоре. Нямах никакво време за забавления.

Под думите ѝ той долови дълбоко безсилие и чувство за загуба, което не му се искаше сам да изпита... чувства, за които сякаш тя самата не си даваше сметка.

Той се напъха в тениската, която тя му подаде, грижливо сгъната. Платът, опрял се в кожата му, драцеше като шкурка.

Тръгна към вратата, но се спря посред стаята. Погледна назад към нея, застанала на мястото си. Тялото ѝ беше все така стегнато и непреклонно. Само преди два часа за малко не беше загинала, заради същата тази мисия...

— Ако нямаме време за забавления, докторе — попита я той нежно, с полуусмивка — тогава за какво е нужно да спасяваме планетата?

Тя го изгледа, неподвижна и безмълвна. Не свали очи от него, докато прекоси болничното отделение и излезе през вратата.

* * *

Уил Робинсън се беше изправил на пръсти в дока за работи, опитвайки се да откачи един гигантски кръгъл диод от стената. Огледа се изненадано, когато ръцете на Пени неочаквано изникнаха до неговите и му помогнаха да измъкне частта.

— Благодаря — усмихна ѝ се Уил, седна на пода и внимателно положи диода в скута си. После вдигна очи към нея с измъчен израз на лицето си. — Мразя да съм малък.

Вместо отговор, Пени му подаде камерата си / часовник.

— Мисля, че се е счутила.

Уил я взе и я огледа, внезапно почувствал се не чак толкова малък и безполезен. Възвърна си своята самоувереност и чувство за компетентност, каквото само той можеше да притежава, щом пред очите му попаднеше нещо механично. Почти *разбираше* още от пръв поглед как би трябвало да работи то: в какво се състоеше повредата, ако не работеше. Измъкна някакъв инструмент от комплекта си и започна да бърника из записващото устройство.

— Защо не си горе на палубата с мама и татко? — попита го Пени.

Той вдигна очи.

— Случайно да си срещала родителите ни напоследък? — попита я глухо момчето.

Пени направи кисела физиономия.

— Прав си — въздъхна тя и зарея поглед в стената.

Уил натисна клавиша за плейбек на камерата и се ухили, щом тя заговори с гласа на Пени:

— ... пуканки. Орхидеи. Вълни. Били. Целувка...

Пени ядосано дръпна машинката от ръцете му и я изключи. Лицето ѝ се беше изчервило.

— Това е списък — поясни тя, след като я изгледа изненадан. — На всичко, които оставихме зад гърба си — изведнъж от очите ѝ бликнаха сълзи. Но тя не допусна да потекат и го погледна със зачервени очи. — Никога не обиквай нищо, хлапенце — заяви му ядосано каката, — Защото най-накрая ще го изгубиш — завъртя се на пети и напусна стаята.

Уил я изгледа, без да каже нищо.

* * *

Морийн и Робинсън работеха заедно пред биоконзолата на мостика, мъчейки се да възстановят, доколкото е възможно, животоподдържащата система. Морийн наблюдаваше съпруга си с ъгълчето на окоето си и от време на време обръщаше очи към него, за да му каже какво да прави, като в същото време се беше съсредоточила над собствената си задача. Някакво малко ъгълче в дълбините на съзнанието ѝ се беше зареяло в мисълта за уникалността на този миг, когато вечно заетият ѝ съпруг беше с нея и дори слушаше какво му говори.

Не че при подобни обстоятелства друг на негово място би бил по-малко зает.

— Какво си въобразявах? — промърмори той. — Да влача семейството си из космоса?

— Но какво друго можехме да направим, Джон? — отвърна му тя, разплитайки сегмент от инсталацията. — Да ги оставим на Земята ли? Да ги лишим от родители, да не сме с тях, докато отрастват?

Той не отвърна нищо, заровен сред съсипаните детайли с надеждата да намери нещо, което все още подлежи на възстановяване.

— Смит — промълви той след малко и тя разбра, че не очакваше отговор; сякаш беше изрекъл тревогата си безмълвно. — Все още може да ни причини зло. Ще бъдем в много по-голяма безопасност, ако той загине. По дяволите!

— Но... — и тя довърши мисълта му, разплитайки в същото време жиците. — „как можем да занесем цивилизация сред звездите, ако самите ние не останем цивилизовани“... нали така, професоре? — Знаеше, че ще си спомни тези думи. Бяха негови собствени; повтарял ги беше толкова често, всеки път, когато гледаше телевизионните новини.

Той вдигна глава от вътрешностите на конзолата и я изгледа ядосано.

— Случайно да си забелязвала, че каквото и да кажа, все заставах на противната позиция?

— Разбира се — отвърна тя спокойно, изненадана, че той го е забелязал. — Та нали сме женени.

— Какво по дяволите...? — възкликна Джон.

Тя го изгледа с искрена изненада, която бързо се смени с тревога, когато забеляза накъде се беше насочил погледа му. Очите ѝ също се извърнаха към мониторите в другия край на помещението.

Некартираната планета в центъра на екраните беше започнала да свети. Пред смаяните ѝ очи някакво енергийно поле изригна от повърхността ѝ и изкриви образа. Осеяната със звезди космическа чернота сякаш се съсухри по краищата си, отваряйки място на светец портал.

А отвъд ръба на портала удълженото вретено на някакъв звезден кораб прихвана светлината на двойното слънце на тукашната система.

В другия край на мостика отекна гласът на Дон Уест:

— Какво, по дяволите...?

* * *

С усилие на волята си Дон отдръпна погледа си от аномалията, пробила огнения пръстен сред космическото пространство над главите им, и завъртя пилотското кресло, за да огледа нескопосания си екипаж. „Неговият екипаж.“ Трудно му беше дори да се сети за тази дума, докато ги гледаше. Но все едно, цялото семейство Робинсън беше тук, всеки се трудеше компетентно над определения му сектор и всички се мъчеха да закърпят това, което беше оцеляло. Трябваше да си признае, макар и неохотно, че в края на краищата на този семеен пикник сред тях нямаше сухи пънове.

— Изглежда, е някакъв процеп в пространството — докладва Джон Робинсън.

— И към какво води? — попита жена му.

— Уместен въпрос — промърмори Дон. Извърна се отново към конзолата и включи изтласквачите.

— Майоре, почакай... — обади се Робинсън.

Дон набра координатите и отпрати „Юпитер“ към грейналата паст.

— Ще почакам друг път — и той усети, че пулсът му се учестява, щом гигантският сребрист кораб се надигна пред очите им и изпълни цялата визьорна стена.

— Дръпни назад! — извика рязко Робинсън и прекоси помещението към него. — Това е заповед...

— Да бъде светлина — каза Дон, все едно, че не беше го чул. Включи предните прожектори на „Юпитер“. И ахна.

Същото направи и Робинсън, изправен до него.

— Щом всичко това е сън — промълви Дон чистосърдечно, — дано поне има повечко момичета!

Прихванат от сноповете лъчи на прожекторите им, корпусът на неизвестния вретеновиден кораб се възправи с блеснали детайли, покрит с наподобяващи струпеи метални плочки. По дължината му се четеше надписът: ПРОТЕЙ. А под него — логото, което носеше на собствената си униформа: АЗОМАК.

— Значи е от нашите — промълви най-сетне той. — Но никога не съм виждал подобен кораб. „Боже, колко огромен беше... И красив. Но как...?“

— Не отговаря на позивните ни — обади се Джуди.

— Засичам несъществени признаци на живот — намеси се Морийн Робинсън. — Но може и да са сензорни призраци.

— Компютърът му може би все още работи — Джон заработи по конзолата на съпилота, забравил всичките си доскорошни възражения. — Ще опитам стандартните кодове за скачване.

Пред тях върху огромния хълбок на кораба се задейства скачващ пръстен. Прожекторите осветиха отвора, осигуряващ достъп до въздушния люк на кораба, който се завъртя и се разтвори.

Дон поведе „Юпитер“ към него и премина през втори, по-малък пръстен. Тук вече беше пристанал друг, далеч по малък от техния космически кораб. Закривените му, смътно антропоморфни линии дори и далечно не му напомняха на каквото и да е, което беше виждал през живота си.

— Виж, това не е наше.

— Момчета — промълви Морийн. — Та то дори не е човешко!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато крачеше из коридорите на долното ниво, Дон се натъкна на Пени Робинсън, която поправяше един монитор и в същото време диктуваше на камерата си / часовник на китката и:

— Като част от нейното затворничество, на Храбрата Космическа пленница Пени Робинсън насила е възложено да използва своите умения... — тя прекъсна, чула стъпките и рязко се обърна към него.

— Представете се, войнико — каза тя, опитвайки се да прикрие смущението си зад свъсеното си лице.

Той нещо се изпъна в стойка „мирно“.

— Уест, майор, Обединени Глобални Космически Сили. Моля, разрешете да видя затворника.

Приглушеният звук на нещо, блъскащо се в стената, подчерта думите му. „Да, тук бяха заключили Смит.“ Пени отстъпи встрани с каменно лице.

— Разрешено, майор Уест.

Дон се засмя, намигна ѝ и мина покрай нея, за да влезе в помещението. Радваше го, че с хлапетата всичко беше наред. Докато пристъпваше в стаята, чу я да мърмори зад гърба му:

— Уу-ух. Можеше ли да е по-симпатичен? Съмнявам се...

— Дишай, Пени, дишай — направи ѝ забележка по-малкият ѝ брат, минавайки покрай нея в коридора.

Усмивката изчезна от лицето на Дон, щом влезе в клетката на Смит. Вътрешността на помещението беше напълно разнебитена, все едно, че роботът беше влизал тук. Изненада се, че у Смит се бяха намерили сили да вложи толкова ярост.

Смит седеше в едно кресло. Изглеждаше крайно възмутен, сякаш цялото това разрушение беше причинено не от него, а от полтъргайсти.

— Тези квартири са крайно неприемливи — заяви той.

Дон не му обърна внимание, а само подхвърли полевия костюм, който беше донесъл за него, върху дивана до Смит.

— Излизаме да огледаме кораба — сонда. Може би ще разберем как се появи тук. И как да се приберем у дома.

Смит се разположи по-удобно в креслото си.

— А-ха! Приятна ви разходка — и кимна с глава към вратата.

— Ти идваш с нас — заяви Дон, чувствайки как сарказмът на Смит дращи по нервите му като нокти по черна дъска.

Смит се изсмя сухо.

— Изключено — каза той. — Аз съм лекар, а не космически разузнавач.

Дон прекоси стаята на две крачки, хвана Смит за пешовете на комбинезона и го издърпа от креслото.

— Ти си преди всичко убиец-саботьор — процеди той с гняв. — И аз няма да те оставя на борда, за да не причиниш още повече злини от това, което вече направи!

Смит се дръпна назад, стиснал зъби.

— Категорично отказвам...

Дон го придърпа.

— Дай ми само повод да те убия. *Моля те.*

Пусна го и го изгледа с такъв поглед, че Смит просто не можеше да не повярва на всяка негова думичка.

Смит приглади омачканите си дрехи. Засмя се, сякаш бяха обсъждали времето навън и вдигна полевия костюм.

— Черното винаги ми е било любим цвят — заяви той, вдигнал отново глава. Усмивката се разля по лицето му като петно.

* * *

Джон влезе в дока за роботите и измъкна плазмена пушка от оръжейния шкаф.

— Дезактивирай предпазител — каза той.

— Гласов код разпознат — отвърна микропроцесорът на оръжието. — Карабина заредена — малка лампичка просветна от червено на зелено.

— Разбий!

Джон се обърна рязко, с насочената карабина в ръцете му. Сърцето му подскочи, като видя работа, прекриваща прага, размахваща

металните си ръце като разярен воин.

— *Разруши! Убий! Унищож!* — изрева повторно роботът.

Джон надигна оръжието и го насочи право в контролния възел на машината. Щеше за малко да стреля и да го разбие на трески, ако подготовката му на опитен стрелец не беше толкова добра; ако баща му не беше толкова добър учител във всичко...

Поколеба се за част от секундата, с очи, все още приковани в мерника... и търкалящият се на гъсениците си робот рязко спря. Видя, че иззад него се показва Уил с хакерната си кутия в ръка.

Ръцете на Джон отпуснаха карабината, сякаш изведнъж беше натезжала цял тон. Изглежда сина си с невярващи очи. Уил измъкна от компютърния си уред малък микрофон и го вдигна към устните си.

— *Разруши. Убий. Унищож!* — каза Уил.

— *Разруши! Убий! Унищож!* — отекна роботът.

Уил се облегна фамилиарно на хуманоидното му туловище и започна да сочи на баща си изкусно въведените от него модификации.

— Бръкнах в процесора му, изключих главната му операционна система и проникнах в подпрограмите — вдигна поглед към баща си. — Сега в основни линии работи под дистанционно управление. „Спасих живота на всички ви, а вие дори не ми благодарихте! Виж какво постигнах! Погледни ме, татко...“ Уил задържа погледа си, докато Джон не измести очи встрани.

— Уил... — понечи Джон, мъчейки се да се усмихне. — Знам, че нямам...

Дон Уест влезе в стаята и обяви:

— Професоре, готови сме.

Джон погледна към Уест и се намръщи, а после отново се обърна към сина си. Уил го гледаше с ням укор. „Знам, че имаш нужда от мен, сине... Но не бива да забравям основното... Трябва да ви защитя и семейството ми да оцелее. Това означава да си родител...“ Поклати глава.

— Ще поговорим по-късно, синко — промълви той уморено.

Мина покрай Уил и робота, вдигна пушката на рамо и излезе от стаята с Уест.

* * *

Уил безмълвно изглежда как баща му отново, за кой ли път, го остави сам.

Защо сам той не беше достатъчно голям, за да може да използва оръжие, да тръгне с баща си, както можеше да го направи Дон Уест, да застане с лице срещу всички предстоящи опасности, да защити него... да направи нещо такова, че да накара баща му да изпита достатъчно голяма необходимост от него и никога повече да не го оставя зад себе си. Мразеше да се чувства малък, безпомощен и безполезен... Момчето прехапа устни.

Обърна отново очи към робота, към огромната му, излъчваща сигурност мощ, надвиснал като закрилник до него. Изглежда го продължително. След което въведе поредна команда на контролната кутия.

— Ще се грижиш за татко ми, нали, Робот?

Роботът послушно се затъркаля към вратата, следвайки бащата и Уест.

Гласът му отново беше прозвучал слаб и самотен в просторното и отекващо помещение. „Мразеше да е малък и безпомощен.“ Но сега разполагаше с робота... и нямаше повече да е малък и самотен.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Входният люк на „Протей“ се завъртя, разтвори се и пред тях се опъна чакащият ги дълъг, тъмен коридор. Дон активира шлемовата лампа на своя скафандър. Погледна през рамо затварящия се люк на „Юпитер“, преди да направи първата си стъпка в неизвестното. Джуди го следваше по петите, със Смит пред нея. Джон Робинсън зае ариергарда, за да е сигурен, че Смит няма да кръшне и да избяга.

А зад тях невъзмутимо се движеше Роботът, виновен за цялата бъркотия, в която се бяха озовали.

Той поклати глава. „Не... Не той беше виновен. Той беше само една машина.“ Смит го беше програмирал, това е всичко. Сега роботът просто изпълняваше техните команди и им осигуряваше достъп до аналитичните системи на „Юпитер“, докато продължи разузнаването.

— Кислородното налягане е нормално — се чу гласът на Джуди през говорителите на шлемовете им, след като люкът отново се запечата зад гърбовете им. — Микробно сканиране — отрицателно. Чисто е.

Дон вдигна облечената си в метална ръкавица ръка, за да отвори визъора пред лицето си и напъха шлема в ремъка на скафандъра. Останалите направиха същото.

Закрачиха отново и Джуди си пое дълбоко дъх.

— Въздухът е застоял — промълви тя. — Стар.

— Това е миризмата на призраци... — обади се Смит. Дон забеляза вграден в стената контролен панел... ясно разпознаваем, въпреки че конструкцията му изглеждаше необичайна. Приблужи се до него и набра охранителните кодове, които му бяха известни, надявайки се на най-доброто; ухили се, щом Централният процесор на кораба се включи, сякаш просто го беше очаквал.

— Включих бордовия компютър... Уа-а-а! — ахна той изненадан, зяпнал в дисплеите на панела.

— Не работи ли? — попита го приближилият се до него Робинсън.

— Напротив, работи си съвсем добре. Само дето, не знам, някак страшно бърз е...

Уест отново поклати смаяно глава, щом осветлението пред тях по коридора примигна и дългата пътека пред тях грейна с постоянна зеленикава светлина. Роботът се затъркаля след тях и ги настигна.

* * *

На борда на „Юпитер“ Уил наблюдаваше с възторг в монитора си. Виждаше през очите на робота как отдалеченият от него екип навлизаше все по-дълбоко в недрата на странния кораб. Погледна към клавиатурата, когато лампата за аудиовръзка примигна, и докосна ръчката за увеличаване силата на звука. Вслуша се, леко намръщен и долови нещо, което приличаше на капене.

— Татко — промълви той в микрофона, — вие...

* * *

— ... чувате ли нещо? — добави роботът, донасяйки въпроса на Уил до човешките си спътници. Машината отново се извърна и се загледа, и след като те го последваха, звукът от падащи капки над тях се усили.

— Като кап, кап, кап, капки кръв... — промърмори Смит.

Дон го погледна през рамо и устата на Смит се сви в доволство.

— Ти наистина е време да млъкнеш — промърмори Дон и усети, че лицето му почервенява, после отново извърна поглед.

— Ето тук — спря се Робинсън пред тях и посочи към тавана.

Дон вдигна очи и забеляза дупката — сякаш покривът беше сдъвкан от нещо, притежаващо невъобразимо здрави зъби. Над главите им се виждаше някакъв служебен тунел, едва различим през вискозната мембрана, изпъната по цялото протежение на проядената дупка. Мембраната капеше упорито към пода пред тях.

Джуди пристъпи по-близо към капката и протегна дистанционния датчик, за да я проучи. Разгледа данните, изписани на екранчето на уреда и заяви:

— Този материал изглежда биологичен.

Смит изсумтя.

— Нищо добро няма да излезе от това — каза той.

Дон го изгледа ядосано.

— Ти, разбира се, си експерт в космическото разузнаване.

Смит срещна погледа му, този път без да се усмихва.

— Повярвай ми, майоре. Злото познава злото.

Дон тръгна рязко напред, ругаейки Смит наум, изругавайки и себе си, че позволява на този психопат да му лази по нервите. Останалите го последваха безмълвно; всеки от тях внимателно заобиколи капещата мембрана и разширяващата се, кашеста локва на пода.

Докато се придвижваха напред, корабът запалваше светлините по коридора на пътя им, сякаш беше очаквал появата им. Бронираната врата в края на коридора се плъзна със съсък и ги подкани да влязат в друго празно, добре осветено пространство.

— Сензорите за движение все още действат — отбеляза Джуди шепнешком.

В другия край на помещението Дон забеляза нова бронирана врата, останала полуотворена, сякаш беше повредена. Този път металът се оказа изкривен и обгорен, сякаш беше поразен от огъня на оръжие. Дон внимателно докосна с длан повредената врата.

— Плазмени изгаряния.

Този път никой не се обади, дори Смит.

Дон се промуши през частично отворената врата и другите го последваха. Роботът премина последен, издърпвайки широко вратата с мощните си ръце.

Помещението зад вратата съдържаше редици със складови шкафове и във всеки от тях имаше по един робот. Дон се поспря, поглеждайки назад към собствения им робот, и отново огледа моделите, обграждащи коридора, прилични на някакви странни бронекостюми. Всеки от тях определено представляваше някакъв напреднал модел, по-гъвкав и с по-сложна конструкция от всичко, което беше виждал досега.

Зад него, Смит погледна към техния робот с подчертано презрение.

— Е, е, май сме бедните роднини? — изсумтя той, сякаш роботът можеше да се трогне. А може би не говореше на работа.

Робинсън крачеше през редицата от шкафове и оглеждаше обитателите им с неприкрит интерес.

— Серия работи „Рамбъл-Крейн“... — сякаш говореше на себе си. — Но такъв точно модел никога не бях виждал.

Дон крачеше решително към далечния край на коридора, където вратите бяха оставени широко отворени. Надникна през прага и най-после видя онова, което търсеше от толкова време — командното помещение.

— Ето тук! — извика той през рамо и влезе.

Само един поглед му беше достатъчен, за да установи, че помещението беше твърде малко, за да бъде команден мостик. Сигурно представляваше някакъв помощен оперативен пост; в кораб с подобни размери сигурно трябваше да има много такива. Но със сигурност можеше да им даде представа как е изглеждало мястото, преди да се превърне в бойно поле.

Той зяпна към стените, обгорени от лазерни изстрели и към секциите на пилотските конзоли и главния контролен панел, напълно унищожени. Останалите от екипа също влязоха и се заоглеждаха като него.

— Дистанционна оперативна станция — констатира той. — Изглежда тук се е вихрила яка престрелка.

Робинсън пристъпи към комуникационния пулт и заоглежда редицата с индикатори и клавиши.

— Възможно ли е този кораб да е някакъв прототип? — измърмори той. После натисна нещо върху панела и енергията се включи, осветявайки дисплеите. — Капитанският дневник е унищожен. Може би ще успее да възстановя някои фрагменти — вещите му ръце зашариха по клавишите. — Чакай... ето това е.

Той вдигна глава към съживилия се главен дисплей.

Дон заби поглед в изпълнения със статичен сняг екран. Върху екрана постепенно се оформи силует на човешко лице. После видя как чертите на лицето започват да се фокусират, докато компютърът изчистваше електронния шум от образа. На екрана започнаха да се очертават контурите на мостика на „Протей“, чийто екипаж се движеше по палубата в обичайната, трескава корабна активност.

Образът се смени с картина от повърхността на планетата, около която кръжаха в орбита.

Дон отново огледа изпъкващото лице на Капитана и изведнъж спря да диша.

— Джеб — прошепна той. „Беше Джеб... Не можеше да е никой друг.“ Уест бързо прекоси залата, приближи се още повече към екрана, забравил за всички и всичко останало. „Но... но...“

— Хиперпространственият търсач изглежда функционира — говореше Джеб. Лицето му потрепна и за миг думите му потънаха отново в статичен шум. — ... никакви следи от „Юпитер Две“... — образът му помръкна. — ... просрочихме определеното ни време... — отново помръкна. — ... не смятам да се предавам.

За миг образът отново се изчисти до съвършенство и Дон изпита натрапчивото чувство, че лицето от екрана се визира право в очите му.

— Дон ще продължава да ме търси. — „Беше Джеб.“ Но обръснатата му глава, която си спомняше така добре, сега беше обрасла с гъста, къдрава коса, посребряла по слепоочията. „И Джеб беше някак си остарял... с двадесет и пет, може би с тридесет години...“

Дон извърна поглед и потърка очи. Когато отново погледна към екрана, видя само статичен сняг.

— Това е — каза Робинсън. — Останалата част от данните е напълно унищожена.

Робинсън нямаше вид на човек, току-що видял как негов познат се е състарил с десетилетия само за един ден. Но пък Робинсън не се познаваше с Джеб...

„Но все едно, това беше направо невъзможно! Всичко това трябваше да е невъзможно... нали?“

— Как са могли да изпратят спасителна мисия за нас, след като сме се изгубили само преди един ден? — попита Дон и гласът му прозвуча някак чужд и за самия него.

Никой не му отговори. Робинсън само поклати глава.

— Изглежда са взели на борда си нещо от повърхността на планетата — намеси се най-сетне Джуди, втрънчена в биоконзолата. — ... Ето го.

Над панела се появи мъглива холограма, която бавно се завъртя във въздуха. Изкривено изображение на някаква странна, лепкава

торба. Изглеждаше жива и потръпваше, напомняше му някак си за капещата полутечна мембрана, която бяха видели в коридора. Той погледна през рамо към прага, от който бяха дошли; изведнъж забеляза, че Смит не беше в помещението.

— Смит! — извика той разгневен и се запъти към вратата. — Върни се веднага тук!

Смит отново се появи на прага, преди Дон да е успял да прекоси залата.

— Подчинявам се на драго сърце, майоре — усмихна се Смит и погледна нагоре, отбягвайки сърдития поглед на Дон. — Макар да не мисля, че *тъкмо аз* съм най-подходящият повод за тревогите ви. По-скоро ето тези... — и той посочи към тавана.

Дон вдигна очи. По покрива, над главите им, се виждаха безкрайни редици от покрити с мембрани дупки.

От другата страна на помещението роботът им се съживи и произнесе:

— Засичам някакво движение. Зад вас...

Дон се извърна бързо и успя да мерне нечий надвиснал сенчест силует, който се изстреля през друга врата.

— След него — извика Робинсън. — Бързо! Води Смит! — изкомандва той Робота и всички се затичаха към вратата.

Дон се затича по коридора и попадна в съвсем различен свят. Разцъфнали лози протягаха ластарите си по стените и ставаха все по-гъсти и сплетени, докато той продължаваше да си пробива път напред. Нови лози сплитаха нагънат килим върху металния под, заглушавайки стъпките му.

Растителността ставаше все по-гъста и той започна с усилие да си пробива път през храсталака, докато не достигна друг праг. Премина с усилие през него и се озова в истинска джунгла. Спря се и се заглежда изумен сред пищно развихрилата се дива природа, незнайно как избуяла тук, в изоставения звездолет, на безброй светлинни години от Земята.

— Това трябва да е хидропонната им лаборатория — обади се Робинсън, когато и останалите се присъединиха към него.

— За такава растителност са нужни десетилетия — промърмори Джуди.

Дон се сети за Джеб, който му се беше сторил остарял с десетилетия. А и този кораб... пред такова технологично равнище техният „Юпитер“ изглеждаше като двумоторна таратайка... Нямаше начин познатата му АЗОМАК да разполага с подобна технология. Само един звездолет, поддържан от буден екипаж на дълги междузвездни пътешествия можеше да се нуждае от хидропонна лаборатория. И как корабът — сонда беше успял да ги догони тук, след като те самите нямаха никаква представа къде, по дяволите, се намираха...? Той смътно си спомни на състарения Джеб от корабния дневник за някакъв „хиперпространствен търсач“.

Но това означаваше, че „Протей“ е разполагал със средство да преминава през хиперпространствените дупки на червеи без наличието на портал.

„Боже мой...“ Не каза нищо; в този момент роботът им довлече в лабораторията хванатия здраво в металните му нокти Смит.

— Пусни ме, механичен тъпако — процеди Смит през стиснатите си зъби.

Дон понечи да се усмихне, но погледна зад Смит и очите му засякоха нечие плахо помръдване зад гъстия листак.

— Не мърдайте.

Облечената му в броня ръка се стрелна през храстите; и усети, че обгръща нещо, което не приличаше нито на листа, нито на грозд... нещо живо и съпротивляващо се. Листата на лозниците се отдръпнаха и той издърпа нещото от храстите, на светло.

Съществото, което ръката му беше стиснала, го изгледа диво с огромните си тъмносини очи. „Приличаше на котка... или на мече... не, по-скоро на маймунка, с тези уши... само дето тъканта на кожата му наподобява на змийска...“ Докато го гледаше, кожата започнала променя цвета си, преливайки от листно зеленикаво към черния цвят на собствения му полеви скафандър... „Като хамелеон...?“

— Чудесно! — заяви роботът, а Уил, далеч зад тях, пред монитора си на борда на „Юпитер“, вдигна радушно палци в поздрав към плененото същество. Роботът отпусна желязната си хватка от Смит.

Сега скимтящото животинче вече бе придобило напълно цвета на облеклото му, сякаш просто искаше да се скрие от погледите им. Сякаш се беше изплашило от него.

Дон го прихвана по-нежно.

— Спокойно, ей, приятелче — промърмори той. — Никой няма да те нарани.

Започна да гали главичката на съществото, сякаш беше котенце. Винаги се беше държал добре с животните... понякога дори по-добре, отколкото с хората.

За негово изумление животинчето престана да се дърпа и започна леко да мърка. „Май започна да ме харесва.“ След това заповтаря „Блоп... блоп...“, както би замъркало едно коте. Цветът му започна бавно да просветва, докато не преля в златистожълто.

— Май си намери приятелче — каза му усмихната Джуди.

На лицето му също изгря широка усмивка.

Тя вдигна вежди.

— Все пак... на твоє място бих изчакала една-две седмици, преди да си татуирам името ѝ на рамото — и тя пристъпи покрай него, за да огледа хрусталаците папрат.

Той погледна към животинчето, което плътно се беше сгушило в костюма му, за да избегне насмешливия ѝ поглед.

— Внимавай, скъпо — промърмори той. — Пази се да не еволюираш.

— Колко очарователно — изсумтя Смит с присъщия му убийствен сарказъм. — Доктор Дулитъл в открития космос.

— Вероятно е едно от съществата от чуждопланетния кораб, който видяхме в тунела за скачване — отбеляза замислено Робинсън и разсеяно подръпна брадата си, сякаш репликите, които си бяха разменили досега изобщо не бяха достигнали до слуха му.

Извънземното се закатери по ръката на Дон с четирипръстите си сухи ръчици и крачета. Хвана се за ремъка над рамото му и зарови лицето си във врата му. Той изненадан се разсмя и го потупа по гърба.

— Прилича на дете. Смит направи гримаса.

— Ако е така, скъпи ми майоре, какво според теб е станало с родителите му?

Всички го погледнаха.

— Да се връщаме в оперативната станция — предложи Робинсън.

Когато се запътиха към изхода, Дон забеляза, че Джон се поколеба за момент и погледна назад към плетеницата от листа. Но там нямаше нищо повече за гледане. Дон вдигна рамене. Лекото шумолене, което сякаш ги следваше по стъпките, беше само от листата, потрепващи от лекия ветрец, докато преминаваха. „Дали...?“

* * *

Озовали се отново в Оперативната станция за дистанционно управление, Робинсън пристъпи до командния пулт и опипа дисплеите.

— Проникнах в сензорната му апаратура — каза той. — Този кораб е напълно изоставен.

— Кораб призрак — отново промърмори Смит.

Този път Дон не му обърна внимание. Беше се съсредоточил изцяло върху маймунката-гущер, вкопчила се в костюма му. Дали наистина беше дете... или сираче? Или само домашно животинче? Колко ли време беше прекарало тук, съвсем само? Как може човек да прецени интелигентността на една извънземна форма на живот, след като е извънземна...

Той седна и откопча със свободната си ръка един от джобовете на скафандъра си. Бебе или домашен любимец, има някои неща, от които всички живи същества се нуждаят. Измъкна едно от кубчетата порцион и го обърна.

— Да видим какъв е викът на модата днес... банан/ говеждо. — Направи гримаса. — Кой ли ги измисля тези комбинации?

Съществото го наблюдаваше с любопитство, докато развиваше станиола. Очите му бяха огромни; напомняха му за една приказка, която му бяха разказвали като дете, за едно куче с очи, големи колкото чинии. Той отхапа малко от хранителното блокче и звучно задъвка.

— М-м-м. Вкусно — обяви той. С ъгъла на окоето си забеляза неохотно пропълзялата на лицето на Джуди усмивка.

— Майор Уест, горещо ви препоръчвам да не се занимавате с хранене на бебета — обади се Смит. — Това, между другото, е мнението ми като медик.

Дон се намръщи и предложи храната си на малкото извънземно. То облиза пакетчето, изблопка тихо и предпазливо отхапа от

хранителното кубче. Очите му се разшириха още повече, нещо, което му се струваше просто невъзможно, и глътна цялото блокче, заедно с опаковката.

— Мъничето беше гладно — каза той и се усмихна доволен.

— Боже Господи, кой ще ни избави от тиранията на сантименталните? — Смит обърна гръб, сякаш цялата тази гледка беше направо непоносима за него.

Някъде отдалече се чу пронизителен стон и въздухът около тях леко затрептя.

— Никак не ми харесва този звук... — заяви Джуди.

Дон огледа командния пулт и загадъчните следи от разгарялата се някога битка. „Какво ли наистина се беше случило с екипажа на «Протей»...?“

Малкото извънземно се разпищя; скочи от раменете на Дон, метна се на гръба на Смит, впи се във врата му и отново изпищя.

— Махнете от мен това адско създание! — извика Смит, и посегна да плесне, за да го махне от гръба си.

Джуди дръпна пищящото извънземно от него; то зарови личице в костюма ѝ и бързо започна да променя цветовете си, опитвайки се да се слее с костюма ѝ, докато в същото време воят някъде отвън, из коридорите, нарастваше.

Сега шумът сякаш се носеше над главите им. Дон вдигна очи. Редиците от запушените с мембрани дупки потръпваха и започнаха да се издуват, сякаш нещо... не, по-скоро неща, се опитваха да си пробият път през тях.

„Кораб призрак...?“ Дон се пресегна към оръжието си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На мостика на „Юпитер Две“ Морийн Робинсън изтри капките пот от челото си и ръцете ѝ отново заровиха във вътрешностите на сензорната конзола. След като разузнавателният екип беше излязъл, двете с Пени бяха прекарали времето си в усилия да вдъхнат отново живот на повредените информационни системи, докато в другия край на залата Уил наблюдаваше настъплението на екипа през очите на робота. С тази работа трябваше да приключат, за да могат да разгадаят след това постъпващите данни; при това тя ангажираше вниманието им и ги отвличаше от всякакви мрачни предчувствия.

„Защо човек никога не може да намери фиба, когато му потрябва“, помисли си раздражено Морийн. Беше опитала какво ли не, за да поправи тази проклета връзка. Слава Богу, че корабът поне беше претъпкан с резервни части. Както железните мъже в дървените кораби, овладели преди векове моретата на Земята, така и екипажът на „Юпитер“ трябваше да може да се справя сам, в случай на авария далеч от дома... „Ха. Ето го!“ тя се усмихна.

Пени вдигна очи от последния монитор, който току-що беше оправила, и каза:

— Опитай сега.

Морийн включи конзолата. Пултът се събуди и всички индикатори блеснаха в зелено, показвайки, че най-после всички системи на борда функционират нормално. Морийн се усмихна на малката си дъщеря и ѝ кимна одобрително. Отново погледна към дисплеите и данните, които беше очаквала с такова нетърпение, започнаха да изпълват екраните.

— Странно... — тя огледа инфрачервеното изображение на външния корпус на „Протей“, и странните люспести струпвания по гладката му метална кожа. — Тези люспи отделят топлина.

Пени се приближи и застана до нея, взря се в екрана и челото ѝ се набръчка.

— Дай ми, моля те, външна панорама — каза Морийн.

Пени въведе командата. Образът на „Протей“ се разшири и двете най-сетне можеха да видят плътно прилепения до него в пространството „Юпитер Две“. Докато наблюдаваха, сребърните дискове по обвивката на кораба — сонда започнаха да се движат, подобно на някакви ракообразни организми, размърдани от невидим прилив. „Те бяха живи!...“

Едно по едно започнаха да се надигат върху раковидни крака... Не, не бяха раковидни. По-скоро приличаха на паяци. Паяци в брони. Морийн наблюдаваше, с ужас, смесен с възхита, как извънземните се разпълзяха безшумно по корпуса на „Протей“.

И започнаха да изчезват един по един. Едва сега тя проумя, че това, което доскоро ѝ приличаше на гладка кора на външния корпус, излята от керамосплав, всъщност беше нашарена с дупки, всяка от която беше покрита с жива мембрана. „Те влизаха в кораба!“

— Джон — пое си въздух тя. — По дяволите, измъквайте се веднага оттам.

Тя отново погледна екрана и дъхът ѝ секна. Не всички паякоподобни същества се скриваха в недрата на „Протей“. Някои от тях започнаха да прескачат тясната пропаст между двата кораба и се приземяваха върху корпуса на „Юпитер Две“.

* * *

Когато странната форма започна да се вмъква през мембранния отвор на тавана, писъкът на гущерчето-маймунка стана истеричен.

Дон измъкна пистолета си и в този момент мембраната избълва някакво техноорганично чудовище. То тупна на пода пред тях — жива машина, опряна на увенчани с хищни нокти камшикоподобни крайници. Изпъкналите бинокулярни лещи на онова, което му приличаше на глава, се обърнаха към тях и му напомниха смътно за безстрастните окуляри на триизмерна наблюдателна камера. „Очи...“

Сега през тавана започнаха да напират още метални паяци.

Нещото, озовало се пред него, подскочи напред и на гърдите му се разтвори остра като бръснач паст, сякаш искаше да бъде първото...

Дон насочи оръжието си и стреля; лазерният лъч се пречупи върху металическото тяло на чудовището. Съществуването рухна на пода,

мълниеносно прибра крайниците и очите си, след като изстрелът го изрита във въртеливо движение към останалите, спускащи се отгоре паяци.

— Навън! — изкрещя Джон. — Веднага!

Дон се понесе с останалите назад по коридора, водещ към входния люк. Паяците се изсипаха в пространството зад тях, рикоширайки, и отхвърляйки се от стените и пода, сякаш за тях не съществуваше никаква гравитация, докато в същото време отгоре, над главите им, започнаха да напират нови.

* * *

На мостика на „Юпитер Две“ Уил трескаво шареше по клавиатурата си, за да накара своя робот да заеме отбранителна позиция и да защити отстъпващия екип на баща му.

— Тези клавиши са твърде бавни! — момчето рязко се отдръпна от клавиатурата. — Активирай холографен интерфейс — изкомандва то. В центъра на залата се появи виртуалното изображение на робота. Момчето пристъпи вътре в него и изображението се синхронизира със собствените му движения. После то се завъртя, обърна се назад и стреля с виртуалните оръжия — копия на истинските.

На борда на „Протей“ истинският робот се завъртя върху гъсениците си, следвайки движенията на Уил, и стреля по преследващите ги паяци. Лазерните лъчи на окисжените му имаха посилен поразяващ ефект от пистолета на Дон и под техните удари извънземните се пръскаха на късчета плът и шрапнели. Но през сензорите си той забеляза още паяци, които се сипеха през тавана и заемаха мястото на убитите.

И видя как някои от тях пропълзяха назад и се спряха край ранените паяци, останали все още живи, но обездвижени, тръпнещи с наранени крайници върху пода. „Нима се грижат един за друг като хората?“

Докато наблюдаваше през очите на робота, паяците връхлетяха върху падналите им другари и започнаха да ги разкъсват, крайник след крайник, поглъщайки ги живи.

Уил нададе тих вик, изпълнен с неверие, който накара майка му и сестра му да извърнат глави.

* * *

— Те *изяждат* ранените си...?

„Нима роботът бе казал това?“ Дон забави спринта си по коридора и се опита да надникне зад гърба на робота, да разбере какво ставаше зад тях.

— Залегни! — извика му рязко Джуди.

Той отново погледна напред и видя, че тя се прицелва... право в него. Залегна на пода със скок и тя стреля с импулсната си карабина, поразявайки противопожарния сензорен панел до отворената броневрата. Вратата се тръшна надолу точно зад робота, смазвайки с трясък напирещата гмеж от паешки тела.

Дон залитна и се изправи на крака. Аларменото осветление озари коридора в кървавочервено. Видя как другите забавиха ход и след това спряха пред него. Проследи погледите им. Плъзгащата се бронирана врата в другия край на тунела в същия миг се беше спуснала надолу, преграждайки им спасителния достъп до изходния люк.

Бяха се озовали в капан.

Той се облегна задъхан на стената. Видя как всички останали зашариха с ужасени очи из пространството, внезапно оказало се доста тясно, разбрали това, което беше схванал и той.

„Паяците изяждаха своите ранени. Живи.“ Сега вече знаеше защо от екипажа на „Протей“ липсваше каквато и да е следа. „Нима така беше свършил и Джеб...“

— Трябва да отворим някак тази врата — каза Робинсън.

Той закрачи към далечния край на коридора. Останалите го последваха, нямайки никаква представа какво друго можеше да се направи.

Дон се понесе към тях, осъзнал, че това е напразно и зачуден дали изобщо щяха да го разберат. Никой не беше в състояние да отвори противоударна врата, след като се активират заключващите ѝ механизми. В същото време паяците можеха да проядат всичко, което им се изпречеше по кораба. Беше само въпрос на време, преди да си

пробият път до тях... Той се забави и спря по средата на коридора. Пред затворените му очи изплува лицето на Джеб.

И той разбра какво трябваше да направи.

Застана на едно коляно и се обърна с лице към тунела, през който бяха дошли до тук.

— Оръжие за милиони долари... — изсумтя той и наби импулсния усилвател в цевта на оръжието си. — ... и да го похарча всичкото... — той издърпа ръкохватката — ... за една консервна кутия, флашкана с нашественици.

Той натисна бутона върху пулта на скафандъра си и активира противоударния щит върху шлема. Щитът изсвистя като опашка на кобра. Сегментите на прозрачните бронеплочки се слепиха и покриха лицето му.

Коленичил на бойната си позиция, той зачака, забил поглед в противоударната врата. Металът ѝ вече се тресеше.

* * *

В другия край на коридора, Джуди следеше как баща ѝ води електронния си спор с контролния панел на вратата; каза си, че ако изобщо някой може да я убеди да ги пропусне, то това беше само той.

Малкото извънземно се беше впило във врата ѝ като изплашено бебенце, и скубеше косата ѝ. Тя присви очи от болка, издърпа леко впитите му пръстчета и го постави на пода. Мъчеше се да не изтърве нервите си с него само защото беше станало толкова трудно, толкова невъзможно, също като проклетата врата, която толкова тъпо се беше затръшнала пред тях...

Озърна се назад, когато към тях отекна раздиращ слуха ек — тътенът на мощен импулсен изстрел. Видя Дон Уест, коленичил сред адските цветове на аларменото осветление, далече надолу в тунела, стрелящ към входа, през който се бяха измъкнали. А след това видя паяците...

Мъничкото извънземно покри огромните си очи с ушите си и се свря в ъгъла до краката ѝ.

— Не мога да преодоля противопожарния устав — изпъшка баща ѝ.

Когато отново извърна отчаян поглед, забеляза, че роботът изведнъж се размърда.

— Отдръпни се — изрева машината.

Джуди повдигна мъничето и избута останалите, отваряйки му път.

Роботът се наведе и се засили като бегач, след което надигна увенчаните си с метални нокти крайници. В остриите му като пинсети нокти започна да се трупа енергиен заряд, който запраця, и в този момент тя разбра, че всъщност Уил ги беше изкомандвал да се отдръпнат, собственият ѝ брат, който командваше оръжията на робота...

... Който го задвижи напред с максимална скорост и изстреля мощен енергиен сноп в същия миг, в който се блъсна в неподвижната врата, и изрови дупка през керамосплавта, оставяйки я зейнала и разкъсана. Докато другите се заизмъкваха през нея, Джуди се спря и извика:

— Дон...!

* * *

Чул експлозията, Дон погледна назад през рамо. Забеляза блесналото отворстие през противоударната врата; стори му се, че някой му махна.

А после отново обърна глава и продължи да избива напирещите паяци.

Съвсем смътно си даде сметка, че останалите вече се измъкваха, смътно си даде сметка, че и той би трябвало да се присъедини към тях. Но все още не можеше... паяците продължаваха постоянно да напират; бяха прояли вратата, бяха твърде много и прииждаха срещу него... все още твърде малка част от тях бяха накамарени пред него, мъртви. „Мъртвите паяци изглежда никога нямаше да бъдат достатъчно, дори ако стреляше по тях цяла вечност. Те бяха убили най-добрия му приятел и той щеше... той трябваше да...“

„Беше сам.“ Екипът беше изчезнал и той изведнъж се оказа сам; чудовищата бяха престанали да прииждат през проядената врата.

Той се олюля и се изправи сред внезапно възцарилата се тишина. Отпусна уморено ръце. Изтръпналите му длани едва стискаха оръжието. Скафандърът и щитът му излъчваха синкавочерно сияние. Вдигна очи и огледа оплискания с мръсотия вонящ тунел. Паешки вътрешности и шрапнели на паяци се бяха натрупали до коленете му и зловещо просветваха.

— Едва ли ще е толкова лесно — изпъшка той и поклати глава. Отново погледна към пустия коридор, към далечната врата — изходът, който го очакваше...

Но после се обърна назад. И видя как подът зад него се огъва и надига, отхвърляйки смърдящите късове паешки вътрешности... Нечия гигантска сянка падна върху защитеното му с броня лице и той се вкамени, вперил невярващ поглед нагоре, и още нагоре, докато майката на всички Извънземно-Чудовищно-Паяковидни-Създания се надигна пред него като океанска вълна.

— О-о, по дяво... — Дон надигна оръжието си и стреля в упор, тласкайки я към ада, и тя изчезна, докато той залиташе назад, извън обсега ѝ.

Е, изчезна. Оставила след себе си само зейналата пропаст сред пода на коридора... Избълвала от утробата си безброй техноорганични търтеи, които запърхаха през зейналия отвор като някакъв отвратителен прилив... изливайки се в безкрайни количества от пода, някъде отдолу, и обкръжавайки го, готови да се впият в него и да го разкъсат както беше още жив...

Дон се метна назад, а те се понесоха край него; претърколи се в задно кълбо и започна да стреля безразсъдно, изправяйки се отново на крака. Понесе се по коридора, измъкнал се за миг от убийствената, напиреща към него ярост, която правеше дори собствените му инстинкти за оцеляване безсмислени. Кипналият от гняв поток от паяци се изливаше към него като плътна, пулсираща маса, покриваща стените, пода и тавана, приближаваха се все повече и повече, с всеки удар на сърцето му. „Боже, наистина бяха бързи... по дяволите, защо не си даде сметка колко дълъг всъщност е този тунел...?“

Почти се бяха докопали до него, оставаха му само секунди, но беше почти до разбитата врата, „почти в нея, почти...“

Когато прескочи през прага, паякът, следващ по петите му, отпрати тънкия си като камшик крайник напред, към него. Той рязко се дръпна, едва избягвайки месестата кука на върха му... спъна се и падна.

* * *

Морийн се втурна към командния пулт, чула мъжа си, който я беше извикал. Видя го на екрана през очите на робота, да въвежда кодове, застанал до вратата на люка, докато останалите стояха напрегнато край него. „Люкът. Почти са се спасили...“

Джон вдигна поглед от панела и поклати глава. Разпери безпомощно ръце. Люкът не реагираше.

— Морийн, можеш ли да ми подадеш нещо...?

Тя отпрати светкавично въпрос към Централния процесор на „Протей“ и намери отговора.

— Зациклил е във вакуумен тест. Преодолявам го. Опитай сега. Джон...? — той не ѝ отговори и тя отново погледна в монитора. Екранът, на който беше зърнала лицето му, беше празен.

* * *

Дон се изгърколи през глава през разбитата противоударна врата, към кухнята пред изходния люк. Приземи се тежко и изпъшка от болка, ударът му беше изкарал въздуха.

Чудовището изпълзя от другата страна към него, разтворило яростната си паст, виждайки го проснат на пода, безпомощна, прясна плът...

Изведнъж едрият план на собствената му гибел се оказа блокиран от флуидна синкава стена; роботът беше застанал пред него, преграждайки вратата с гърба си.

Метал издрънча в метала; тялото на робота потръпна като човешко, но не отстъпи пред устремната атака на обезумялата маса паякоподобни същества, които напиха от другата страна на прага. Дон чу пронизващо ушите стържене и зъби, достатъчно остри, за да

пробият цял звездолет, разкъсаха гърба на робота, сякаш беше консервена кутия, пълна с риба-тон. Той направи отчаян опит да издърпа краката си и да побегне от прага и онова, което напираше към него, но тялото му сякаш се беше превърнало в гума.

Нечии ръце рязко се пъхнаха под мишниците му, повдигнаха го и му помогнаха да се изправи. Той се извърна и видя Джуди, чиито очи грейнаха от облекчение и...

— Хайде, бързо! — извика Робинсън.

Лампите светнаха в зелено, вратата се отвори. И изведнъж разбра, че няма какво да каже на Джуди, дори и да можеше да намери подходящите думи.

Джуди го пусна и двамата се затичаха след останалите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Морийн и Пени седяха пред командния пулт на „Юпитер Две“ и подгряваха корабния двигател. Зад тях Уил се бореше с виртуални чудовища, като отмяташе невидимите паяци от гърба на своя симулант, докато в същото време истинският робот се бореше с истинските чудовища в другия край на комовръзката. Холографските му очертания около момчето вече просветваха на места, докато реалновремевите поражения по корпуса на истинския робот нарастваха.

— Уил — извика баща му откъм външния люк на „Протей“, — можеш ли да докараш робота тук?

Нови паяци се нахвърляха върху изтерзаното туловище и зачовъркаха в тялото му в своя безумен порив да се доберат до живата плът, която се опитваше да опази по-далече от тях. Уил направи гримаса, сякаш наистина изпита болката на машината, и поклати безпомощно глава.

— Не мога да го придвижа, без да пусна тези паяци в кораба! — Тялото на робота просто гъмжеше от тях, бяха го пронизали и стърчаха от всичките му страни; напирара през зейналите процепи на тялото му в яростните си опити да се доберат до люка.

— Остави го тогава — заповяда баща му и Уил почти забележа изписаното на лицето му съжаление.

— Съжалявам... — прошепна Уил последните си думи към робота и започна да изключва командите на своя симулант на Робота.

* * *

На борда на „Протей“ един от паяците изпълзя през срутвещото се тяло на робота и се понесе сам и жаден за кръв към вратата на люка.

— Запечатай я! Веднага! — изрева Робинсън и Дон удари клавиша с юмрука си. Вратата все още се затваряше, когато първото чудовище се добра до тях. Едно от пипалата на паякообразното се

стрелна напред и острият му нокът одраска гърба на Смит тъкмо когато вратата се срина надолу.

Извънземното бебе отскочи от ръцете на Джуди, изпищя ужасено, приземи се върху гърба на Смит и се понесе към другия край на камерата. Вратата се запечата, прерязвайки месестия крайник на чуждоземното чудовище. Пипалото изплющя на пода и последва тишина, предоставила им миг спокойствие.

Смит потърка гърба си и погледна ядно към разтрепераното телце на извънземното бебе, сгушено в ръцете на Джуди.

— Този малък ужас ме одраска.

Дон натисна бутона на якето си и най-после освободи противоударния щит и шлема си. Погледна надолу и сърцето му продължаваше да се блъска в ребрата, когато видя гъбестия тънък крайник, все още гърчещ се на пода. Люкът бавно се завъртя.

Най-после се бяха озовали на борда на „Юпитер Две“ и Дон се забърза сред останалите, отправяйки се към пилотското си кресло пред командния пулт. Потъна в креслото — собственото му пилотско кресло — с чувство на вцепеняваща благодарност. И веднага огледа екраните. Външната панорама на двата кораба му показва пълчищата от паяци, измъкващи се от недрата на „Протей“, плъзнали по корпуса му и мятащи се към мястото, където се беше скачил „Юпитер“.

Робинсън зае мястото на помощник-пилота.

— Готови за отделяне — обяви той.

Уил наблюдаваше от вътрешността на своя симбот как баща му и майор Уест се приближиха до командния пулт, без да обръщат поглед назад. Нови и нови участъци от холограмата на работа запримигнаха около него с всяка нова секунда.

Той се измъкна от изтерзания силует, неспособен повече да бъде свидетел на ужасната му смърт.

— Сбогом, роботе — прошепна момчето.

Пени пристъпи до него и обгърна раменете му.

— Нямахте как да го спасиш, хлапе — промърмори така му и го прегърна.

Уил вдигна глава към сестра си и лицето му се озари от мигновен проблясък на вдъхновение.

— Да го спася...? — каза той. — Разбира се!

Изтича до конзолата и пъхна един микродиск в слота на компютъра си. Ловките му пръсти бързо набраха команда за зареждане паметта на компютъра. Мониторът пред него просветна и започна да отброява процента на записването. 75%... 80%... След това екранът побеля и през него премина надписът: НЕПЪЛЕН ЗАПИС. Лицето му посърна. Пени въздъхна, поклати глава и се обърна към собствената си работна станция.

Когато седна, някакво мъгляво облаче профуча край Уил и кацна на гърба на креслото ѝ, над главата ѝ, прекатури се през косата ѝ и се стовари, свито на кълбо, в скута ѝ.

— Да не си се побъркал? — извика гневно Пени. — Виж какво направи с косата ми!

Но след като оправи разрошените си кичури, погледна надолу... и видя сгушеното в скута ѝ извънземно мъниче. Люспестата му кожа бързо смени всички цветове на дъгата, докато не придоби цвета на собственото ѝ облекло. Тя се засмя изумена и го погали по главичката.

Дон освободи свързващия пръстен. Вдигна очи нагоре и започна да следи мониторите, докато „Юпитер Две“ се понасяше, освободен от кораба-сонда. Повърхността на „Юпитер“ вече бе осеяна с паяци; безкрайният им рояк продължаваше да се изсипва от „Протей“. Стомахът му се сви.

— Това му се вика весел пикник — промърмори той и насила измести поглед от екраните. — Първо — люспести извънземни, а сега — гигантски паяци.

В другия край на залата ужасеното гуцърче/маймунка зарови лице в гърдите на Пени.

— Всичко е наред. Всичко ще се оправи... — измърмори Пени. В гласа ѝ изобщо не се усещаше увереност.

— Измъкваме се — обяви Дон. — Всеки да се хване здраво.

Той подаде добре премерен сноп енергия към двигателя на „Юпитер“ и ги изтласка от кораба — сонда. Паяците по корпуса на „Протей“ се скупчиха като озверяла гмеж, докато зейналата пропаст на празния космос между двата кораба продължаваше да се разширява.

Дон се ухили доволно, наблюдавайки яростното им разочарование.

— А тълпата вече подивява...

— Спомни си кошмарите от детството, майоре — обади се Смит от другата страна на помещението. — Чудовищата не се отказват толкова лесно.

Дон сведе поглед към оплисканите си със слуз дрехи. Ръцете му потръпнаха. Завъртя стола си и се обърна към Смит.

— А ти защо не излезеш да си поговориш с тях, Смит? Като гадина с гадини.

Устата на Смит се изкриви.

— Едва ли се налага. Мисля, че те сами ще ни посетят — и кимна нагоре към екраните.

Дон отново се завъртя. Неизчислимо множество паяци се трупаха по външната обвивка на „Протей“ като жадни за кръв въшки, истинско нашествие от паразитни чудовища. Под смаяния му поглед те започнаха да скачат от повърхността на кораба — сонда с прибори крайници и се завъртяха като сребърни дискове по посока на оттеглящия се „Юпитер“.

— Насочваме торпедата — обяви Дон и набра командите. — Огън в дупката!

Поток ракети се понесе към вихрещата се към тях маса от паяци. Той загледа със затаен дъх, изчаквайки взривяването на капсулите им.

Торпедата светнаха и угаснаха като дефектни свещички върху празнична торта, носейки се безвредно сред морето от паяци в безмълвния космически мрак, без да поразят нито един. Дон удари с юмрук по облегалката на креслото си.

— Роботът, изглежда, е повредил взривяващите им ядра — промълви Джон. — Няма да изгърмят.

Дон отново извърна глава към мониторите и усети непознато чувство на паника да пронизва стомаха му, наблюдавайки как рояка паяци се приближава към кораба. Някои отхвърчаха встрани от него... Други улучиха — разпускайки отново крайниците си, те започнаха да пълпят по корпуса.

А после тези на кораба започнаха да изстрелват влакнеста паяжина от коремите си, с които прихващаха изостаналите и ги придърпваха като макари.

Морийн Робинсън се върна на мостика от долното ниво, понесла прерязания крайник с метални щипци. Тя се запъти с него към биоконзолата.

— Точно такава ти беше лицето, когато майка ми ни дойде на гости — подхвърли й Джон.

Тя му хвърли умерено възмутен поглед.

— Сега ще получим ДНК-екстраполации.

На долния монитор пред Дон се появи графика на прерязания крайник; той започна да наблюдава как компютърът екстраполираше образ на целия крайник, запълвайки го с мускули и плът.

— Имат силиконова основа — заяви Морийн. — Елмазената им обвивка и липсата на дихателна система предполага способност да живеят в открития космос. Малкият член мозък предполага комунални отношения. Като при пчелите.

Или като войнстваща раса мравки. Изглежда нищо не можеше да ги спре. Дори дълбокият вакуум. Просто продължаваха да прииждат. Дон извърна поглед от екрана си.

— Ако урокът по биология е завършил, професоре, на мен все пак ми трябва някаква помощ...

Морийн вдигна поглед към него.

— Ако не можеш да разбереш какво поражда врага, опитай се да разбереш какво обича той — тя кимна към показанията на дисплеите. — Може би се привличат от топлината и светлината.

„Топлина и светлина.“ Ето за какво се бяха впуснали да преследват „Юпитер“ в космоса. Ето за какво така алчно преследваха жива плът...

Той бързо се обърна към контролния пулт и започна да набира серия от команди. „Юпитер“ не беше единственият кораб наоколо с функциониращ двигател. Компютърът им все още беше свързан с този на борда на „Протей“. Само ако успееше да го изиграе както трябва...

Екраните му показаха, че „Протей“ се отзовава, включвайки двигателя си под неговите команди. Забеляза, че дюзите му се зачервяват и двигателите започваха да набират сила.

— Дистанционните команди действат — каза той. — Включвам щурвала.

— Внимание — предупреди компютърът. — Външен корпус нарушен.

Той погледна към горния екран, показващ как паяците бавно пронизват повърхността на кораба им.

Двигателят на „Протей“ се запали; неколцина паяци, които все още се носеха след „Юпитер“, привързани на паяжините на събратята си, започнаха да се откъсват и се насочиха обратно към кораба — сонда. Повечето си останаха на място.

— Сега да усилим радиатора... — и той насочи кърмата на „Юпитер“ към „Протей“, прицелвайки я право към нажежавашите се дюзи.

— Внимание — продължаваше компютърът. — Пробой във вътрешния корпус след двадесет секунди.

Дон раздражено погледна към Робинсън.

— И това ли ти си го изобретил?

— Ъ-ъ... всъщност да — отвърна Робинсън.

— Не можеш ли да *млъкнеш*? — Дон се извърна към дразнещия го команден пулт и от челото му започнаха да се стичат ручейчета пот.

Той стрелна „Юпитер“ право през ядрения килватер на „Протей“ и усети как тръпката на възторг го разтърси като ток, когато забележа, че паяците напускат обвивката на „Юпитер“ на гроздове. Загледа как се разлетяха на спирали назад към кораба — сонда и започнаха да полепват по нажежения кожух на двигателя. Погледна към индикаторите. Всички. Беше ги разкарал всички.

Сега те бяха точно там, където искаше да бъдат. Дон започна да подава нови команди към Централния процесор на кораба — сонда.

— Какво правиш? — попита го Робинсън, сякаш дотук беше следвал без усилие всеки негов ход, но не разбираше повече.

— Никога не оставяй базата на противника цяла — отвърна Дон. — Едно от основните бойни правила на баща ти. — Той натисна един от бутоните. На екраните, показващи операционните системи на „Протей“, нещо започна да просветва: **ПРЕНАТОВАРВАНЕ НА ГОРИВНИЯ ДВИГАТЕЛ**. Дори не си направи труда да обясни какво правеше.

— Майоре, спри... — извика му ядосан Робинсън.

Дон не му обърна внимание и продължи да набира команди. „Джеб, сриващ се под връхлитащата маса от чудовища, за да го разкъсат на късчета... Челюсти, зейнали над него...“ Образът отекна в мозъка му като писък.

Паяците трябваше да измрат. Той беше длъжен да ги избие. До последния. Това беше неговата лична отговорност, за да е сигурен, че

никога повече няма да причинят на някое невинно същество онова, което бяха сторили на Джеб. Това, което замалко щяха да причинят и на него самия. Това беше негово право...

— Това е пряка заповед! — ръката на Робинсън стисна рамото му като клещи. Той я отблъсна. — Може да се наложи да спасим...

Дон натисна бутон. На екраните като звезда просветна надписът ПРЕНАТОВАРВАНЕ.

— Мразя паяци — каза той.

Изтласквачите на „Юпитер“ изритаха и го освободиха от орбиталния дует с „Протей“, докато в същото време двигателите по корпуса на „Протей“ започнаха да греят с несвойствена светлина. Той използва максимума на възможностите на двигателя на „Юпитер“, за да увеличи пространството... да добави още пространство... между него и „Протей“. Гледаше как корабът — сонда се смалява на екраните; гледаше как пулсирацията блясък обхваща цялата му дължина, докато ядрената му сърцевина нарастваше към критичните си граници.

Корабът зад тях започна да бълва плазма като повръщащо слънце; свръхгорещи газове се завихриха сред мрака. Очите му трескаво шареха по екраните, без да се интересува в този момент от нищо друго, дори от изражението, изписано на собственото му лице.

„Протей“ се взриви впечатляващо, издувайки се като свръхнова звезда, сред безмълвен блясък, а той си представи безбройните паяци, изпаряващи се в ада на ревящата плазма...

Дон се облегна и примигна, сякаш бе неспособен да вижда; погледът му постепенно се избистри и той отново се съживи на мостика на „Юпитер“. „Протей“ беше изчезнал. Той вдигна очи към мониторите, надявайки се на празната звездна нощ пред себе си.

Но вместо това видя блестяща раковина от свръхнагрятата плазма, издуваща се откъм центъра на експлозията и понасяща се към тях малко по-бавно от светлинната скорост.

— Това наистина се движи бързо, нали?... — изломоти смаяно той.

Робинсън го изгледа, сякаш се беше побъркал. Извърна гневно поглед и изрева:

— Гравитационните колани! Веднага!

Ударната вълна оттласна „Юпитер Две“ и го отхвърли презглава към просналата се под тях безименна планета.

Дон така и не можа да разбере колко време му беше нужно, докато преодолее нараняващия мозък му вихър на удара и да стабилизира главоломното им пропадане към повърхността на планетата. „Юпитер“ полагаше неимоверни усилия да изпълни командите му, но той разбра, че късметът им е приключил в мига, в който ударната вълна ги изрита в гравитационния кладенец. „Юпитер Две“ не беше предназначен да прониква в атмосфера. Конструкцията му изобщо не беше аеродинамична. Летеше надолу като камък.

Този кораб май никога повече нямаше да вкуси от вакуума. С тази къмпингова разходка щеше да се приключи в мига, в който се удареха в повърхността на планетата. Единственото, което все още го занимаваше, бе дали като паднат, всички те ще успеят да останат цели...

„Юпитер“ прониза облачния слой и ледена мъгла заскрежи прозрачния нос на мостика.

— Дърпай. Дърпай нагоре! — извика Джон Робинсън в ухото му. Дон изведнъж си спомни, че не беше сам.

— Нима? Да не се шегуваш? Благодаря — и той изгледа Робинсън. „Гений. Направо.“

Погледна през рамо към визьорната стена и изруга. Облаците се разделяха: планинската верига право пред тях му заприлича на острие на смъртоносна сабя, а върховете ѝ бяха доста по-близо до рая, отколкото те се намираха в този момент.

Той рязко дръпна лоста и подравни стремглавия полет на „Юпитер“. Усети как корабът реагира на командата му с болезнена инерция. Маневрата сякаш се извърши на бавен кадър. Зави 90 градуса на бакборт, тъкмо навреме, за да процепи въздуха между два огромни каменни зъбера, преминавайки през проядения от глетчери проход, докато в същото време продължаваше да следва стремглавата си траектория към повърхността на планетата.

— Виждам чиста площадка отпред! — промълви той дрезгаво. — Дръж се! Това приземяване ще ни разтърси яко...

„Юпитер Две“ профуча над някакъв килим, наподобяващ лес от покрити със сняг дървета. Долната му част целуна зеления балдахин; върховете на дървесата избухнаха в пламъци при ослепителното триене от преминаването на кораба. Дон по-скоро усети, отколкото чу

как „Юпитер“ загуби късчета от кожата си, когато дърветата одраскаха корпуса му.

Преминаха над дърветата само на около петдесет метра над повърхността и сега той видя чистото поле, което сензорите бяха засекали. Беше огромен, добре закръглен кратер, пълен с вода.

Не беше точно площадката, за която се беше молил. Но беше единствената възможна площадка за приземяване, която обстоятелствата му бяха предоставили. Трябваше да направи така, че да свърши работа... Той натисна ръчките и се хвана здраво за пулта, чу собствения си вик на предизвикателство и искрена радост да се надига от гърлото му, когато повърхността се надигна нагоре, за да го посрещне.

„Юпитер Две“ докосна водата и отскочи като косо захвърлено камъче... подскачайки веднъж, два, три пъти през чуждопланетното езеро, едва забавяйки скорост.

— Дръж се! — изрева Дон и сам изпълни командата си, когато корабът заора в отсрещния бряг, забивайки се с невъобразим трясък между заснежените канари и храсталаци и най-сетне спря, прикован сред скалите под стената на кратера.

* * *

Когато Джон отвори очи, всичко около него беше тъмно и притихнало. На сумрачната светлина на аварийното осветление той успя да различи противопожарните системи, бълващи със свистене добре отмерени дози химическа пяна. Веднъж и те да проработят...

Този път... Той вдигна ръце към главата си. Кризата беше потиснала чувството за погром в паметта му, докато времето нямаше никакво значение. Всичко, свързано с тази мисия... с живота им... беше напълно заличено от картата. Бяха видели и преживели толкова невъзможни неща за по-малко от едно денонощие, че той трудно можеше изобщо да повярва, че все още е жив... да оставим, че даже не бяха минали двадесет и четири часа.

Той се издърпа и се изправи. Очите му заоглеждаха залата. Ако нещо се беше случило със семейството му... „Боже мой, помисли си

той. Какво ли не беше се случило?“ Вътре в него се надигна болезнена вълна на отчаяние.

Но не можеше да си позволи да се чувства изцеден. Носеше отговорност за всичко, което се беше случило. Трябваше да е силен, трябваше да преодолее всякаква слабост и страх. Семейството му зависеше от него.

И не само неговото семейство. Успехът на тази мисия, оцеляването на човешката раса.

Трябваше да съхрани контрола над себе си и над цялата ситуация. Баща му щеше да се справи.

Дон Уест изправи гръб на креслото си и потърка лице. Останалите започнаха да се съвземат. Джон се освободи от колана.

— Всички, по длъжности — извика той и се изправи, стегна се, надявайки се, че и те ще се справят, преминали през аварийния си тренинг, който практикуваха заедно от толкова време.

Морийн се изправи от седалката си и потърка врата си.

— Биологичният сектор все още диша — докладва тя мрачно.

— Медицински отдел на мисията — обади се Джуди. — Жива съм.

— И аз — звънна гласът на Уил. — Роботиката, искам да кажа.

— Видеомеханиката е ОК — рапортува Пени и малкото извънземно в ръцете и каза „блуп“ в знак на потвърждение.

— И аз съм жив — обади се Смит, въпреки че Джон не го беше питал, нито пък искаше да знае. — Жалкият повод за това нещастно пилотиране на майор Уест.

— Я да погледнем... — каза Уест, упорито не обръщайки внимание и на двамата, след което завъртя креслото си към командния пулт.

Джон си представи как би се отнесъл баща му към някой, толкова недисциплиниран като Уест; стисна челюст, след което тя изведнъж увисна.

Уест беше натиснал някакъв бутон върху пулта, с който размрази ледената кора по прозрачната стена на носа, и всички за първи път можаха наистина да погледнат новия свят, на който се бяха озовали.

— Ах, Дороти... — обади се Смит кисело. — Най-после се върна в Канзас.

Пред тях лежеше покритото със сняг легло на кратера и езерото, което той обграждаше. Тънката дъга на ръба на кратера, извисяващ се на тридесет метра над тях, отвеждаше погледите им към един далечен хоризонт, почервенял от светлината на залязващата двойка слънца.

Нов свят. Но не този, който бяха търсили.

Джон извърна поглед, неспособен да види каквато и да е хубост в тази гледка, нито да изпита благоговение от това, че е тук и е свидетел на всичко това. Погледна през рамо към Уест.

Уест беше зяпнал, без да мига, към залеза на двойното слънце. Джон се зачуди какво ли изобщо изпитваше този човек; дали си имаше и най-смътна представа колко скъпо бяха стрували действията му на всички тях.

Сега и да не знаеше, много скоро щеше да го разбере...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти наруши пряка заповед...

Дон се изправи от студената скална издатина, където седеше сам и се отдалечи, изхвърляйки от ума си приказките на Робинсън и смисъла им. Над него безлунното небе беше изпълнено със съвършено непозната нему звездна схема. Снежната повърхност на този чужд свят поскърцваше при всяка негова стъпка. Пред него, зад мъглата на собствения му дъх, „Юпитер Две“ лежеше като изхвърлен на плажа кит под стената на кратера.

От това далечно разстояние огромният силует на „Юпитер“, техният подслон, изглеждаше странно нищожен и уязвим. Външните му прожектори водеха самотна, губеща битка с тъмнините на вселената. Дон пъкна изтръпналите си ръце дълбоко в джобовете на якето си и се запъти към кораба.

Спусна се през отворения входен люк и тръгна по коридора, отвеждащ към Машинното. Отривистите стъпки на Робинсън го следваха отблизо. Той разбираше, че само е отложил неизбежното.

Собствените му стъпки изведнъж отекнаха, когато влезе в машинната зала. Той забави крачка, когато се приближи до стената, заета от изтласкващото ядро. Горивният цилиндър се беше изправил пред погледа му. Индикаторът му показваше, че е зареден на половин мощност.

Джон се приближи до него и се спря. Двамата стояха заедно, но разделени един от друг, загледани в дисплеите. Знаеше, че гледката в този момент будеше в главата на Робинсън същите мисли, каквито се въртяха и в собствената му глава. И тези мисли съвсем не бяха от най-приятните.

— Около половината от материала на ядрото е изгорен — заяви най-сетне Дон. Тонът му беше напълно неутрален. Не забелязваше нищо друго, освен физическата близост на Робинсън. — Никога няма да можем да наберем достатъчно енергия, за да пробием гравитацията и да излезем в орбита.

— Аз ти заповядах да не включваш реакторите на този кораб — каза Робинсън и пристъпи в личното му пространство, отказвайки да бъде игнорирано присъствието му.

Дон се понесе из помещението, така или иначе пренебрегвайки го.

— Термоконтролът е нищожен — той посочи един от индикаторите на конзолата в Машинното. — А тази нощ ще стане доста студено — отново се премести и махна с ръце. — А освен това, кошът и колесникът не са вече нищо повече от разнебитен метал, годен за метални отпадъци. — Той вдигна рамене, отбягвайки визуалния контакт със събеседника си и отново се запъти към изхода.

Робинсън се изравни с него, хвана го за рамото и го завъртя.

— *Недей* да ми се измъкваш, когато ти говоря — изведнъж сякаш зад погледа на Робинсън се появи друг човек: мъж, който не допускаше никой да му отговаря с безразличие; който никога, заради никого не бе допуснал и грам неподчинение.

„За какъв, по дяволите, се смяташ, татенце?“ Дон се освободи от хватката му. Робинсън се отдръпна и се изпъна.

— По-спокойно, професоре — каза Дон и зае нападателна позиция срещу по-възрастния от него мъж. И двамата я знаеха тази игра на надмощие; а той самият беше първа класа в нея, още от петнадесетгодишна възраст. — Технически все още аз командвах.

— Не ми пробутвай това! — изстреля Робинсън в отговор. — Аз командвам тази мисия.

Дон се ухили.

— Виж какво, да не се обидиш... но ти си само един интелектуалец с почетен ранг. Никой не е имал намерение да ти възлага бойни ситуации.

Лицето на Робинсън се изчерви, разбрал, че противникът му в този двубой е спечелил точка.

— О, да, и ти се справи *брилянтно*, като ни отпрати да се разбием тук...

— Тези чудовища щяха да ни заплашват непрекъснато! — гласът му се задави, когато пред него изникна лицето на Джеб, вместо това на Робинсън... Лицето на Джеб, състарено с тридесет години; лицето на Джеб, изранено и кървящо... „Джеб беше дошъл чак дотук, за да го спаси, и беше загинал. Джеб беше най-близкият човек, който беше

имал в живота си, почти брат. И беше искал само да ги измъкне обратно...“ — Трябваше да отсъдя сам — заяви той, гласът му отново стана леден и очите му пламнаха. — И ако трябва да отсъдя отново, щях да направя същото. По дяволите, от всички хора ти най-добре би трябвало да го разбереш! — „Ти, с твоя баща, герой от войните; ти със семейството, което обичаш...“ — Ако баща ти беше тук...

— Баща ми е мъртъв — отвърна му с равен глас Робинсън. — Убит в един от своите бойни кораби, които ти толкова много обичаш. А на този кораб е семейството ми... — И той продължи, преди още Дон да беше успял да затвори устата си. — А ти ще следваш моите заповеди, независимо дали си съгласен с тях или не. Ясно ли е, майоре?

— Спести си речите — отвърна Дон. — Ти ми харесваш... — с част от мозъка си изпита изненада от това, че наистина беше така; харесваше ги всички. — Но ще правя това, което аз смятам за необходимо, за да осигуря успеха на тази мисия. Със или без твоята помощ. Ясно ли е, професоре...? — ръцете му се свиха в юмруци. Пристъпи напред, а лицето на Робинсън се втвърди като камък.

От прага Морийн Робинсън извика към тях:

— Да не би да ви прекъснах?

* * *

„Мъже...“ Морийн само поклати глава, когато и двамата се обърнаха едновременно към нея и я зяпнаха. Сега те стояха толкова близо един до друг, че можеха да бъдат и една личност. Толкова близо, че можеха да се целунат, макар тя да разбираше, че съвсем не ставаше дума за това. Беше чула, без да я забележат, половината от ескалиращата им „дискусия“. Ако беше изчакала още малко да продължи беседата им, щеше да може да насочи към тях противопожарен кран и пак да не я забележат.

— Какво пък? Ама разбира се — и тя се усмихна, въпреки че никак не й беше забавно. — Искам да кажа, че вие двамата би трябвало да продължите да се дърлите. — И тя ги подкани с жест. — Значи, стоим си ние тук, виснали в този чужд свят, а вие, момчета, много държите да се набутате в това свое пикливо състезание. Хайде, моля,

продължавайте!... — тя се облегна небрежно на рамката на вратата, гледайки смутените им физиономии, опитващи се да си придадат подходящ за случая израз.

А после, без изобщо да се усмихва, заяви:

— Ей сега ще извикам Джуди тук долу да потвърди, че вие и двамата сте неподходящи, след което аз поемам командването на мисията. — и тя ги изгледа. — А сега не искам повече да чувам и думичка от вас. Ясно ли е?

— Морийн... — понечи Джон.

— Слушайте... — възрази Дон.

— *Нито... думичка...* повече. — и постави пръст на устните си.

Настъпи тишина.

— Така е по-добре — тя кимна. — А сега, ако сте приключили с изливането на тестостерон по палубата, предлагам ви да дойдете с мен. Може пък да съм намерила някакъв начин да се измъкнем от тази планета.

Морийн се обърна и тръгна по коридора, оставяйки двамата мъже зад гърба ѝ да се споглеждат поразени. Но не толкова бързо, че да не чуе задъхания възглас на Дон Уест — „Оу-у“, както и отговора на съпруга си — „Я ми кажи...“

Два чифта стъпки мигом я последваха.

* * *

Уил седеше пред конзолата в дока за роботите и се усмихваше доволно към холографското изображение на бейзболна топка, появило се във въздуха. Той внимателно поведе въртящото се изображение към главния монитор, където то започна да се поглъща в компютъра. Хвърли поглед към индикатора за самоличност на робота, осветен на екрана и проследи как процентите бавно започнаха да отскачат нагоре към целта, която си беше поставил — 100%.

В ушите му изпраця статичен шум.

— Чуваш ли ме? — извика той възбудено. — Робот? — Завъртя ръчката на кутията, опита на нови честоти, статичният шум се усили, докато най-сетне...

— Грешки в системата — изведнъж прозвуча синтезираният глас на робота. — Робот не може да намери местоположение на двигателни контроли. Не може...

— Успокой се малко — прекъсна го Уил, стараяйки се да успокои самия себе си. — Тялото ти беше унищожено от космическите паяци, спомняш ли си?

След кратка пауза Роботът отвърна:

— Потвърждавам.

— Но аз успях да спася невронната ти мрежа — обясни Уил.

— Внимание! — ревно изведнъж Роботът. — *Пени, престани!* Веригите ми са НЕБАЛАНСИРАНИ. *Мамо!*

Уил започна трескаво да въвежда команди, докато Роботът продължаваше да реве паникьосано.

— Нямах достатъчно време да приключа с прехвърлянето им... — извика му той, опитвайки се да го накара да разбере.

— *Искам още десерт!* — изплака тъжно Роботът. — Уил Робинсън, какво става с мен?

— ... Затова се наложи да те дооформя с друга личност! Вложих своя ум в твоя.

— Аха — отвърна усмирилият се най-сетне Робот. — Това обяснява защо изпитвам тази топла тръпка, когато си помисля за бейзбол. С-ТР-АЙК! — извика той ентузиазирано. — Той е АУТ!

Уил се ухили.

— Ако *това* ти харесва, пъхни си го в диодите... — той произведе във въздуха пълна сладоледена фунийка и я огледа критично. — Пръчици! — изкомандва момчето. Бледозеленикавата топка на холограмата веднага се посипа с шоколадени пръчици. — Не — поклати неодобрително глава Уил. — Цветни пръчици — пръчиците послушно смениха цвета си във всички нюанси на дъгата. Той се усмихна доволно и подаде фунийката към нетърпеливо очакващата програма на Робота.

— *Уа-а-а!* — изненадано възкликна Роботът. — Пистачо! *Чудесно...* — Уил кимна и усмивката му се разшири по цялото лице. Доколкото помнеше, той беше единственото хлапе от всички, които беше познавал, което си падаше по пистачото. Сега най-последно щеше да си има приятел, който харесва същите неща като него.

— Но... — прекъсна радостта му Роботът.

— Какво? — попита го разтревожен Уил.

— Робот се опита да унищожи семейство Робинсън — запита машинната програма, чийто синтезиран глас бе изпълнен с искрено объркване и отчаяние, — защо тогава Уил Робинсън спаси личността на Робота?

Уил изненадано погледна конзолата. Най-сетне отвърна:

— Предполагам, че понякога приятелството означава да се вслушаш в сърцето си, а не в разума си. — Той стана от седалката си и вдигна един от повредените кръгли диоди, които Пени му беше помогнала да подмени. Тогава си беше помислил, че диоди с такива размери щяха да направят главата ужасна...

— Сега ще ти създам ново тяло — усмивката отново се върна на лицето му. — Мама винаги ми казва, че трябва да се опитвам да си създавам нови приятели. — „А сега ще си създам такъв приятел, който дори ще разбира от шегите ми.“

* * *

Морийн стоеше край биоконзолата, а Джон и Дон Уест бяха от двете ѝ страни и покорно слушаха обясненията ѝ.

Бяха я последвали, без да промълвят нито дума. После седнаха в креслата като смърсени ученици, когато тя ги уведоми, че няма да им обясни нищо, докато те не се изяснят помежду си, в нейно присъствие...

Тя съвсем смъртно познаваше Дон Уест, и при това специалността ѝ не беше психология. Но беше достатъчно възрастна, за да му бъде майка и бе отгледала три деца. Още по-дълъг беше бракът ѝ с един твърде мълчалив мъж. И прекалено добре познаваше кога един човек се чувства наранен, а не иска да си го признае.

И при това не можеше да повярва, че Командването на Мисията е в състояние да им назначи един пилот, който е в състояние да извърши почти чудо, за да ги спаси от сигурна гибел, и след това за малко да ги убие от чисто безразсъдство.

Малко леко придумване, съчетано с искрената ѝ загриженост, се оказаха достатъчни да го накарат най-сетне да проговори, макар и на пресекулки. През цялото време гледаше към нея, не към Джон, докато

й говореше за холограмата на най-добрия си приятел, която беше видял... „единственият му истински приятел..., командващ кораба — сонда, дошъл, за да ги спаси. Тридесет години по-късно.“

Каза й за паяците — това, което беше видял да правят, „нападат собствените си ранени и ги изяждат живи...“, за това, което със сигурност бяха направили с екипажа на „Протей“ и за малко да направят със самия него.

После се загледа в дланите си, без да вдига повече поглед към нея, когато накрая призна защо беше превърнал „Протей“ в облак звезден прах.

Тогава тя протегна ръката си и нежно я постави върху неговите, стиснати върху контролния пулт; ръцете му бяха студени като лед.

Най-сетне тя погледна и към Джон. Той само поклати глава, потънал в мълчание.

Джон стана от стола си и пристъпи до нея. Потупа Уест по рамото, отривисто и приятелски. След което я прегърна и я целуна по косата.

Когато Уест най-после вдигна очи към тях, клепачите му примигваха учестено, а очите му сякаш бяха станали прозрачни като стъкло. В този първи миг на истинска връзка между тях тримата тя прочете в погледа му болка, загуба и смут, а после — безкрайни дълбини на облекчение... Той отново примигна и всичко това изчезна.

Дон поклати глава; лицето му си възвърна обичайната маска на наперено пилотско хладнокръвие.

Но поне най-сетне тримата отново бяха готови за работа.

— Знаем, че тукашната атмосфера е подходяща за човешки живот.

Морийн кимна към своите данни върху дисплеите, зачудена дали и този път късметът им се беше оказал феноменално милостив или че това просто доказваше хипотезата, че обитаемите планети са всъщност годините за обитаване явление сред галактиката, — На няколко мили от нас засякохме 500 рада радиоактивен материал.

— Това поне ще е достатъчно да задействаме отново ядрения двигател — отвърна с искрен ентузиазъм Джон. И той надникна през визьорната стена в чуждопланетната нощ. — Ще потеглим призори. Така ще е по-безопасно — добави той и беглата усмивка почти докосна

устните му, когато се обърна към Уест. — Такива са заповедите ми, майоре.

Уест му върна с нахакана усмивка и каза:

— Съгласен съм с вашите препоръки, професоре.

Морийн скръсти ръце и ги изгледа с усмивка.

— Да се отпуснеш е толкова хубаво нещо — каза тя.

* * *

В медицинското отделение Джуди изследваше грижливо чуждопланетното бебе. Пени го потупа по гръбчето, за да го успокои. Пъстрата му драконска кожа сега беше топла на пипане, не груба и хладна както до скоро. Бебето изблопка доволно.

— Е, каква е диагнозата, докторе? — попита Пени, стараяйки се да не издава чувствата си, сякаш не се виждаше, че става въпрос за любов от пръв поглед между двете. — С каубой или с принцеса ще ходим на Хелюийн?

Джуди отново вдигна очи.

— Сега-засега е момиче. Но ми се струва, че това малко твое сладуранче е от самовъзпроизвеждащите се видове... нали знаеш, като някои видове гущери на Земята. В различни стадии от живота си тя или той, вероятно си сменят половете.

Веждите на Пени помръднаха почти като гримаса на Гаучо Макс.

— Представяш ли си колко може да си спестява от тоалетите, щом излиза на среща *сама със себе си* — възкликна момичето. Малкото извънземно запълзя по масата и започна да изследва, освободено от ръката на приятелката си. Хвана слуховия скенер и започна да си играе с него. — Сигурно е интересен вид, а, докторе?

— Удивителен — кимна Джуди. — Апертурата на ретината...

— ... Мога ли да я задържа?

— ... изглежда, е свързана с дигитално разклонение...

— *Джуди?*

— Какво? — сепна се Джуди, мъчейки се да довърши мисълта си.

— Мога ли да я задържа? — повтори Пени.

Джуди въздъхна.

— Пени, запомни, че това не ти е поредната прищявка, която можеш да вземеш и после да я изхвърлиш. — Умът на малката ѝ сестра явно се беше отвял някъде в облаците. Ако не беше мама, Пени сигурно просто щеше да умре от глад.

— *Моля те* — Пени вдигна очи и Джуди долови в погледа ѝ болката от възможната загуба. — Тя е съвсем самичка. Обещавам ти, че ще се грижа за нея. Тя *има нужда* от мен.

„И това беше взаимно.“ Най-сетне Джуди кимна и вдиша дълбоко.

— ... В мига, в който я изоставиш — понечи тя — или забравиш да я нахраниш... — и усети проблясването на нещо вече познато, когато лицето на Пени светна. „Ставам също като майка си.“ — Не се смей, *сериозно ти говоря*, Пен...

— Благодаря, докторе — отвърна Пени и усмивката ѝ цъфна от ухо до ухо. Скочи върху масата до бебето и отново започна да гали покритата му с меки люспички главица, а Джуди тръгна към вратата.

— И двете с теб сме много далече от дома, нали, мъничкото ми? — каза момиченцето тихо.

Чуждото дете я изглежда напрегнато и ѝ отвърна с едно тъничко „блп.“

— Точно така ще те наречем — заяви Пени с внезапно вдъхновение. — Блп.

Блп протегна малката си ръчица и докосна една от лентите по ръката на Пени, червената.

— Харесва ли ти? — попита я Пени. Свали лентата и я завърза на китката на Блп. Блп вдигна големите си очи, блеснали от радост. Пени я погали по бузката с нежните си пръсти. — Хубаво момиче — промърмори тя. — Добро момиче... хубавичко.

В отговор Блп се протегна да докосне нежно бузата на Пени и изцвъртя кротко. Тънкото ѝ езиче се плъзна напред, сякаш се опитваше да повтори същите звуци.

Спряла се в коридора, Джуди се усмихна, докато ги наблюдаваше двете да се милват и успокояват една друга. Усмивката ѝ стана някак тъжна, тя сви рамене, усетила внезапно студ, и закрачи по коридора.

* * *

Смит вдигна очи, когато смръщеният Уест влезе в клетката му, понесъл хранителен пакет и постеля. Уест хвърли постелята и храната на пода и понечи да си тръгва.

— А, майоре — обади се Смит — виждам, че сте се заловил с работа, която съответства на таланта ви... Оправи ми леглото, преди да напуснеш.

Уест се спря. Едва потисна напрежението, което сякаш го задърпа назад.

— Дадох ти дума, че ще те оставя да живееш — от думите му пръскаше жлъч. — Но не съм казал колко дълго.

„Добро момче.“ Смит бегло се усмихна. „Сърдит е на мен, сърдит е на Робинсън, сърдит е май и на самия себе си?“ Ядът правеше хората глупави, а пък Уест по начало не си беше от най-умните. Само един импулсивен глупак с детски акъл можеше да изгърми така „Протей“ и да ги прикове върху този некартиран свят. „Глупаците лесно могат да се подвеждат.“

Смит си придаде израз на мрачна решителност и понечи да се приближи към Дон, крачейки пред стаята.

— Семейното време приключи, майоре — заяви той рязко. — Тук загиваме. — И той кривна глава към чуждопланетния мрак отвъд визьорната стена.

Уест го изгледа, докато приближаваше и ръката му се пресегна към пистолета.

Смит се поколеба, изразът, изписан на лицето на Уест беше достатъчно красноречив.

— Робинсън е извън отбора — продължи той, издържайки на погледа на Уест. — Виж му само очите. Кажете, не виждаш ли страха му...

Уест изсумтя презрително и се запъти към вратата. Смит скочи и прегради пътя му.

— Аз се сражавах във Войната на хилядолетието, майоре! — извика той и опря гръб във вратата. — Оцеляването е войнишка игра, и двамата го знаем. Този цивилен глупак ще ни поведе право към ада. Робинсън се нуждае от помощта ни, независимо дали иска да го признае или не! С минимално усилие можем да завземем този кораб и да осигурим продължаването на мисията, и то под *твоя* команда...

Уест се удари по челото, сякаш го ослепи озарение.

— Боже Господи, Смит — каза той. — Ти си прав. Как съм могъл да бъда толкова сляп? Ей сега ще изтичам да ти намеря оръжие, за да можем да пленим кораба. Навит ли си...?

— Сарказмът е оръжието на слабия — Смит се отмести от вратата и презрително сви рамене. „Е, добре, значи Уест не беше толкова глупав...“

— Сдържам болката си. Наистина — Уест излезе през вратата и я затръшна. Смит чу прищракването на ключалката.

Той изчака още един миг, както беше чакал търпеливо, откакто се върнаха от борда на „Протей“, докато не се увери, че Уест няма да се върне. После бръкна в един от джобовете на скафандъра си и извади контролния болт.

Беше успял да вземе болта от един робот в шкафовете на борда на „Протей“ в този кратък миг, в който Уест се беше разсеял от корабния дневник, когото Робинсън изкара на дисплеите. Роботът, който му беше причинил толкова нещастия, бе погълнат от онези паякообразни... „колко уместно...“, но в складовете на този кораб трябваше да има и други като него. Веднъж да успееше да настрои инструмента, щеше да разполага с непреодолимо оръжие под своя команда. И този път нямаше да има грешки.

Той се разрови сред импровизираната си квартира, вдигайки едно, издърпвайки друго; оглеждаше всеки предмет, който беше разнебитил по време на отчаяните си буйствания. Между всички тези неща имаше достатъчно здрави части, за да сглоби апаратурата, която му беше необходима, за да модифицира контролния болт.

Той наистина се беше сражавал по време на Войната на хилядолетието. И макар да служеше в отдела за разработване на нови оръжия, а не като обикновен войник, войната го беше научила на много по-ценни уроци... и много по-ужасни... от онова, което който и да е на този кораб можеше да си въобрази. Което означаваше, че никой от тях не можеше да си представи на какво всъщност бе способен той. „В края на краищата той беше избил петдесет милиона души...“

По онова време беше все още млад и изпълнен с идеализъм и самоувереност. Беше разработил една биологична отрова, толкова отвратителна в своето действие, че беше убеден от свои „приятели“, че тя ще сложи край на войната... ако бъде дадена в ръцете на всички въввлечени във войната страни. Със своята глупава наивност той бе

повярвал на твърденията им, че отровата всъщност никога няма да бъде използвана, освен като аргумент при мирните преговори. Бяха му заплатили солидно; когато се опита да се откаже и да я унищожи, те го подтикнаха да я използва за изследвания в животоспасяваща дейност... Беше повярвал, че спасява човечеството от самото себе си.

Врагът беше използвал неговото оръжие... за да избие петдесет милиона души.

„Казваха, че пътят към ада е постлан с добри намерения. И бяха прави.“

Беше проумял истината — Вселената в своята дълбока същност представляваше една цинична шега. Човечеството беше, и винаги е било непоправимо зло... А той самият беше най-злият човек сред живите.

Всичко, което беше ценял, се оказваше безсмислено след това... всичко, освен, колкото и да звучеше извратено, собственият му живот. Беше използвал внезапно споходилото го богатство, за да изкорени и най-малката следа от доказателство, която можеше да разкрие неговото престъпление; всяка следа от собственото си съществуване. Беше си създал нова самоличност. Животът му беше започнал отново.

Единственото, от което не можа да се измъкне никога, бе това, в което сам той се беше превърнал.

Идеалистични нещастници като Робинсънови нямаха никакъв шанс сред реалната вселена, такава, каквато той я познаваше... нито пък такива арогантни и невежи подобия на звездни пилоти. Уест беше виновен, Уест и никой друг, за това, че сега стоеше прикован към този забравен от бога чужд свят, вместо да блаженства в някое скрито райско кътче на Земята...

Сдържам болката си, беше му казал Уест. Но Уест все още не знаеше истинското значение на тази дума. Никой от тях не я знаеше. Все още.

„Твоята болка, майор Уест — промърмори си Смит, докато се заемаше да преправя болта, — едва сега започва.“ Все още имаше и други деца на този кораб, истински. Също както имаше и роботи...

Той се спря за миг и се почеса по гърба. Раната, която беше получил, докато се измъкваша от паяците, все още го сърбеше и пареше. След като се отървеше от хората, щеше да се отърве и от това досадно домашно животинче.

* * *

Джуди седеше сама в пилотското кресло на мостика. Увита в термалното одеяло, отпиваше студена вода и се взираше в чуждопланетната нощ. Не си спомняше кога за последен път беше яла, но изглежда нямаше апетит за повече. Уви с пръст кичур от разпуснатата над челото си коса и започна да го усуква. Беше си оставила косата спусната така, защото с нея ѝ беше малко по-топло, а освен това по този начин се чувстваше отново като малко момиче.

Още някой се появи на мостика. Тя се извърна за миг и забеляза изправилия се на прага Дон Уест. Той погледна през нея към звездите на стената.

— Светла звездице, ярка звездице... — зарецитира пилотът.

Тя отново погледна към небето.

— Милион непознати звезди и само едно желание — промърмори тя, а дъхът ѝ се превръщаше в бяла пара от студа. — Желая да сме си вкъщи.

Дон се приближи и седна в креслото на помощник-пилота, кимайки, сякаш това беше и собственото му най-сърдечно желание. Тя внимателно огледа лицето му, осветено от звездите, и забеляза колко много белези личаха сега по него. Усети, че сърцето ѝ заби някъде в гърлото ѝ, както ставаше всеки път, когато поглеждаше към него... сякаш собственото ѝ сърце или някоя друга настояща част от тялото ѝ разсъждаваше със собствения си разум.

„Но това беше лице на един непознат.“ Тя отново извърна поглед към нощта навън.

— Никога не съм допускала, че едно небе може да изглежда толкова чуждо — наруши тя тишината. — Наистина сме изгубени.

Уест я погледна, но очите му бяха някак далечни.

— Когато първите морски пътешественици обиколили земния глобус и видели едно съвсем ново небе, си помислили, че са прекосили края на Земята — промълви той тихо. В гласът му имаше нещо, което досега не беше доловила. — Но всъщност те са били само на ъгъла.

Тя се усмихна, благодарна и изненадана.

— Ние само ще закръпим платната и ще оставим вятъра да ни отведе у дома — каза тя. — Нали, майоре?

Той също се усмихна, почти несъзнателно, и отново погледна към звездите.

— И така, онези първи моряци открили познати форми сред звездите, за да направят небесата по-дружелюбни, да им помогнат да намерят своя път... — той се изправи и се приближи до стената. — Така са възникнали съзвездията.

С пръста си той отбеляза точки по влажния слой на кондензираната от дъха му пара и започна да ги свързва като в детска книжка за рисуване. Тя гледеше удивена как започна да се оформя странно позната ѝ физиономия.

— Порки — обяви той весело. — Мъдрата и силна Свиня.

Тя се засмя радостно, стана ѝ се приближи до него край прозореца. Духна към повърхността му и започна да рисува.

— Ето го големия клепоух Бъни... Бъгс. — Погледна отново към рисунката си и се усмихна. Обърна очи към него, все още усмихната. — Как успя да ни докараш дотук... това си беше страхотен полет. — Майка ѝ беше разказала останалата част от историята; това, което той сам беше преживял. Доця ѝ се да му каже нещо повече, но замълча неуверено.

Усмивката на Дон се стопи и тя се зарадва, че не го стори, а после отново се разшири, когато надникна в очите ѝ. Стоеше твърде близо до нея. Наведе се още по-близо.

Джуди усети как тялото ѝ само се накланя към неговото, докато устните ѝ се оказаха почти върху неговите; сякаш самото му съществуване тук действаше като магнит, привличаше...

— Е, в моята каюта или в твоята? — попита той.

Джуди се отдръпна ѝ невярващата ѝ уста увисна.

— Моля...?

Дон се ухили, вдигна рамене и изправи стойка.

— Не се прави на свенлива. Ние сме единствените мъж и жена на подходяща възраст в цялата галактика. Какви по-убедителни основания са ти нужни?

Тя зарови в очите му, за да намери истинското човешко същество, което беше видяла само преди секунди. Но Дон беше избягал като изплашен котарак. Пилотчето отново се беше овладяло.

Джуди се облегна на командния панел.

— Значи предлагаш да свършим с любезностите и да преминем по същество...? — попита го тя спокойно.

Той пристъпи към нея и този път ѝ се наложи да овладее подтика си да не отстъпи назад.

— Ама и езикът ти си го бива, докторе.

Тя се усмихна изкусително.

— Ще ми покажеш ли как боравиш с щурвала си...?

Той се ухили широко.

— ... Аха.

Тя наведе глава и прокара ръка по повърхността на контролния панел, пускайки косата си да се разстеле по рамото ѝ, след което усмивката ѝ го прониза.

— Направо тук? Върху тази конзола?

Сега лицето му се озова върху нейното, устните им бяха само на един дъх разстояние.

— О, тук би било страхотно — прошепна той. Той затвори очи, устните му... „о, толкова сладки за целувка устни...“ се разтвориха да ги целуне.

Ръката ѝ се сви около чашата с вода. Тя я обърна върху лицето му. „Малък студен душ.“

Дон се задави. Очите му се отвориха широко и се заслепиха от капещата по лицето му вода.

Когато ги отри и погледът му се изчисти, тя вдигна празната чаша.

— Джойстикът ти май увисна... — и тя го чукна по мокрия нос. Стана от креслото си, смигна му и тръгна към изхода.

— Страхотна техника, майоре — измърмори той на себе си, отривайки с длан навлажнените си вежди. — Наистина.

* * *

Джон включи автоматизираните системи за сигурност и влезе в стаята при жена си. Морийн седеше на края на леглото, увита в термалните одеяла и решеше косата си... подготвяйки се за първия им нощен сън в този чужд свят. Думата „дълъг“ изобщо не можеше да

определи точно този ден, помисли си тя разсеяно. Но пък думите, които можеха да го опишат, все още не бяха измислени.

— Уил те търсеше — каза Морийн.

Той кимна, превит от тежестта на собствената си умора, и приседна до нея.

— Пратих го да спи — потърка очи и слепоочията, които го боляха. — Сега пък е решил, че може да възкреси робота. Искане да остане цяла нощ и след това да ми покаже творението си... — той въздъхна, прииска му се Уил да е пораснал вече достатъчно, за да може добре да разбира кои неща са по-важни за него.

Морийн остави четката си.

— Странни същества сте вие, мъжете — промълви тя с онзи тон, който ѝ беше така присъщ. — Непрекъснато се мъчите да не приличате на бащите си... и накрая повтаряте същите грешки.

Думите ѝ му прозвучаха като пушечен изстрел и сякаш всичко преживяно в този ужасен ден се срути върху него.

— Не можем да се измъкнем от тази планета, да не говорим да се върнем на курса! — каза той сърдито. — И нямам време за... — дрямката го отнесе.

Морийн извърна поглед встрани, прехапала език, за да не му отвърне. Когато отново го погледна, долови *съжаление* в очите му. Вдигна ръка и започна нежно да масажирата врата му.

— Джон, просто го изслушвай... — каза му тя. — Няма значение какво точно казва. Просто го слушай. Понякога, поне в очите на своите бащи, малките момчета трябва да бъдат първи.

Джон я обгърна с ръка и я притегли към себе си. Знаеше не ползе от нея, че думите ѝ за неговия баща го засягаха толкова, защото бяха верни. Винаги се беше клел, че няма да постъпи като него; че ще постави на първо място семейството си и че ще спазва това свое обещание. Нали тъкмо заради това бяха тръгнали заедно на това пътешествие...

— Когато отново се озовем в космоса — промърмори той — ще си прекараме наистина много време заедно. Обещавам ти.

Морийн гледаше към прозрачната стена. Не му отговори. Остави тялото му да се отпусне и остана приседнала, загледана в нощта навън, сякаш нищо не ѝ беше казал. Той я прегърна още по-здраво, като си каза, че тя просто е твърде уморена, за да го разбере, или пък той е...

След миг тя отново го погледна и се усмихна.

— Какво? — попита я Джон смутено.

Тъжната ѝ усмивка се разля по лицето ѝ.

— Толкова е хубаво, че най-последно семейството ни е под един покрив. Макар че трябваше да прекосим половин галактика, за да го постигнем...

* * *

Останал сам на мостика, Дон приспа кораба — затвори противоударните щитове, които заслониха всички отвори, изключи излишните системи, заповяда на командния пулт да заспи. Излезе от залата и се запъти към собствената си каюта, където отново щеше да спи сам.

Докато крачеше по сумрачния и притихнал коридор, чу как Морийн казва на Робинсън:

— Лека нощ, Джон.

А мъжът ѝ отвърна:

— Лека нощ, Морийн.

Направи още три крачки.

— Лека нощ, Джуди — каза Уил.

— Лека нощ, Уил — обади се Пени.

— Лека нощ, Пени — отвърна Джуди.

Уест се спря и поклати глава.

— Ей! Вие май нещо се будалкате! — извика той високо. След което продължи.

— Блоп — каза Блоп.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уил Робинсън седеше в креслото на баща си пред Командния пулт и триеше очи с юмруци. Беше първият събудил се и имаше чувството, че умът му беше обмислял нови идеи по проекта му с изграждането на робота дори докато спеше. Не можеше да чака да стане и да ги приложи. А и никой друг не се беше събудил, за да му каже, че не може.

Огорчителният спомен за поредната проява на пренебрежение от страна на баща му избледня, когато се залови да събужда кораба. Главният монитор събщи, че СЛЪНЧЕВИТЕ БАТЕРИИ СА ПРЕЗАРЕДЕНИ. „Страхотно.“ Можеше да използва цялата енергия, която му беше необходима, без никой от останалите да се побърка. Натисна клавиш, за да отвори противоударните щитови, нетърпелив да види пръв новата планета на дневна светлина.

Той се надвеси напред и примигна, когато слънчевата светлина се изля през дисплеите. Когато настрои първата ясна панорама на пейзажа отвън, очите му се разшириха, невярващи. „Уа-а-а!“

— Какво хрупкаво нещо...!

Само на стотина метра пред кораба, проблясващ хипнотизиращо върху пустия, заснежен бряг, се виждаше обкръжен от пламъци портал, също като онзи, през който бяха преминали вчера, горе в космическото пространство. Но отвъд прага му се виждаше един летен ден и един свят, изпълнен със странни, ярко пастелни цветя и дървета.

Уил скочи от креслото и се затича през стаята, викайки:

— Мамо! Татко!

Определено беше време всички да се събудят.

* * *

Преди всичко неговият призив да се събудят изпълни предназначението си изненадващо бързо. Не всяка сутрин семейството

ти се събужда пред един портал между измеренията, вместо пред масата с варен зърнин и плодов сок.

Всички се събраха в дневната зала, прозявайки се и пристягайки полевите си костюми, за закуска с полеви порции, изплакнати с вода. Никой обаче не се оплака. Всички бяха приковали очи в портала на дисплеите.

Джуди седна край масата. Дон Уест се появи и седна до нея. Уил забеляза как Дон предпазливо премести водната ѝ чаша колкото можеше по-далеко. Джуди го остави, подсмивайки се като Котката от Чешир.

Уил се зачуди какво ли им ставаше на тия двамата.

От самите недра на земята под кораба се надигна някакво дълбоко ръмжене. Сякаш самият въздух затрептя, отвлечайки го от странното поведение на сестра му. За пръв път беше усетил подобно потръпване още когато се събуди, а след това бяха последвали други. Стори му се странно, че не бяха усетили подобно нещо вчера.

— Добре — каза баща им — да успокоим малко нещата. Морийн?

Мама се изправи и вкара данните си на големия екран.

Представляваше геотермална карта на планетната повърхност, направена по нейна команда от бордовия компютър. Но никога досега не беше виждал подобно нещо: то изглеждаше толкова шантаво... като пъзел, подреден от горила.

— Това е просто невъзможно — каза мама, сочейки към екрана, изговаряйки мислите си на глас. — Но така или иначе, континенталните плочи на тази планета не си пасват.

— Точно от това се опасявах — промърмори татко. Всички се обърнаха и зяпнаха към него. Той вдигна очи към тях, после погледна към пода и посочи. — Мисля, че тези трусове са резултат от отваряне и затваряне на прагове.

— Прагове към какво? — попита Пени. Чуждопланетното ѝ, Блоп, седеше в скута ѝ и надничаше любопитно над ръба на масата. Беше готино, но Уил се радваше, че си има Робота.

— Към бъдещето — каза татко.

Майор Уест нададе звук като кихаща котка.

— Може би професорът се е ударил по главата, докато се приземявахме — обади се той саркастично.

„Какъв тъпак!“ Уил го погледна. Джуди също.

Татко изгледа Дон така, както винаги поглеждаше Уил, когато се опитваше да бъде търпелив към него.

— Разсъдете само — каза той и отново погледна Дон, преди да продължи да говори на всички. — Порталът, който ни доведе до този кораб — сонда. Напредналата технология, която те са използвали, за да ни проследят през хиперпространството. Приятелят на Дон, който изглеждаше толкова стар... — погледът му отново се стрелна към Уест. — Ами ако сме пресекли във време, години след като Земята е изпратила спасителна мисия?

— Не говориш сериозно — каза Дон. Но този път не звучеше съвсем убедено. — Пътуването във времето е невъзможно...

— Не, не е невъзможно! — прекъсна го нетърпеливо Уил. — Просто е невероятно. Както е бил невероятен хипердвигателят преди сто години. Всъщност *нищо* не е невъзможно — и той вдигна рамене.

Баща му кимна, без дори да го погледне.

— Този свят би могъл да е осеян с прагове към бъдещето.

— Значи, ако тръгнем през онази гора ето там — Уил посочи към визьорната стена — ние просто ще вървим сред същия този кратер, само че на години разстояние от сега.

— Геологичните плочи от различни времена не биха могли да си напасват — каза мама и се усмихна одобрително към него. — Това би могло да обясни континенталните несъответствия. Но все пак, прагове във времето...? — и тя извърна поглед към татко.

Татко вдигна рамене.

— И на мен ми е трудно да го повярвам — отвърна ѝ той. — Но ако тези портали *наистина* се отварят и затварят като част от някакво натрупващо се природно явление, те биха могли да разкъсат тази планета на парчета.

Уил усети, че го озарява дива мълния на вдъхновение.

— Ами ако тези прагове всъщност не са естествени...?

— Уил — баща му го погледна, сякаш всъщност *той* беше глупакът. — Такова явление може да има само естествен произход.

— Не... — настоя Уил, усещайки в себе си разочарованието, надигащо се заедно с възбудата. — Тези портали са точно това, което аз предсказах, че моята машина на времето може да причини! Ами ако някой от този свят е построил устройство...

Татко го усмири с погледа си.

— Синко, оценявам високо твоя принос, но сега не е време за полети на фантазията.

Уил скочи от креслото си.

— Ти никога не ме слушаш! — извика той на баща си. — Никога! — и изтича през вратата.

* * *

Джон не се и помръдна от челото на масата в дневната, когато Уил бурно напусна помещението. Морийн изгледа съпруга си, борец се с правото си на избор между бащинската любов и задълженията. Отново победи чувството за дълг. Но в очите му се четеше болка от поражението и от това я заболя.

— Никой не може да предскаже кога тази планета ще рухне окончателно — Джон се изправи, обръщайки се към всички останали, сякаш никой не беше го прекъсвал. — Двата с майора излизаме да намерим радиоактивния материал за ядрото на двигателя. Надявам се да се върнем скоро — той кимна на Уест, давайки му знак, че е време да тръгват, и се запъти към вратата.

* * *

Уил вдигна поглед от плота си, на който заваряваше странни комбинации от детайли, когато баща му влезе в дока за роботите.

— Аз трябва да тръгвам, Уил — каза татко.

— Е, това не е изненада — отвърна му грубо Уил. Татко му вече се беше екипирал напълно за мисията, сякаш нямаше търпение да се махне.

Баща му прекоси стаята и застана пред него.

— Уил, ти си най-важното нещо на света за мен — промълви татко. — Надявам се, че един ден ще го разбереш.

Уил извърна очи, прехапал устни и сълзите му изведнъж бликнаха.

— А ако един ден не се върнеш... — отрони най-последното момче с писклив глас.

Таткото зяпна надолу към малкото момче, сякаш не знаеше какво да му отговори, и Уил видя собствения си страх, отразен в очите на бащата. Най-сетне баща му се пресегна и свали отличителните бойни знаци.

— Всеки път, когато дядо ти тръгваше на някоя бойна мисия — каза той — ми ги оставяше. За да ги пазя. И когато се връщаше, аз горях от нетърпение да му ги върна.

Татко окачи верижката на врата на Уил; бойните знаци издрънчаха на гърдите му.

— Ще се върна, Уил — каза татко. Гласът му беше напрегнат. — Обещавам ти.

Уил вдигна очи към него, широко отворени, безмълвни. Баща му нежно разроши косата му, обърна се и напусна помещението. Знаеше историята с дядо му, който винаги ги оставял на татко, и винаги обещавал едно и също... Знаеше и за последния път, когато дядо му не се върнал повече.

* * *

Дон закричи, потънал в размисъл, когато Джуди се доближи до него на самия праг на главния люк на кораба. Беше се съоръжил в термоустойчив експедиционен скафандър и с плазмена пушка, опряна до него на увисналия над ледения блок колесар. Предполага, че очаква появата на баща й.

Лицето му се оживи, щом я забеляза; но после усмивката му угасна.

— Слушай — избърбори той, забил поглед в земята — за снощи...

„Я стига, пилотче...“ Тя се усмихна, но той не забеляза усмивката й.

— Хайде — подкани го тя окуражително — ще се справиш.

Дон вдигна очи, смутен, изпълнен с надежда и обиден едновременно.

— Моля...?

„Да!“, помисли си тя. „Да, да, да!“

— Виждаш ли. Никак не беше трудно.

Дон направи гримаса.

— Все едно да забодеш стоманени игли в бузите ми — отвърна той и се усмихна неохотно.

Тя кимна кисело.

— Тогава ще разбереш как се чувства човек, когато казваш такова нещо. — Приблужи се до него и го погледна в очите. — Постарай се да се върнеш цял — целеничък... — промърмори тя и скръсти ръце, за да устои на желанието си да ги постави върху гърдите му.

Лицето му светна и той пристъпи още малко към нея.

— Мисля си, че това е основният ти повод, при който целуваш за добър час... така ли е, докторе?

Тя го изгледа. „Той мислел.“ Удари се по челото.

— Не беше най-добрата форма на ухажване... — после се усмихна и съвсем сериозно му каза: — Целувките трябва да се заслужат. — „Просто за респект.“

Той я изгледа. Продължи да я гледа, този път по съвсем нов начин... оставяйки я да проникне в очите му, посрещайки я с „добре дошла“ в мислите си. Кимна ѝ и устата му се изви нагоре в шеговита усмивка.

Баща ѝ се появи от кораба заедно с цялото семейство... всички, с изключение на Уил, както забеляза. Дон праметна пушката си през рамо, почти без да измества очите си от нейните, усмихнат през цялото време.

Майка ѝ подаде на баща ѝ малко устройство за ориентиране.

— Фиксирала съм местоположението на радиоактивния материал. Той се намира през портала.

Татко ѝ кимна.

— Да се надяваме само, че тези прагове ще останат стабилни.

Той погледна към портала, грейнал като развята от вятър коприна, съвсем близо, на няколко стъпки отвъд каменистата гола повърхност. Златистият летен ден отвъд него сякаш ги мамеше да преминат през стъкленото огледало...

Джуди погледна през рамо към баща си и отново към Дон, старейки се да прикрие тревогата на лицето си. Логично беше тъкмо

те да тръгнат; те бяха единствените, преминали през военна подготовка. „Но...“

— Тези стени на кратера нарушават комовръзката — мама кимна към заснежената отвесна, червеникава фасада на скалите толкова спокойно, сякаш напомняше на татко да се обади по телефона, ако закъснее за вечеря. — Няма да можете да поддържате връзка с кораба.

Теренът под краката им потрепери. Тътенът изпълни въздуха и после заглъхна, сякаш ги беше предупредил, че не им оставаше време.

Мама се пресегна и изведнъж докосна лицето на татко.

— Върни се у дома при мен, професоре...

— Обичам те, жено — промърмори той и се усмихна в очите ѝ.

Блоп се пресегна от рамото на Пени, имитирайки жестовете на мама.

— Хубаво момиче — изцвърка тя. — Добро момиче. Хубаво.

Джуди зяпна изумена, а Пени погали Блоп по главичката и засия от гордост. Погледна отново към татко си, който вдигна пушката през рамо и се запъти към портала. Дон тръгна след него, поглеждайки през рамо към нея... сякаш се мъчеше да им направи снимка и да я запамети в главата си. Сякаш каквото и да се случеше, искаше да отнесе този миг със себе си завинаги.

* * *

Джон пръв стигна до портала и застана пред него, вирайки се с почуда. Протегна ръката си, която премина през гънещата му се илюзорна повърхност. Не усети нищо повече от леко потръпване и ръката му съвсем незабележимо се изкриви.

— О-у-у — промълви той тихо и издърпа ръката си назад.

— Охо — промълви Уест, застанал до него. — Това беше твърде научно.

Джон го погледна през рамо, изпълнен с твърде голямо удивление към това, което им предстоеше, за да изпита раздразнение. Когато Уест погледна към портала, Джон забеляза в очите на младия мъж нещо, което до този момент не се беше появявало и никога не беше очаквал, че ще се появи:

Уест се взираше в портала, сякаш виждаше пред себе си острието на гилотината. Когато защищаваше Хипергейт от вражеските нападатели, той беше безстрашен, защото работата му беше да пилотира боен кораб; знаеше какви са залозите и разбираше всички правила на играта.

Но той не беше учен. Джон усети как собственият му пулс се учестява, но това, което изпитваше, бе по-скоро привличане, възхита и благоговеен трепет, защото му предстоеше да изпита нещо, което стоеше извън най-развинтената фантазия на един физик. „Това беше последната му граница...“ Изгаряше от нетърпение да прекрачи в Неизвестното.

— Уплашени ли сме, майоре? — каза той и се усмихна широко. И след това направи първата крачка.

* * *

Дон стаи дъх, когато Робинсън прекрачи през портала; когато образът му се изкриви и се отвя към бъдещето като лъхнат от вятъра дим. Майорът замръзна, зяпнал в прозореца на времето; после изведнъж видя Робинсън от другата страна, извърнал поглед към него сред летния ден. Поклати удивен глава. После затвори очи. И го последва.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уил коленичи на пода на дока за роботите и се зарови сред личните си товарни контейнери, които беше опаковал само преди два дни. Вдигна очи към частично сглобеното тяло на Робота, седнало на работната маса от другата страна на залата, обмисли възможностите на играчката, която държеше в ръцете си, и я остави настрана.

Пени влезе в помещението, понесла куп шноли за коса и други метални и електронни предмети. Изсипа ги на масата. Всъщност тя доброволно беше поискала да му помага, след като бе разбрала с какво се е заловил. Може би тази малка извънземна майmunка притежаваше някакви телепатични способности или нещо подобно; във всеки случай напоследък сестра му се държеше много по-мило, отколкото преди.

— Това е всичко, което е доста близо до определението за „безсмислено“, каквото мога да ти предложа — обяви Пени. — Давам ти дори пръстена от пъпа си.

— Благодаря ти, Пен — отвърна той с усмивка.

Тя се приближи да го погледне, заровен там, в сандъка с боклуци.

— Искаш ли да излезем навън?

Той поклати глава и усмивката изчезна от лицето му. Не беше напускал роботния док, откакто баща му се беше отбил да му каже „довиждане“. Не искаше да го напуска; това беше единственото място, където някой наистина имаше нужда от него. Роботът имаше нужда от него.

— Слушай, какво ли всъщност знае татко? — промълви тихо Пени. — Може би някой *наистина* е построил машина на времето. — Тя разроши косата му с ръка така, както обичаше да прави татко, и излезе от стаята.

Уил се изправи, въздъхна уморено и се приближи до конзолата.

— Чуваш ли ме, Робот? — попита той.

— Роботът е на линия — последва синтетичният отговор. — Твоята гласова модулация е странна. Нещо не е наред ли, Уил Робинсън?

Уил преглътна чувствата, заседнали на гърлото му, и не отвърна нищо.

— Я се усмихни — произнесе сърдечно Роботът, след като не последва отговор. — Ще ти кажа един виц. Защо Роботът пресякъл пътя? — изчака секунда за отговор, след това добави: — *Защото бил въглеродно свързан с пиленцата!* — Роботът гръмка се разсмя.

Уил завъртя очи.

— Ние имаме да вършим работа... — каза той.

Когато отново понечи да се обърне, по стените на дока се чу глухо почукване. Той се заслуша озадачен.

— Звучи като морзовата азбука — коментира Роботът.

— И какво казва? — запита го момчето.

— Опасност, Уил Робинсън — отвърна Роботът.

Източникът се намираше в стаята, където държаха доктор Смит. Уил надникна през прозорчето на вратата. Смит седеше до една маса и почукваше морзовия код с ботуша си. Той вдигна глава, усетил присъствието на Уил и прекъсна чукането, подканяйки го да влезе.

Уил се поколеба. После взе един лазерен пистолет, окачен високо на стената, закодиран само на неговия глас и отвори вратата.

— Съобщавате, че някой е в опасност — каза той сухо, хванал пистолета така, че Смит да може да го вижда.

Очите на Смит се преместиха към пистолета като иглички към магнит. Той стана от масата и пристъпи към Уил.

— Това оръжие е настроено да стреля само по моя команда, така че не се опитвай да правиш глупости — предупреди го с рязък глас хлапакът.

Смит вдигна рамене и го подмина, приближавайки се до прозрачната стена, само за да отвори противоударния ѝ щит.

— Уилям, ти се заблуждаваш за намеренията ми — каза той. — Искам само да ви помогна.

— Да ни помогнеш ли? — каза Уил с недоверчив тон. — Че ти се опита да ни убиеш.

Смит въздъхна отегчено и се обърна с лице към Уил.

— Да, но сега нашите съдби са свързани — подчерта той и Уил осъзна, че всъщност беше прав. — Ако баща ти и онзи идиот Уест се провалят, аз няма да имам никакъв шанс да се прибера у дома. В мой интерес е да успеят. А трябва да ми повярваш, че винаги следвам интереса си. — Той се извърна към прозореца и се вгледа в странния пейзаж и още по-странната растителност. Някъде там, отвън, нещо невидимо нададе нечовешки вой, който накара кожата на Уил да настръхне.

Смит отново се извърна към него, сякаш този звук само потвърждаваше думите му.

— Какви ли зверове бродят сред тази чуждопланетна горска пустош...? — и той кимна с глава към прозрачната стена. — Тези глупаци. Да тръгнат толкова сляпо през дивата джунгла... Колкото и да мразя да го признавам, ще бъде *наистина* много по-трудно да се оправим без тях.

Уил нервно потръпна.

— За какво говориш? — настоя той. — Те ще се върнат. Ще се справят. — Но изведнъж усети, че не е сигурен дали се опитваше да убеди Смит, или самия себе си.

Смит го изгледа мрачно.

— Дали? — попита мъжът.

Уил прехапа устни. Усети тревога и страх да се свиват на топка в стомаха му. Погледна към прозореца и видя загадъчния портал, който проблясваше под разцепеното на две небе.

— Някой трябва да тръгне след тях... — промърмори момчето.

— Уил, забранявам — заяви Смит строго. Поклати глава. — Ти си момче. Умно, разбира се, но все пак си само едно дете. Тази планета по всяка вероятност гъмжи от хищници. Дори и да успееш да ги намериш, ако те са ранени, разкъсани, ако умират... какво би могъл да направиш *ти*...?

Лицето на Уил се свъси. „Твърде малък; той винаги се оказваше твърде малък, за да може да помогне!“ А и тялото на Робота не беше още довършено.

— Но ти си доктор — каза той с внезапно вдъхновение.

Смит *наистина* имаше нужда от тях, за да оцелее.

Сам го беше признал. Смит трябваше да му помогне.

Смит се извърна от прозореца с ръце зад кръста.

— Да... — промърмори той замислено. — Да, доктор съм...

* * *

Пени премести нагоре единия си крак по външния корпус на кораба, увиснала на апинисткото въже редом до сестра си и майка си, докато трите заваряваха и запечатваха пробойните, причинени от аварийното им приземяване.

— Трябва ми микроуплътнител — каза мама, вдигнала очилата си над челото. И посочи тесния процеп, от който се бяха изсипали тънки кабели и гъвкави проводници върху обозначителното лого на кораба, висящи свободно върху корпуса.

Пени охлаби колана си и се спусна бързо по въжето на повърхността. Това беше едно от любимите ѝ задължения: да тича да осигурява разни инструменти и принадлежности ѝ даваше възможност непрекъснато да упражнява катеренето.

Докато ровеше в комплекта с инструменти, тя забеляза оставената до него камера/часовник. Погледна я замислено, после я включи и продиктува — „След дълъг размисъл, Космическата пленница бе решила да приеме новата си роля на член на екипажа. Робинсънови, в края на краищата, вече *очевидно* могат да се възползват от нейната помощ...“

Тя прекъсна разказа си, съобрази, че Блоп вече не беше с нея, не бърникаше из кутиите с инструменти и не си играеше с камъчетата по планетната повърхност.

Тя се изправи и погледът ѝ започна да обгръща все по-широк и по-широк кръг наоколо, докато най-накрая не погледна към портала. Там, до самия му ръб, се беше свила Блоп и го душеше с любопитство.

— Блоп! — извика тя. — Блоп, дръпни се веднага от там...

Блоп вдигна глава, сякаш се канеше тутакси да изприпка при вика на Пени. Но след това отново погледна през рамката на портала към странния лес, който я мамеше от другата му страна.

И пристъпи през него.

— Блоп! — Пени се запрепъва, хвърляйки на земята камерата/ часовник и се затича към портала. — Почакай...!

* * *

Уил поведе доктор Смит през ръждивочервеникавия, обрасъл с мъх лес към една поляна, покрита с цветя, каквито никога в живота си не беше виждал, чиито разкошни синьо-виолетови венчелистчета се люлееха под лекия ветреца като море от индиго.

— Уоу, това е любимият цвят на мама...

— Колко смешно — обади се зад него уморено Смит. Уил извърна поглед назад, леко намръщен. Искаше му се да покаже тези цветя на мама; а още повече му се искаше сега мама да е тук с него. Но се бяха измъкнали от кораба, без да се обадят на никого, по настояване на Смит. Смит каза, че майка му щеше да ги спре и този упорит гласец в задната част на мозъка му го беше потвърдил: тя щеше да каже, че това е погрешно; че за него не е безопасно да тръгне; че е прекалено малък... „Дори и мама нямаше да го разбере.“

Той погледна към уреда — търсач, който държеше в ръката си — той все още им показваше посоката на радиоактивния материал, за който беше тръгнал татко му. След като не беше излязъл да каже довиждане на татко, не беше и видял в коя посока точно се бяха отправили баща му и майор Уест, когато преминаха през портала. И сега следването на следата му се стори много по-трудно, отколкото беше очаквал.

Земята отново потръпна под тях, по-силно от преди, и тътенът започна да се усилва ужасяващо бързо. Смит зяпна уплашен. Уил се обърна и видя, че недалече от тях самият въздух се завихри и изкриви като вода, засмукана в дренаж. Вътре в този вихър цветята разцъфваха и увяхваха за секунди, дървета израстваха и рухваха, и целият изкривен, завихрен пейзаж около тях се състаряваше с всеки пулс на сърцата им.

— Тичай, дете, тичай! — извика Смит, сграбчи Уил под мишницата и го задърпа напред. Затичаха. Но нямаше никакъв начин едно живо същество да надбяга това торнадо на времето, което се беше понесло към тях...

Доктор Смит изведнъж се препъна и се понесе с лице напред в цветята, повличайки Уил със себе си.

* * *

Препъването на Смит го приземи по лице сред миазмата от влажна почва и скършени цветни стръкове. Той смътно забеляза къде беше попаднал, докато ревят и трусовете изпълваха всичките му сетива. Затвори очи, стиснал стеблата на прекършените растения в отчаяна хватка, очаквайки неизбежното да се стовари върху него...

След ужасно дълга пауза отново отвори очи. Вдигна глава и бавно се извърна, за да погледне назад.

Светещият портал беше спрял, като по чудо, само на десетина метра зад тях, преди да го засмуче в преждевременния гроб.

Отвъд портала се беше разстлал наново стабилизиран пейзаж, пейзаж много по-стар, по-тъмен и по-обрасъл с растителност от този, в който се намираха. „Ох, Дороти, помисли си той, ние наистина не сме повече в Канзас...“ — Изведнъж осъзна, че Уил го нямаше наблизо.

— Уил? — изрева той. — Уил! — но момчето беше точно зад него. Не може да е...

Уил рязко се надигна сред гъстия листак.

— Страхотно... — пое си въздух и погледна със светнали очи зад Смит.

Изправи се, олюлявайки се на краката си и се понесе към портала. Спря се точно на прага му и се загледа в другата реалност. И го прекоси.

— Уилям, чакай! — извика след него Смит, твърде късно.

Ухилен, Уил му махна от другата страна.

— Все едно, че преминаваш през различни стаи! — извика момчето.

— Едва сдържам радостта си — отвърна Смит с гримаса и с мъка се изправи на крака.

Уил отново погледна към търсача и после в далечината.

— Сигналът на татко идва ето оттам! — извика той и посочи към тъмните лесове. — Хайде, доктор Смит... — и хлапето закрачи през храсталаците, без дори да поглежда назад.

Смит зяпна след него.

— *Ненавиждам* децата — извика той във въздуха. В неговото съзнание те съществуваха само за едно нещо — като чипове за хазарт.

Кой го беше казал — „Този, който има деца, дава зложници на Съдбата“...? Нямаше значение. Единственото, което сега имаше значение, беше да намери останалите. Веднъж да се справеше с Уест, Робинсън щеше да направи всичко, което той пожелаеше... Пое си дълбоко въздух и закрачи към портала.

Проходът, водещ дълбоко напред в бъдещето, се оказа нито толкова неприятен, нито толкова дезориентиращ, колкото беше очаквал. Той навлезе в тъмната, ненавистно обрасла гора, ускорил хода си, за да настигне прекалено нетърпеливото хлапе на Робинсън. Винаги беше поддържал форма, но дори на младини не беше притежавал толкова свръхдейна енергия, която, изглежда, това момченце имаше.

Флората на този свят изглеждаше почти гъбеста; на пипане беше толкова отблъскваща, колкото когато докосваш втасващ хляб. Той се запрепъва сред вонящите храсталаци край някакъв буен поток; погледна надолу, за да следи по-внимателно къде стъпва.

Когато продължи напред, нещо сред храсталаците привлече погледа му... нещо, направено от човешка ръка. Огладен къс от разнебитен метал. Спря се и разтвори листака пред себе си, докато неестествените силуети не се разкриха пред очите му. Лицето му се намръщи още повече.

Уил се появи внезапно, малко по-напред, между дърветата.

— Какво намери? — попита момчето.

Смит пусна разгърнатите храсти и забърза напред, хващайки Уил за раменете, докато момчето се опитваше да се върне и да погледне.

— Хайде, синко, да бързаме. Нямаме време да се залисваме — подкани го той бодро. — Давай напред. — Той дръпна Уил и го подбутна към дърветата, преди да е успял да види надгробните паметници. Бяха три. С имената на Морийн, Пени и Джуди Робинсън.

* * *

— Блоп? Блоп...!

Пени си пробиваше път напред сред кехлибарено мъхестия лес от другата страна на портала, обзета от паника. Как изобщо можеше да намери животинчето сред всичко това...?

Изведнъж чу плахо, познато блопкане някъде над главата си. Затича се напред, проследявайки звука сред сумрачния храсталак, докато на пътеката ѝ не се изправи червеникава скална стена, чиято проядена от времето повърхност представляваше истинска вълшебна страна, изпълнена с процепи и каверни. И там беше Блоп, на едно открито пространство, сред обрасли с мъх лиани, подскачаща нагоре-надолу, цвърчаща и блопкаща. Освен себе си, Пени не виждаше нищо друго, на което би могла да блопка.

„Може би е само изплашена, затова, че се е загубила“...

— Блоп — сгълча я тя, след като се приближи до животинчето. — Не бива да бягаш *така* от мен!

Блоп изврещя истерично, когато нещо изтътна към двете, и Пени се оказа облъхната от пушлив прахоляк. Момичето се закова на място, закашля се и започна да маха с ръка да разкара прахоляка от лицето си. Когато облакът се разнесе, пред очите ѝ започна да се надига нещо наистина огромно, нещо, което сякаш бе изникнало от никъде, от самия облак.

Устата ѝ зяпна, щом успя да го разгледа добре — беше някакво извънземно, изправено на задните си крайници, почти два пъти по-високо от нея. Масивните му ръце и бронираната му като на алигатор кожа на гърба бяха покрити с шипове; върхът на опашката му беше покрит с шипове като боздуган. Имаше лице на орангутан, с изпъкнали, големи очи.

Тя го загледа с широко отворена уста и ѝ се дощя да се изплаши. Но преди зашеметеният ѝ мозък да успее да се задвижи от шока към ужаса, тя забеляза избелялата, разпокъсана червена лента, вързана на единия пръст на съществото...

Блоп видя лентата в същия момент. Тя се спусна към голямото непознато същество и изрева от гняв.

— Блоп, *недей!* — извика Пени и се хвърли напред да я сграбчи, но твърде късно.

Блоп направи пирует във въздуха и кацна върху огромната ръка на съществото; хвана с тънките си ръчички охлабения край на лентата и я задърпа с яростна ревност.

Пени зяпна с нарастващо удивление как гигантът дори не отхвърли Блоп от себе си като някаква досадна муха, а само я загледа с... *нежност?*

Блоп се отказа от яростната си атака, след като чуждото същество не се и опита да я спре; разположи се върху сгъвката на ръката на съществото и погледна нагоре с любопитство. После погледна лентата на китката си и отново към лентата на пръста му, напред-назад... осъзнавайки това, което Пени междуременно вече беше разбрала: че тези две ленти, като изключим възрастта им, всъщност бяха една и съща.

Гигантското извънземно бавно закрочи към Пени, стъпка по стъпка. Пени остана на място, парализирана от противоречащите си подтици да остане и в същото време да избяга, докато то нежно протегна огромната си лапа и я погали по бузата.

— Хубаво момиче — каза то. — Добро момиче. Хубаво.

Пени зяпна в лицето му и усети, че очите ѝ се изпълниха със сълзи на удивление. „Е, като разкажеше това, вече наистина щеше да се получи невероятна история...“

* * *

Джон и Дон Уест преминаха през друг портал и продължиха напред, следвайки сигнала на търсача към все още измъквания им се източник на гориво. Всяка нова реалност, в която се озоваваха, им изглеждаше все по-мрачна и ги отвеждаше все по-далече и по-далече от сигурността, по-далече от хората, чието спасение зависеше от техния успех.

Джон погледна през рамо към портала, проблясващ сюрреалистично зад тях.

— Всеки път, когато прекосим някой от тези портали, навлизаме все по-дълбоко в бъдещето — „Само в бъдещето. Никога в миналото... Защо?“ И ако това, през което бродеха, наистина беше времето, а не пространството, те може би дори вървяха в кръг, прекосявайки парадоксално един и същи участък от терена, непрестанно и непрестанно, докато той се състаряваше...

Пътуването във времето винаги е свързано с парадокс... или поне така твърдяха теориите. Но сега, изправил се пред тази реалност, всички теории, които беше изучавал, не му предлагаха никакво успокоение.

— Не ми харесва всичко това — изсумтя неуморният Уест до него.

Джон го изгледа.

— Не съм свикнал да се тревожа за... — Уест млькна пред погледа на Джон; устата му се изкриви в усмивка и той добави: — ... хората, които оставям зад гърба си.

Джон също се засмя и отново погледна в миниатюрния монитор; оставяйки на Уест малко време да се справи с истинската загадка на живота — дълбочината и силата на човешкото чувство.

Двамата отново потеглиха, навлизайки в суха равнина, осеяна с космати трилистни растения. Кехлибарените им тръни напомняха за кактуси.

— Това изкачване ще бъде страхотно — промълви Уест след малко, нарушавайки тишината, която се беше възцарила около двамата.

Сочеше към червеникавата ерозирана скална стена, която се беше изправила пред очите им. В очите на младия мъж Джон долови ехото на всички адреналинни висоти от поемането на рискове, които Уест беше изпитал досега — миговете, заради които всъщност той живееше, миговете, в които доказваше на Смъртта, че той все още е изцяло, напълно жив. „Защото животът съвсем не беше репетиция с костюмите; с грешки или не, това бе единственият шанс да направиш ценни спомените, към които се обръщаш.“

Джон внезапно си спомни за баща си по начин, по който не беше му се случвало от години насам. Как баща му го водеше да се катерят по скалите, да скитат и да карат ски сред дивия резерват близо до дома им... „Не от задължение или защото Стария искаше да закали сина си... а просто защото беше възбужащо, защото беше забавно. Защото той самият обичаше да бъде там, сред онзи сумрачен, оцелял кът земна красота. И двамата обичаха.“

— Знаеш ли — каза той, извърнал глава назад към Уест — баща ми щеше да те хареса.

Уест го погледна. Внезапната му усмивка бе изпълнена с удоволствие и гордост.

Вече почти се беше стъмнило, когато стигнаха до самото подножие на скалата. Джон отново погледна търсача.

— По дяволите — изсумтя той.

— По дяволите ли? — отвърна леко намръщен Уест. — Това не ми звучи добре.

— Аз съм кръгъл глупак — изръмжа гневно Джон. Те се намираха до самата точка, от която произлизаше сигнала, който бяха следели през цялото време.

— Сигналът, който следихме, е от ядрения материал на самия „Юпитер“, отразен от тези скали... — той се обърна и се загледа в пътя, през който бяха преминали.

Докато крачеше, някаква светлина неочаквано проблесна пред очите му. Той погледна надолу.

Стоеше върху къс метал, покрит с червен прах.

Той отстъпи назад. Уест повдигна с мъка тежкото парче, направи гримаса и го изтри с дланта си.

Върху него, все още четливо, личеше логото на „Юпитер Две“.

Джон тихо изруга.

— Този метал е остарял с десетилетия... — и той прокара дланта си върху окислената повърхност на метала.

Дон пусна металната плоча, сякаш беше нажежена. Тя тупна в прахта под краката им.

— Що за кошмар е всичко това? — очите му обгърнаха чуждия пейзаж наоколо и отново се спряха, отчаяни, на лицето на Джон. — Къде, по дяволите, сме...?

— Не, майоре... — Джон поклати глава. „Беше прав, когато изпита усещането, че са се движили в кръг.“ — Въпросът е кога, по дяволите, се намираме?

Свърхнагретият въздух се разтвори с трясък и енергийната вълна поде Дон откъм гърба и го тласна с лице напред през откритото пространство.

Джон бързо залегна и се изтърколи, търсейки прикритие зад някакво парче скала. Издърпа пушката си и отвърна на огъня. По канарата пред него изтрещяха нови залпове. Той се сниши и отново се показа, за да отвърне с нов откос изстрели...

Енергийната вълна го помете отзад, също както и Уест, и го отпрати в мрака.

Двамата мъже останаха така, забили лица в прахта, и не помръднаха.

Роботът се затъркаля на гъсеничните си крака сред камъните. Саморъчно възстановеното му тяло бе изтерзано от мъчителния ход на дълги, изнурителни години. Той вдигна ръце и увенчаните му с остриета нокти се изпънаха.

* * *

Уил и доктор Смит продължаваха своето пътешествие през пустинната, неплодна земя, отвъд поредния портал, все още следвайки сигнала на търсача. Бяха изоставили гъмжащата с растителност джунгла и я бяха заменили с пустиня, чиято червеникава почва бе ерозирала като автомобилна шина. Прекосяваха я вече от доста време; двете слънца висяха ниско сред пурпурното небе и хвърляха дълги, размазани и ъгловати сенки като на двойно експониран кадър.

Сега се спускаха по някакъв склон, покрит с космати, бодливи кактуси. Някои от растенията бяха високи почти колкото момчето; караха го да се чувства, сякаш беше попаднал в плен на стадо лемури, които го отнасяха към някаква неочаквана и неотвратима гибел.

Още преди часове странността на заобикалящата ги среда беше престанала да му се струва страхотна; сега тя му изглеждаше все по-страшна и потискаща. Толкова му се искаше да си бъде там, с близките си, че целият този зловещ пейзаж започна да му се струва някак познат...

— Имам чувството, че се въртим в кръг — промълви той обезсърчено.

— Следвай само сигнала на баща си, млади Уилям — повтаряше зад него Смит с насилена търпеливост.

Уил послушно погледна надолу към търсача и после в посоката, която уредът указваше.

— О, по дяволите — прошепна момчето.

— Едно момче с твоята интелигентност не бива да ругае — обади се Смит неодобрително.

Уил му посочи право напред.

— Виж!

Смит вдигна очи по посока на ръката му.

— О-о... — отрони той най-сетне. — По дяволите, наистина.

В далечината пред тях, сияещ като пламък на морски фар в последните лъчи на залязващата двойка слънца, се виждаше „Юпитер Две“. Беше се опрял на същата стена от червеникав камък, извисявайки се към ръба на кратера... но не така, както го помнеше.

Този „Юпитер Две“ беше изкорубен. Долните му секции липсваха, а прояденият му корпус се беше разтворил под небето, металът му се беше наклонил настрани като отворена консервена кутия.

„Мама! Пени! Джуди!...“ Момчето извика и се затича надолу по склона.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон се размърда, когато съзнанието му, макар и неохотно, отново се върна в тялото му. Последният му спомен се завъртя пред затворените му клепачи, докато се опитваше да вдигне главата си. „Беше в засада. Простреляха го. Но все още беше жив...“

Намираше се сред някаква изкуствена структура; нещо, което изглежда беше оцеляло след някакво ужасно бедствие. Огромното пространство беше преимуществено тъмно, на места — сумрачно. В някои изолирани кътчета светеха лампи и последните дневни лъчи прозираха през зейналите пукнатини по стените. Определено се забелязваха следи от високи технологии — компютърни конзоли, контролни пултове, екрани — но по-голямата част от техниката изглеждаше отдавна мъртва. Тук и там функционалните индикатори примигваха, отчитайки угасването на някоя поредна подсистема.

Лежеше в някакъв празен ъгъл в помещението, захвърлен там като чувал със смет. Той се превъртя по гръб и намери Уест до себе си, изтерзан и разранен, в безсъзнание. „Но все още жив, слава Богу...“ Преодолявайки болката в главата си, Джон се зачуди дали и самият той изглеждаше толкова зле. Във всеки случай се чувстваше толкова зле.

— Добре, добре... — чу се нечий мъжки глас, отеквайки през опустошеното помещение. — Всички неща рано или късно се връщат, стига човек да може да чака.

Джон успя да се изправи и да седне с усилие, подпирайки се на стената зад гърба си. От другата страна на залата срещу него седеше самотна фигура. Лицето му беше скрито в сенките.

— Какво е това място? — попита Джон.

— Шокът, изглежда, е разбъркал мозъка ти — каза непознатият. — Я се огледай. Нима не познаваш това място? Ти си у дома.

„У дома?“ — Джон се втренчи към сенчестия силует. — „Не може да бъде... О, Боже! Така беше. Това наистина беше «Юпитер Две».“

— Какво сте направил с кораба? — Той се изправи мъчително на крака. Болката, която му костваше това усилие, се изпари пред внезапния, още по-болезнен страх. — *Къде е семейството ми?*

— Твоето семейство е мъртво — отвърна мъжът. — Мъртво и погребано.

— Не... — прошепна Джон и усети, че подът сякаш пропада под подметките му.

Мъжът, скрит в сенките, се изправи сред прозиращите лъчи, така, че Джон да може да види лицето му. Беше почти на неговата възраст; облеклото му беше мръсно и дрипаво, русата му коса и брада бяха дълги и неподдържани. Приличаше на отшелник, току-що излязъл от пещерата си. „И все пак, можеха да бъдат братя...“

Той бавно закрочи през залата, към един от изгорелите и ръждясали пултове.

— Без теб семейството ми нямаше никакви шансове. Няколко паяка бяха оцелели след разрушаването на кораба-сонда. Те стигнаха до планетата и ни нападнаха. Все още чувам писъците на жените...

— Но кой сте вие? — попита дрезгаво Джон.

Странникът пристъпи към него и отново се спря сред кръг светлина. Ръката му се издигна към нещо, което висеше на врата му, и го повдигна.

— Не ме ли позна, татко? — на светлината проблеснаха късчета лъскав метал. — Аз съм твоят син, Уил.

* * *

— Пени? Пени...?

Пени вдигна очи, когато майка ѝ и Джуди се понесоха през храстите към пещерния свод, където беше седнала с кръстосани крака, в компанията на двата Блопа. Тя се ухили.

Те се спряха, с ръце на лазерните пистолети и зяпнаха към огромното, чуждоземно същество, което нежно милваше лицето на Пени.

— Пени? — ахна мама. — Милата ми, добре ли си?

Пени кимна и се изправи на крака.

— Всичко е наред, мамо — каза момичето бодро и им махна с ръка да приберат оръжията си. — Тя няма да ви направи нищо лошо. Смята, че съм нейната принцеса или нещо подобно...

Зачуди се как изобщо им беше хрумнало да я потърсят тук, но си спомни за своята камера/часовник... сигурно я бяха чули как вика след Блоп. Тръгна да ги пресрещне, понесла Блоп в ръцете си; гигантското извънземно се изправи зад нея, странното му лице се озари от благоговение и преклонение.

Майка ѝ и Джуди пристъпиха напред, също толкова свенливо, колкото извънземното, и тя ги представи един на друг. Но съществото ги прие спокойно и остави Джуди да я прегледа, сякаш добре си спомняше всичко, което се беше случило вчера... или преди много години.

— Доколкото мога да преценя — промърмори Джуди и извърна поглед към двете — това същество е бременно. Но... — тя вдигна безпомощно ръце.

— Кажи, докторе — подкани я мама.

На лицето на Джуди се изписа смут.

— Всички форми на живот притежават уникални за всеки индивид биологични шаблони. Толкова индивидуални, колкото отпечатъците на пръстите. Няма два индивида, които да си съвпадат. С изключение...

— С изключение на биошаблоните на това гигантско същество и на нашата малка Блоп, които съвпадат идеално. Нали? — завърши мисълта ѝ мама, поглеждайки към двете извънземни същества със странно изражение на лицето си.

Джуди я зяпна.

— Откъде знаеш?

Погледът на мама се плъзна по проядената от времето скална стена на кратера, след което се върна към Блоп, сгушена в скута на Пени.

— Защото смятам, че Блоп и нашата нова приятелка са всъщност едно същество.

„Е, да.“ Семейството ѝ щеше да успява да разбира нещата много по-бързо, ако просто се научеше да се доверява на инстинктите си. Но все пак наистина успяваха да разберат нещата... Пени се усмихна и ги

изглежда с гордост. „От това наистина щеше да се получи най-страхотният разказ.“

* * *

Роботът грубо забута Джон напред, понесъл през рамо изпадналия в безсъзнание Уест, докато Уил ги водеше през празните коридори към някогашното Машинно отделение на „Юпитер“.

— Татко, подарявам ти... вечност.

Уил му посочи към някогашния стартер на хипердвигателя. Джон залитна и се спря в центъра на помещението, взирайки се в това, в което се беше превърнал механизмът, а после извърна очи към онова, в което се беше превърнал собственият му син... и почувства как пресичащите се траектории на реалността и кошмара най-сетне се сляха в едно.

Под стартера на хипердвигателя беше провиснал блестящ енергиен балон, покриващ тресящата се щерна на хипердвигателя. Вътре се вихреха смътни образи, почти, но не съвсем сливащи се в нещо разпознаваемо.

„Вечност...?“ Джон изведнъж осъзна, че наднича в самата вечност — устройството представляваше някаква пермутация на времевите портали, които го бяха довели до тук. Нима Уил бе изнамерил някакво средство да контролира силите, криещи се зад тях?

Роботът безцеремонно пусна тялото на Уест и той се срина на купчина. Зашеметяващият удар го събуди; той се претърколи и изръмжа.

— Къде сме? — промълви пилотът с удебелен език и хвана с две ръце главата си, докато Джон му помагаше да седне.

Джон погледна към Уил.

— Мисля, че се върнахме на „Юпитер“ десетилетия, след като го напуснахме — промърмори той.

— *Погледни*, татко, какво сътвориха моите „полети на фантазията“ — настоя Уил, не давайки възможност на Джон отново да го пренебрегне. — Използвах твоята хипермашина, за да създам своята машина на времето!

Уест зяпна изумен, когато възрастният мъж срещу него нарече Джон „татко“. Но след миг той изруга тихо, сякаш беше успял да съчетае несъчетаемите фрагменти и бе видял картината, която те съставяха.

Уил прекоси помещението и се доближи до някогашното кресло на Джон до командния пулт. Конзолата се намираше в центъра на огромна плетеница от кабели, веригата ѝ свързваше хипердвигателя с нещо, което се намираше от горната страна на решетката, подобно на паяжина, изплетена от обезумял паяк.

— В продължение на дълги години се борих да обуздам неимоверната сила на времето. Всичките ми опити да създам стабилен проход през него пропадаха. До този момент. — Той натисна клавиш на конзолата и отнякъде забумтя генератор, осветявайки активен ядрен цилиндър от някогашния тласкателен двигател на звездолета.

— Ядреният материал — прошепна Уест. Говорът и погледът му вече се бяха прояснили. — Само ако можем да го върнем на нашия „Юпитер Две“...

Джон кимна, без да сваля очи от сина си. „Да създаде стабилен проход... Боже мой, помисли си той. Уил не просто задържаеше едно естествено явление... той го беше причинил. Машината на времето на Уил беше създавала нестабилните портали, а не обратното... и тези портали във времето разкъсваха тази планета...“

— След като този ядрен материал бъде напълно въведен в контролната конзола — продължи Уил, повишавайки тон, — аз ще разтворя праг, достатъчно стабилен, за да може един човек да предприеме едно пътуване през времето, както и през пространството. Днес аз ще променя историята! — Уил въведе нова команда и Джон видя как енергийният балон започна бавно да се снишава през въздуха, докато не потъна в щерната на хипердвигателя, очакващ го долу. Един от мониторите оживя и показа изображение на Земята.

— Аз ще се върна на Земята — заяви Уил с пламнали очи. — В деня, в който ти ни поведе на тази прокълната мисия. И ще спра излитането ни. Ще направя това, което ти така и не успя. *Ще спася нашето семейство. Ще спася всички нас!* — гласът му се разтрепери.

Джон се задави от мъка, докато наблюдаваше Уил и слушаше думите му. „Господи, синът му беше полудял... годините на самота го бяха подлудили.“ Беше се провалил с Уил... беше се провалил с

всички, които обичаше... и провалът му беше хиляди пъти по-ужасен от онова, заради което беше обвинявал собствения си баща.

Той поклати глава, за да се отърси от мрачните мисли.

— Уил, огледай се... — махна с ръка наоколо. — Силата на твоята машина на времето разкъсва тази планета! Ами ако тя направи същото и със Земята? Ами ако, връщайки се у дома, междувременно унищожих Земята?

Уил му обърна гръб и тръгна решително към контролния пулт.

— Връщам се у дома — повтори той. — Ще спася семейството ни.

— Уил, аз съм твоят баща! — извика Джон отчаяно. — Трябва да ме послушаш...

Уил се извъртя. На лицето му се беше появила маска на омраза.

— Да ти кажа какво мисля за своя баща — отвърна той. — *Моят баща* беше един движещ се призрак. Той завлече семейството ни в дълбокия, тъмен космос и го *изгуби там*. *Моят баща* няма да се върне, за да ни спаси! — Той се закатери по платформата, високо над проблясващата през време-пространството дупка на червей, без да обръща поглед назад.

Дон бавно се изправи на крака. Лицето му беше замъглено от болка. Той впи поглед в Джон и после в четиридесетгодишния мъж, който всъщност беше синът на Джон, и поклати глава.

Но в този момент в ума на Джон се въртеше само една мисъл, и тя го правеше толкова безсилен, колкото докосването на Смъртта.

* * *

Уил пълзеше през сгъстяващия се около него здрач и се придвижваше от скалата с провисналия по нея мъх към разнебитените останки. Двамата с доктор Смит си пробиваха път към светещия, зейнал отвор на някогашния „Юпитер Две“.

Смит го хвана за рамото и грубо го дръпна назад.

— Веднага, щом влезем — промърмори Смит и му посочи напред, — искам да застреляш всичко, което видиш, че мърда.

Уил го погледна и се намръщи изненадан.

— Но ако намерим...

— Уил — промълви Смит и неочаквано обгърна рамото му с ръката си. — Позволи ми да ти обясня някои неща от живота. На всеки ъгъл ни дебнат чудовища. Знам го. Нали разбираш, аз *самият* съм такова чудовище. А ние, чудовищата... — Уил изпита желание да се издърпа от прегръдката на Смит — но бездънният поглед на доктора го приковаваше тук долу като пеперуда, затисната под стръковете трева, — ние не изпитваме никакъв страх да поглъщаме малки момченца. За да оцелееш, трябва да си напълно готов да убиваш.

Уил се издърпа от ръката на Смит.

— Мога да го направя — гласът му прозвуча твърде гръмко. Знаеше, че Смит няма да му повярва повече, отколкото той самият си вярваше.

— Слушай ме, момченце! — изсъска нетърпеливо Смит. — Аз прекосих този свят с теб. Ще рискувам живота си. Но няма да го захвърля на боклука. — Той посочи с ръка към чуждопланетната нощ, която ги беше обгърнала, и към светлинната пътека, стелеща се от рухналия кораб. — Знае ли някой каква опасност ни дебне ей там? Ти не можеш да ни защитиш, момченце. Но аз мога. И ще го направя. Затова те моля, довери ми се... — той протегна ръката си. — Уил. Дай ми това оръжие.

Уил се поколеба. Доця му се майка му да е тук сега, за да му каже какво трябва да направи; доця му се баща му да се появи по някакъв чудодееен начин и да предотврати необходимостта да вземе това решение сам... Бавно, момчето освободи предпазителя на оръжието. Натисна заключващия бутон.

— Освободи се за свободен достъп — заповяда той.

— Гласов код потвърден — отвърна оръжието.

И той го подаде на Смит.

„Най-последно!“ Ръката на Смит се разви като нападаща змия. Той сграбчи Уил за врата, стисна го и опря дулото на пистолета в слепоочието му. Уил извика и затвори очи.

— Кратък урок по оцеляване, на този свят или на някой друг... — изсъска Смит в ухото му. — *Никога не се доверявай на никого.*

Смит го пусна и го бутна напред.

— Запомни го, докато остарееш... — каза той с глас, отровен от горчилка — стига да доживееш дотогава. А сега, движение!

Уил закрачи мълчаливо, едва сдържайки сълзите си.

* * *

Джон стоеше до порасналия си син и гледаше надолу към щерната на хипердвигателя; най-после му отдаваше всичкото внимание, което синът му винаги беше искал да получи от него. Долу, сред светещия басейн, полевите поглъщатели бавно нагнетяваха аморфната енергия на спускащия се балон в някакъв стесняващ се коридор от преливащи се видения. Непрекъснато разширяващия се в дъното му плазмен пръстен обкръжаваше светеща в синьо и бяло сфера, която все по-ясно придобиваше очертанията на планетата Земя.

Беше възможно да се пътува през времето и през пространството, стига да контролираш крайната цел на своя път със съвършена прецизност... и без наличието на хиперпортал. Синът му го беше доказал. „Протей“ го беше извършил... Той изведнъж осъзна това, което не беше имал и възможност да обмисли преди — „че независимо дали ще се върнат на Земята или не, техният свят беше спасен. Човечеството беше достигнало звездите...“.

Зад него Уест се плъзна от сенките, промъквайки се към конзолата на хипердвигателя и към ядрената материя, която го захранваше. Само да можеше да задържи вниманието на Уил върху себе си, Дон щеше да успее. Внезапно го поразил мисълта, че никога не беше слушал сина си така, както го слушаше сега. Че едва сега напълно осъзнаваше гениалността на детския му ум. Сега, когато извършваше към него акт на предателство, а синът му извършваше опит, който можеше в края на краищата да унищожи Земята...

— Мога да постигна това, което ти така и не успя — повтаряше Уил като будистко заклинание. — Мога да спася всички нас...

— Не бой се! — чу се саркастичен глас от другия край на залата. — Смит е тук.

Джон се завъртя и видя, че през прага влиза Смит, зад Робота, с неговия син... десетгодишния му син, уплашения му син, с насочен в главата му пистолет. Смит измъкна някакво устройство от джоба си и с ловко движение го намести в гърба на Робота. Ръцете на Робота се вдигнаха нагоре и след това се спуснаха по хълбоците му. „Контролен болт.“

— Уил! — изкрещя Джон и се понесе напред.

— Не мърдай, професор Робинсън! — Смит вдигна оръжието си, лицето му беше каменно. — Иначе това странно семейно събиране ще се окаже трагично кратко — той се огледа. — Бих ви помолил да отстъпите от тази конзола, майоре. — И му махна с ръка.

Дон замръзна, зяпнал към Смит и Уил. После прекоси залата и се доближи до Джон, без да оказва съпротива.

Смит застана зад Робота и въведе заповеди с клавиатурата на контролния болт.

— Знаех си, че тази работа ще се получи лесно — той ги изгледа с доволна усмивка, когато Роботът рязко се изпъна, напрегнал цялата си енергия, и вдигна ръцете си нагоре. — Хайде отново да опитаме този танц — промърмори докторът този път към него, като приключи с въвеждането на командите. — Аз съм кукловодът. Този път *наистина* гледай да се справиш добре... Робот, ще реагираш само на моя глас. Включи електроразрушителите.

Протегнатите нокти на Робота просветнаха и между тях започна да се трупа енергия. Усмивката на Смит се разшири:

— Това му се вика добро великанче.

Джон погледна през рамото на Смит и забеляза изражението на младия му син, докато Уил се беше втренчил с широко ококорени очи в машината на времето.

— Ти си я направил — промърмори Уил. — Точно както си я представях. Пренастроил си хиперядрото. Но системата за пространствено прехвърляне... и променения енергиен източник! Не бях се сетил за тези...

Състареният призрачен двойник на Уил го погледна с горчива усмивка.

— Бъдещето никога не е такова, каквото ти се струва, когато си на десет...

Смит прекоси залата и опря оръжието си в главата на възрастния Уил.

— Кажу ми за миналото си — каза той. — Твоето бъдеще зависи от мен... Аз ще се прибера у дома, на твое място.

По-възрастният Уил се извърна към Смит, на лицето му заигра весела усмивка.

— Моментът не е много подходящ за веселба, не мислиш ли? — сръза го Смит. — Защо ми се хилиш така...? — настоя той озадачен.

По-старият Уил вдигна рамене и посочи към залата.

— Огледай се, докторе — каза той. — Виж този враждебен свят. Наистина ли мислиш, че едно момче би могло да оцелее съвсем само?

Очите на Смит се присвиха той се намръщи озадачен.

Нечие движение привлече погледа на Джон и той видя... нещо... да се появява като плъзгаща се сянка сред още по-дълбоките сенки, изпълващи стените и ъглите.

Глас, чужд и в същото време ужасно познат, изрева дрезгаво:

— Не бой се, Смит е тук...

Сенчестият силует излезе на светло, потропвайки по палубата с нечовешкия си крак. Беше облечен в черна качулата роба, скърпена от дрипи на полеви костюми, кабели и жици. Робата обгръщаше странния силует, висок над два метра, едва разкривайки лицето, покрито с техноорганична хитинова тъкан. Косата и брадата му се бяха преобразили в усукани нишки, които напомняха на Джон за пипала или крайници на насекоми. Но въпреки това, без никакво съмнение, това също представляваше доктор Захъри Смит.

— Здравсти, докторе — извика хибридът и тръгна към Смит. — Колко приятно е да се срещна с мен, след толкова много години. — Една ръка се стрелна изпод наметалото и блъсна оръжието от треперещата китка на Смит. Хибридът надвисна над него и се вгледа в лицето му. Смит потръпна и се сви назад, сякаш искаше да се сгъне на две и да изчезне.

— От одраскването на онзи паяк се получиха известни странични ефекти... — Хибридът сграбчи Смит и го завъртя, разкривайки разкъсаната част на ризата му — раната, която той беше получил, докато бягаха от паяците на кораба-сонда. Джон забеляза как раната се беше издула, докато техновирუსът проникваше в кожните му тъкани.

Смит също го забеляза. Той рязко се издърпа от хватката на хибрида. Лицето му беше сгърчено от ужас.

— Но моите уникални дарби ми осигуриха някои предимства в този ужасен свят — хибридът се протегна и нежно погали бузата на по-възрастния Уил. За пръв път Джон видя отблизо ръката му... тя почти не приличаше повече на човешка ръка.

— След като жените бяха унищожени — безмилостно продължи хибридът — аз станах бащата, който Уил никога не беше имал.

Ръцете на Джон безмълвно се свиха в юмруци. До него Уест направи гримаса на отвращение.

Хибридът грубо подхвана Смит под мишниците и затанцува с него из залата като кукла в зловец валс между миналото и настоящето.

— Две десетилетия болка ми показаха собствените грешки — и изрева дрезгаво, накланяйки Смит толкова силно, че гръбначният му стълб щеше да се скърши. — Но *ти*, докторе. Твоите безскрупулни амбиции ме изпълват със самоотвращение! — Той огъна Смит като парцалена кукла и го завъртя около себе си. — Разбираш ли, вгледах се в себе си и това, което видях, се оказа *ти*...

И той изведнъж повдигна Смит високо над главата си; Джон забеляза още паешки крайници да висят от тялото му, когато робата се разтвори. С мощен замах той хвърли Смит през стаята, през един от отворите в стената, и го тресна върху скалите отвън.

— Все едно, никога не съм се харесвал... — промърмори хибридът. Думите му увиснаха като саван сред зашеметеното, замлъкнало помещение. Той се обърна към Робота. — Избий ги всичките.

— Не — рязко се намеси порасналият Уил. Джон вдигна поглед към него, обзет от надежда, но Уил не обърна внимание на никого.

Хибридът прибра ръцете си като в молитва. — Бъди разумен, синко — извика той умолително. — Веднъж щом този проход във времето бъде завършен, тази планета ще се разпадне... — И той вдигна една от увенчаните си със сребристи нокти ръка към хитиновото си лице на насекомо в комичен театрален жест. — О, сладка отплата на вечността! Аз съм готов да загина тук заради твоята преблагогородна мисия, за да може цялото това наше страдание никога да не се случва... — погледна към Джон. — Но твоят егоистичен баща само ще се опитва да те спре — и отново извърна поглед към Уил.

Уил издържа погледа на хибрида спокоен и непреклонен.

Хибридът изпусна тежка, съвсем човешка въздишка.

— Много добре... Роботе, отведи ги във вътрешността на кораба и ги пази там. Ако помръднат, тогава ги убий.

Роботът се затъркаля напред да изпълни заповедта му.

* * *

Морийн вдигна глава от екрана на дистанционния си сензор, когато поредният трус разтърси терена около тях, отхвърляйки нагоре малки късчета кал. Птици или някакви други птицеподобни същества се разкрещяха и се разлетяха, напомняйки им изведнъж за опасността, в която бяха изпаднали.

— Трябва да се приберем на кораба — каза тя на Джуди. Джуди кимна и се огледа за Пени.

Но Пени беше изчезнала. Нямаше ги и двете Блоп.

— Пени...? — извика Морийн и усети, че сърцето в гърдите ѝ се свива.

Изведнъж от едно открито пространство сред храсталаците се показа малката Блоп, хвана я за ръката и я задърпа напред. Юмручето на Блоп стискаше шепа цветни ленти... онези, които Пени винаги носеше на ръката си.

— Къде е тя, момиче? — попита разтревожена Морийн, докато Блоп размахваше лентичките във въздуха. Блоп се понесе тичешком към храстите, подканяйки ги с жест да я последват.

Морийн погледна към Джуди, Джуди вдигна рамене. „Имаха ли някакъв избор...?“ Тръгнаха след нея.

* * *

Сред оглозганото Машинно отделение на „Юпитер Две“ енергийните смукатели създаваха все по-ярка и по-прецизна гледка към Земята в дъното на улея от времева енергия, стеснявайки фокусното поле, докато Джон не видя познатия му хоризонт над Хюстън. А върху този свят, на който се намираха сега, честотата на трусовете се усилваше и разтърсваше нестабилната планетарна структура около тях.

Роботът се приближи към тях, за да ги изведе от помещението. Джон вдигна малкия си син на гръб и го понесе, докато порасналият му син подкара контролната конзола нагоре към таванския мостик. Хибридът без никакво усилие се закатери по металната стълба, за да го последва. Пред очите на Джон отново се мярнаха нечовешките му ръце и увенчаните с хищни нокти стъпала, проблясващи изпод разкъсаната роба, докато Смит се катереше нагоре.

Внезапно до него Уест изпъшка.

— Торба с яйца...

Дон си пое дъх. Кръвта се беше изцедила от лицето му. В очите му Джон разпозна спомена за Джеб Уолкър. В екрана на собствената му памет проблесна като мълния изображението на „Протей“ и той внезапно се сети за холограмата на онова, което неговият екипаж беше донесъл от повърхността на планетата...

— Уил! — изрева той. — Това е уловка! Смит носи със себе си семенник с яйца... ако той смяташе да остане на този свят и да загине, за какво му е да снася хайвера си...?

Роботът пристъпи до тях и между ноктите му блесна енергиен заряд.

— Продължете към коридора или ще бъдете унищожени — заповяда им машината.

Понесъл другия си син, онзи, когото може би все още можеше да спаси, той последва Дон извън помещението.

* * *

Уил наблюдаваше със свити устни как Роботът отвеждаше помладата му същност от залата, заедно с неговия баща и Дон Уест... и двамата не изглеждаха по-стари, откакто ги беше видял за последен път по простата причина, че те *наистина* не бяха по-стари... Бяха се промъкнали през процепа във времето, отворен от времевата нестабилност, която неговата машина беше предизвикала. Времето не представляваше повече едноразична река, а огромно море и неговите приливи и отливи разяждаха стабилността на този свят.

Той беше предвидил, че времевите размествания могат да разкъсат тази планета; но не беше и сънувал, че това означаваше, че би могъл да срещне отново баща си млад и жив. Дали и майка му, и сестрите му също така бяха все още живи и се намираха някъде наоколо, някога наоколо; дали не им предстоеше да срещнат своята смърт по съвсем различен, но не по-малко ужасен начин...?

Когато платформата се изравни с горния мостик, хибридът се отпусна на седалката до него. За пръв път след толкова години мутиралото тяло на Смит го стресна. Той беше забравил колко

отвратително се беше променило човешкото му тяло до момента, в който неочаквано можа да види отново оригиналния Смит.

Смит надникна надолу във вихреция се времеви улей, към въртящата се в дъното на тунела Земя, която се придвижваше все по-близо и по-близо към подходящото място и подходящия миг.

— Почти е време... — възкликна хибридът и лицето му се изкриви в извратена усмивка. — Аз наистина *изковавам* думите...

Всичко това нито го трогна, нито го смути. Но ето, че Смит беше буквално изхвърлил собственото си „аз“ с всичко, което все още му напомняше за човешката му същност, колкото и покварена да беше тя...

„Този миг не можеше да бъде щастлив.“ Можеше да е прекарал почти три десетилетия сам, единствено в компанията на тази чудовищна карикатура на човек, но все още не беше забравил как се държат истинските хора. Родителите му го бяха научили на това, както и сестрите му...

Той вдигна глава.

— Кажи ми още веднъж, дърто чудовище, как *всъщност* загинаха момичетата?

Смит отегчено поклати глава.

— Обсъждали сме го вече преди, синко...

— Но през всичките години оттогава насам паяците никога повече не се появиха на бял свят — настоя Уил и се дръпна от контролния пулт. — Защо?

Смит го изгледа мълчаливо. След което кривите му устни се разшириха в усмивка.

— Хайде да забравим миналото — промърмори той. Уил се обърна отново към конзолата и пренастрои параметрите на времевия портал. Смукателите упражниха натиск върху плазмения улей, стеснявайки гледката им към стартовия енергиен купол, който пулсираше в другия край на тунела.

— Внимавай, детето ми — предупреди го Смит. — Плазмата около портала може да разкъса човек. Този проход според теб не е ли твърде тесен...?

— Не и за мен — отвърна му хладно Уил. Той се извърна и се взря в нечовешките очи на Смит. — Но *всъщност* не аз ще тръгна през него, нали...? — гласът му стана по-твърд. — Не паяци са убили

момичетата... Ти ги уби. Аз просто не си позволявах да го приема до сега. Ти ме пазеше жив, защото имаше нужда от мен. Защото аз можех да построя това за теб! — и той посочи надолу към вихрещата се енергия.

— Бедното ми, бедното ми момче — Смит отметна робата от тялото си. Четири гротескно деформирани задни крайника се разгънаха. — Нима наистина вярваше, че ще те оставя да се върнеш у дома си...? — Втора група неестествено дълги крайници се закривиха и изпънаха покрай хълбоците му. — И да допусна всичко това, в което успях да се превърна, да изчезне? — Безсрамно дългият му врат се стрелна напред, издигайки се от туловището на издутия му гръден кош, и той се удължи над три метра, разкривайки отвратителната истина, която беше укривал толкова време. — *Погледни ме!* — заповяда той. — Аз вече не съм човек... аз съм бог.

Той разтвори лигавата торба с яйца на кръста си, за да може Уил да види потръпващата вътре маса от паякообразни тела.

— Вътре в мен отраснаха семената на нова свръхраса. Сега ние ще кацнем върху безпомощната Земя. Цяла планета, над която да властваме... — една от ръцете му отскочи напред и сграбчи Уил за ризата, придърпвайки го към себе си. Устата на Смит се разтвори широко към гърлото на Уил и чудовището промърмори: — Цяла планета за изяждане...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Седнал до баща си, Уил усети поредния трус, разтърсващ техния бързо рушащ се свят. По стената се люлееха разкъсани проводници, струпаните на купчини боклуци и парчета разрушено оборудване се срутваха и търкаляха по пода, докато цялото складово помещение, в което бяха затворени, не заживя сякаш свой собствен живот... като Робота, застанал да пази изхода.

Роботът изглеждаше почти така, както си го беше представял, когато привършваше със сглобяването на новото му тяло: двете увенчани с остри метални нокти работни ръце, в които беше вградена електрическата верига на енергийния му разрушител; единичната му ръка отзад за тежка работа, единственото, което беше успял да намери сред контейнерите с резервни части. Гъсеничните му крака — влекачи. Мехурестият му диод наистина правеше главата му доста голяма... той дори светеше, когато Роботът проговаряше. Единственото, което не съвпаднаше с неговите представи беше това, че чуваше как машината заплашва да ги убие...

— Аз ще побягна, за да отвлека огъня му — прошепна Дон Уест на баща му. — Може би вие с Уил ще успеете да се измъкнете. — И той посочи към джунглата от разбито оборудване, която ги заобикаляше.

През цялото време, докато двамата обсъждаха какви възможности имат да се измъкнат, ги слушаше. Но в присъствието на зорко следящия ги Робот той знаеше, че каквото и да опитат, щеше да се окаже самоубийствено. Смит беше превърнал Робота в свой затворник, също като тях. Машината беше станала роб на неговите заповеди, независимо дали наистина го желаше. „Освен ако...“

Той тихо се надигна и пропълзя встрани от баща си. Стъпка по стъпка, заситни през стаята по посока към охраняваната врата.

— Спри или Робота ще те унищожи! — Роботът се извърна на място и между ноктите му изтрещя мълния. В другия край на стаята

баща му и Дон Уест вдигнаха глави и го изгледаха със стаен ужас, когато ръцете на Робота се протегнаха към него.

Уил се изправи, стараейки се да не изглежда уплашен.

— Роботе, не си ли спомняш за мен? — попита момчето. — Не помниш ли на какво те научих? За приятелството?

Робота се закова на място, сякаш размисляйки над въпроса.

— Приятелството означава да действаш според сърцето си, а не според ума си — отвърна машината след мъчителна пауза.

Уил кимна.

— Сега имам нужда от помощта ти, Роботе. Защото ние с теб сме приятели...

— Логическа грешка — възрази Робота. — Приятелството не подлежи на изчисление.

— Забрави логиката! — настоя Уил. — Действай със сърцето си.

— Роботът няма сърце. Роботът се зарежда с ядрено-импулсен генератор...

— Всяко живо същество има сърце — промълви тихо Уил. Сети се за порасналия Уил и от очите му бликнаха сълзи. Той примигна, за да ги отстрани.

— Програмата ми е променена да изключва емоциите. — Роботът стоеше непреклонен на прага на вратата. — Всякакви опити да се пренебрегнат командните протоколи могат да доведат до изгаряне на невронната ми мрежа.

Планетата отново заръмжа и потръпна под краката им.

— Моля те, Роботе — прошепна умолително Уил. — Ако не ни пуснеш, всички ще загинем! Моля те, нима няма да ни помогнеш сега? Ще бъдеш ли отново мой приятел...? — „Той беше спасил веднъж живота на Робота... дали машината все още помнеше това? Възможно ли беше?“

Роботът дълго остана неподвижен. След това едната му ръка се пресегна към собствения му гръб, към контролния болт, който Смит беше вкарал в Централния му процесор.

— Робот се опитва да деактивира контролен болт... *нарушение на командите... опит за рестартиране... опасност... убий ги, убий ги...* — Ноктите му се надигнаха в нападателна позиция; енергията се заизвива в дъга между тях. Уил прехапа устни, едва сдържайки се да не

побегне, когато зарядът между ръцете на машината достигна своя максимум и те се прицелиха към него...

В последната секунда ръцете на Робота се опнаха нагоре... енергийният залп раздра отвор в тавана и Роботът победоносно се протегна назад, за да измъкне контролния болт.

— Ти успя — пое си дъх Уил.

— Роботът ще спаси... Аз ще спася Уил Робинсън — каза гордо Роботът. — Ще спася своя приятел...

* * *

Двете жени следваха по петите през гъстия храсталак изпадналата в паника Блоп, докато Морийн не реши, че не е в състояние да продължи повече... но едва вдигнала глава разбра, че Блоп всъщност ги беше довела обратно до портала. Зад огнения пръстен ги очакваше полегналия на скалната стена „Юпитер Две“.

Те последваха Блоп, прекрачвайки огнената рамка тъкмо навреме, за да видят появилата се от недрата на кораба Пени, която разтвори широко ръце да прегърне извънземното.

— Пени? — извика невярващо Морийн, след което повтори с укор, едва поемайки си дъх: — *Пени?*

Пени стоеше пред люка и ги подканяше с ръка бързо да се върнат на борда, сякаш тъкмо те бяха изчезнали толкова безразсъдно от погледа ѝ. Двете влязоха в кораба, без да задават повече въпроси и най-сетне, чак когато се озоваха в асансьора, изкачващ ги към мостика, Морийн успя да запита:

— Къде ходи...?

— Трябваше да изпълня едно обещание — отвърна Пени с нетърпящата възражения логика на четиринадесетгодишно момиче.

Морийн въздъхна. Преди двете с Джуди да успеят да зададат още някой въпрос, нов трус разлюля кораба и изхвърли всички други мисли от главите им.

* * *

Джон застана пред отворения люк заедно с Дон Уест и двамата се загледаха към Машинното отделение и зловещата светлина, която се излъчваше оттам. Земята се тресеше и тътнеше под нозете им.

— Без ядрото никога няма да имаме достатъчно енергия, за да излезем в орбита — каза мрачно Дон.

Джон кимна.

— Виж дали можеш да се добереш обратно на „Юпитер“. Аз ще се опитам да взема ядрения материал и ще се срещнем тук.

Уест се навъси.

— Ти отново грешиш — каза той и се потупа с пръст по гърдите. — Аз трябва да остана навън... Аз съм този, който няма какво да губи.

Джон поклати глава... и забелязал изражението на лицето на Дон, тутакси се убеди, че беше взел правилното решение.

— Каквото и да се случи, когато планетата започне да се разпада, ти ще поемеш нещата.

Уест го хвана за рамото.

— Джон, семейството има нужда от своя баща...

— А екипажът има нужда от своя пилот — Джон посочи към изкорубените руини на кораба, стърчащи пред тях. — Не мога да управлявам този кораб така добре като теб. Ти си единствената възможност за тях да оцелеят.

— Но... — Дон го погледна със замъглени очи.

— Послушай ме, Дон — каза спокойно Джон. — Знам, че не искаше да ти възлагат тази работа. Но смятам, че в края на краищата ще се окажеш първокласен детегледач. Е, длъжността ръководител на лагера е изцяло в ръцете ти... — Той сведе очи. — Погрижи се за тях.

Погледът на Дон се задържа върху него безкрайно дълго време. Най-сетне той промърмори — „Успех“. И му протегна ръка.

Джон я стисна. Когато я пусна, осъзна колко празни са ръцете му.

— Бих взел някакво оръжие — каза той и се огледа наоколо.

Уил и Роботът се появиха от кораба зад гърба им.

— Татко... Професоре... — извикаха и двамата почти едновременно, — ... имаме план.

* * *

Роботът протегна една от ръцете си — върху металната длан се показва отвор. Уил бръкна вътре и издърпа изолатора, който беше споил едва вчера... и който беше послужил добре на Робота цели тридесет години. Беше го направил от същите златни медали, с които го бяха награждавали на училищните научни панаири; беше се чувствал горд — и възнаграден — затова, че бе намерил най-полезното им приложение. И сега изпитваше това чувство двойно по-силно, когато подаде предмета на баща си. Островърхият нащърбен диск можеше да свърши двойно по-полезна работа от метателна стрела на самурай.

Татко му погледна предмета, после него, без да продума нищо. Но внезапната му прегръдка и онова, което се четеше в очите му, казаха на Уил всичко, което му се искаше да чуе.

Когато татко му прекрачи през люка и се запъти към Машинното, стиснал диска в ръката си, изглеждаше в очите му като истински герой, от глава до пети, такъв, какъвто Уил винаги беше искал да бъде баща му.

Дон Уест протегна ръката си. Уил я пое и Дон го поведе, заедно с Робота, в обратна посока.

* * *

Вътре в Машинната зала хибридът беше притиснал Уил към перилото на мостика.

— Време е да умреш, синко... — прошепна той и устата му се разтвори още по-широко.

— *Аз не съм* твой син! — Уил вложи цялата си сила в свитите си юмруци и ги стовари в лицето на Смит. Смит залитна назад.

Уил успя да се отскубне, но отново се извърна, когато алармените индикатори запищяха и засвяткаха по контролния пулт.

Но този път Смит не му остави време, а пултът не му остави пространство. Смит го прихвана отзад и го захвърли високо през перилото към мрака високо под тях.

— Сбогом... — промърмори Смит. После пристъпи към контролния пулт, без да извърща поглед назад.

* * *

Дон поведе Уил и Робота извън кораба колкото се може по-бързо. Не само защото времето течеше твърде бързо, но защото не искаше Уил да види или чуе, ако нещо се случеше с баща му. Тримата започнаха да се спускат по скалистия склон под кораба, препъвайки се в мрака, а земята под тях продължаваше да се тресе. Надяваше се, че е запаметил достатъчно ориентири, за да успее да ги отведе до истинския „Юпитер“. Надяваше се, че порталите все още се намират там, където бяха преди...

Не бяха там. Той се закова на място, когато жестокото огнено острие на един от порталите проблесна по скалната повърхност и корабните останки точно пред тях. Един по-млад свят, ярък и слънчев, ги подкани от другата страна. „Но от кое време беше той...?“

— Виж! — извика Уил и посочи, но не към портала. Дон се извърна и забеляза Смит, сринал се върху една издадена скала, там, където отвратителният му двойник го беше захвърлил. Уил изтича до Смит и коленичи до него.

Дон го последва малко по-неохотно. Той също коленичи до Смит и напипа пулса на гърлото му.

— По дяволите — промълви той. — Този още диша. — Никой от тях нямаше да попадне сред този кошмар, ако Смит не беше извършил своето вероломство... „Защо животът веднъж не му подадеше ръката, която наистина заслужаваше...?“ Дон се изправи и обърна гръб на безсъзнателното тяло на Смит. Запъти се към портала. „Ако някой наистина заслужаваше да получи от Съдбата аса и осмици, то това беше Смит...“

— Не можем просто да го оставим така — възрази Уил. Дон се извърна към него.

— Разбира се, че можем — и махна на Уил да го последва. Очите на момчето се изпълниха със смут.

Преди някой от тях да успее да реагира, земята отново се разтресе и тътенът ѝ бе последван от яростния полъх на вятъра. Друг портал се разтвори с трясък високо над главите им, като фуния на торнадо.

Дон сграбчи Уил и започна с отскоци да се спуска надолу по склона към равния терен. Лавината от камъни, която го гонеше, спря по средата на стената на кратера. Горният ръб на кратера беше изчезнал, заменен от пламтяща рамка на портал; вътре в него Дон видя море от топяща се скала.

Той се завъртя на място, едва крепейки се на краката си, и пред тях изригна нов портал, наляво, а планетата нададе вой и се разтресе от нов тътен. Сега теренът под тях се тресеше непрестанно. Тътенът на Армагедон, последната битка между Доброто и Злото, оглуши ушите им. „За първи път в живота си той наистина разбра какво означава думата «ужас».“ Паника се надигна в гърлото му и му се стори, че всеки миг ще му прилошее.

Дон стисна здраво съпротивляващия се Уил. Нямаше време за паника. Ако пропуснеше мига, всички загиваха...

— Тези портали водят към различни времена! — изрева Уил.

Тътенът и трусовете се усилиха. Сякаш здравата скала под нозете им щеше всеки миг да се разтвори и изчезне. Дон отчаяно започна да мята поглед от портал към портал.

— Но кой от тях води към дома...?

* * *

Джуди се взираше през визьорната стена, неспособна да откъсне очите си от сцената, която се разиграваше отвън, докато помагаше на майка си и на Пени да подготвят кораба за отлитане. Навън порталите се разтваряха и затваряха като пламтящи мехури във врящата супа на време-пространството. Почти нищо не оставаше разпознаваемо в околния пейзаж. Дори не можеше да прецени накъде по-напред да погледне, търсейки с очи татко си Уил и Дон, мъчещи се да се доберат до кораба... „Ако тя самата не знаеше къде да ги потърси с очи, как те можеха да разберат кой от порталите отвежда към дома...?“

Тя погледна през рамо.

— Пени — извика по-голямата сестра. — Включи ракетите.

Пени вдигна глава от своята работна станция и я поклати:

— Но бойните им глави не действат...

— Просто го направи! — заповяда ѝ Джуди и започна да набира данни на своята конзола. Ръцете ѝ шареха трескаво, сякаш обладана от някаква лудост, когато видя зелената стрелка на индикатора, показваща, че ракетите са готови за старт. — По отвора, огън! — извика младата жена, след като въведе последните команди, които трябваше да фиксират траекториите им. — Значи онези моряци рисуваха форми в небето... — и тя завъртя един от превключвателите. На екрана просветна: КОМАНДА ПРИЕТА.

Отстъпи назад и се загледа в издигащите се ракети, чиито огнени следи ѝ сочеха, че се издигат във високите въздушни слоеве.

— Детонация — докладва Пени. — Само първичните капсули.

Високо изгря сноп от тънки светлинки.

— Да им помогне да намерят пътя към дома — прошепна тя. „Моля ви, моля ви...“

И се усмихна, прехапала устни, щом светлинките започнаха да се подреждат и образуваха гигантското лице на Дафи Дък, глупавия паток, сред тъмното индиго на нощта.

* * *

— Праговете се сригат! — извика Уил и посочи напред.

Дон вдигна глава, както беше коленичил, опитвайки се да свести Смит, когато слънчевият портал, прорязал скалната стена изведнъж угасна. Вгледа се в лицето на Уил, не знаейки какво трябваше да изпита, надежда или още повече страх. — „Страх.“

— Ох... Болката... болката... — простена Смит, най-сетне дошъл на себе си.

Пред очите на Дон, Смит се изправи и седна. „Ти не познаваш и половината болка, нещастен...“ Изправи се на крака, за да не направи нещо, за което можеше после да съжاليا, само за да накара Смит да млъкне. Той беше войник; Смит беше враг. Щеше да го остави зад себе си без изобщо да се замисли, ако тук не беше Уил Робинсън да го изгледа със своя особен детски поглед. Да му напомни, че от него се очакваше да бъде един от добрите...

— Дон! — извика Уил.

Дон се извърна погледна нагоре, през зимния портал и видя примигващото съзвездие, което току-що беше изгряло в небето: Дафи Дък. „Да им помогне да намерят пътя към дома...“

— Опасност, Уил Робинсън — изведнъж се обади Роботът. — Опасност...

Тресащият се терен зад тях поддаде; земята се разцепи на две като зейнала паст. Роботът прихвана пълзящия напред Уил, дръпна го на гърба си и се затъркаля към очакващия ги портал. Дон забеляза, че порталът започна да се огъва. Вдигна Смит на крака и го повлече, тичайки след тях към дематериализиращата се врата към другото време. „Ако заради тази си постъпка не се отправеше право към рая, то със сигурност щеше да полети към ада...“

— Скачай! — изрева той. Роботът се понесе напред през сияещия проход, отнасяйки със себе си Уил към безопасния бряг. Със свръхчовешко усилие Дон се хвърли напред, хванал под мишницата си Смит, и прескочи зейналия праг тъкмо преди порталът да се затвори.

* * *

Морийн се взираше през прозрачната сплав на стената на мостика и при всяко вдишване усещаше дълбока болка в гърдите си, а земята около „Юпитер“ се надигаше като втасващо тесто. Къде бяха те... *къде бяха те...*?

— Мамо — извика внезапно Пени. — Ето ги!

Морийн забеляза няколкото силуета, които се провряха през един от отворените портали и, залитайки през кипящата земя, започнаха да си пробиват път към кораба.

Пени изтича да отвори входния люк. Морийн така и не можа да си поеме отново дъх, преди всички те да се озоват вътре и Уил да се сгуши в ръцете ѝ, а след това — в прегръдката на Пени, жив и здрав.

С мигновена изненада тя забеляза как Джуди прегърна Дон Уест така, сякаш не искаше повече да го пусне... Но все пак го пусна и след като отстъпи назад, младият мъж посочи към сърцето си, зачервен и в същото време — широко усмихнат.

— Ще татуирам името ти ето тук — каза той.

Зад него стояха... *Роботът? Смит? И... и...*

— Къде е Джон? — попита ги разтревожено тя.

Уест вдигна очи към нея и усмивката изчезна от лицето му. Той погледна към празния люк.

— Порталът се затвори зад нас... Това беше единственият път назад. Съжалявам — и той поклати глава.

Корабът яростно потръпна. За миг й се стори, че усеща не поредния трус, а собствения си живот да се разпада. Последвалите експлозии отново я върнаха към реалността.

— Трябва да се опитаме да се издигнем — каза Дон, забелязал болката в очите й.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Вече започнахме подготовката за излитане. Той я погледна недоверчиво.

Тя кимна към децата и отвърна с равен тон:

— Ще спася колкото е възможно повече живота, майоре.

* * *

Трусовеите разтърсиха горния мостик на Машинната зала. Там, пред конзолата на контролния пулт, стоеше хибридът и гледаше как материята на ядрения двигател бавно се спуска в тунела. Когато индикаторите на дисплея съобщиха: ИНТЕГРИТЕТ НА ПОРТАЛА 95%, той се взря, жаден да се върне у дома, през червеевата дупка във време-пространството.

— Баща ми казваше, че злото винаги намира истинската си форма.

Той се извърна стреснат, но не и изненадан, и видя изправения зад него на платформата Джон Робинсън. Усмихна се. Беше предчувствал сладостта на този миг в не по-малка степен, отколкото мига, в който щеше да се върне на Земята. „Да, Робинсън беше прав... съвършено прав.“ Думите му правеха неговата собствена победа над пространството, над времето и над самия себе си още по-сладка. Той беше намерил истинската си форма и тя беше добра.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност — каза той и широката усмивка оголи зъбите му.

— Не — отвърна Робинсън и го погледна твърдо в очите. — Не можех да убия човек. Но мога да убия чудовище... — Той се понесе напред и замахна със звездовидното острие към лицето на хибрида.

Хибридът се преви на две и махът не улучи. Понесе се напред към Робинсън; четири ръце и собствените му, много по-бързи рефлексии отпратиха човека назад и той се преметна по платформата. Хибридът пристъпи към падналия Робинсън, който лежеше по гръб, зашеметен и гледащ към него с безсилна ярост.

— Спести ми гнева на праведника — хибридът проточи врат и разтвори челюстите си. — Смятам, че е време за закуска, преди да поема по своя път...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джон стисна зъби и единствено с усилието на волята си се задържа неподвижно върху трясящата се платформа, когато хибридът се надвеси и челюстите се насочиха към врата му...

В последния възможен миг той замахна с ръката си; острата като бръснач бойна звезда, стисната в юмрука му, разцепи лицето на хибрида. Сребристочервена кръв обля чудовищното лице; хибридът залитна назад, поразен от изненада.

После главата му отново се проточи напред, а лицето му беше изпълнено с ледено презрение.

— О, болката. Болката. — и той му показа зъбите си. В отговор Джон му се ухили.

— Още не си видял нищо... — Той замахна към лицето на хибрида и проряза надолу, разкъсвайки лигавата мембрана на пълния с яйца семенник.

Този път лицето на хибрида зяпна с невярващ поглед, когато чудовищните му деца се изсипаха от яйчната торба, запълзяха по тялото му и се затичаха нагоре по черупчестите му гърди към струята сребриста кръв, стичаща се по бузата му.

— Спомняш ли си кораба-сонда? — каза Джон, чиито отмъстителни думи бяха изпълнени с жлъч. — *Тези чудовища изяждат ранените си.*

Изразът на лицето на хибрида се промени — една от ръцете му се сгърчи към лицето.

— Не! — изстена той. — Спрете. Не...! — Той се олюля назад, изгуби равновесие и се срина до платформата.

Джон с мъка се изправи на крака и се затича напред...

Хибридът се изтласка от перилото назад към платформата, осемте му увенчани с нокти крайника, които го бяха задържали, докато падаше, щръкнаха напред като нападащи змии, и той посегна към Джон.

Джон връхлетя върху него и го събори назад с рамо. Хибридът отново се олюля и се срути на перилото.

Докато хибридът падаше, един от ноктите му закачи дрехата на Джон и го повлече от платформата.

Джон отчаяно протегна напред ръце, усетил, че пропада, и пръстите му диво зашариха, търсейки нещо, за което да се хванат. Свиха се около металната скара на мостика и той с усилие спря полета си, а тялото на хибрида продължи да пада надолу и надолу... към улея на време-пространството.

Сякаш самото време спря, докато Джон се взираше надолу, към полетялото към енергийния вихър чудовище. Увисна с едната си ръка от решетката и се замоли така, както никога досега не се беше молил, дано законите на вселенския ред да не са все още напълно изоставили този свят на пресичащи се звезди...

Падащото тяло на хибрида улучи горящата плазма на пръстена в периметъра на улея, вместо да полети през него към Земята.

Джон изстена и се вслуша във вика на чудовищното същество.

Той погледна надолу. Очите му бяха толкова безмилостни и студени, умът му толкова празен, колкото пространството между звездите.

— Умирай толкова време, колкото искаш — промълви той, докато адът под него поглъщаше чудовищния силует на хибрида.

Джон издърпа изтерзаното си тяло върху рамката на мостика, болезнено, сантиметър по сантиметър, напипвайки плетеницата от метални пръчки с ръце и крака. „Трябваше да се добере до конзолата да спре процеса и да измъкне ядрения материал преди...“ Някакъв лъч светлина внезапно привлече погледа му, далеч долу на рампата, водеща към щерната на хипердвигателя. Спря да се катери и погледна надолу. Нечие човешко тяло лежеше под него, проснато неподвижно върху рампата.

Уил!... Беше синът му, порасналият му син, рухнал върху наклонената решетка; безжизненото му тяло се държеше да не се плъзне надолу към щерната единствено благодарение на сребърната верига около врата му. Отличителните знаци, които все още носеше на себе си, заплетени в металната решетка.

Едва погледна надолу и нов трус разтърси Машинната зала. Тялото на Уил се плъзна с милиметър надолу и веригата започна да се

изпъва.

„Уил... трябваше да го спаси...“

Той отново вдигна очи. Цилиндърът с ядреното гориво се беше спуснал почти напълно. Не му оставаше никакво време. Още някоя секунда и щеше да бъде твърде късно да го спре...

„Не можеше да направи и двете неща едновременно.“

„Дългът или обичта...“ Винаги беше стигал до този избор, в целия си живот. Винаги беше избирал голямата перспектива — по-голямото добро, бремето на отговорността, суетната вяра, че той единствен може да спаси света. Винаги беше жертвал нещата, които наистина имаха значение — радостта, съпричастието, свободата, живот, споделен с тези, които обичаш... и дълбоко човешките емоции, заради които си струваше човешките същества да се спасяват от самите себе си.

И ето докъде го беше докарало всичко това.

Джон се люшна през рампата и скочи надолу.

Падна до Уил тъкмо в мига, в който разкъсалата се верига го пусна да се плъзне надолу. Джон сграбчи китката на Уил, който вече се плъзгаше надолу, и го повлече нагоре от адския огън, погълнал хибрида.

Нозете му се прекършиха. Силите му се бяха изчерпали; той приседна на пода и прегърна Уил в скута си.

— Хайде, синко — промълви той, галейки нежно с длан косата на Уил. — Хайде, събуди се...

* * *

Дон гледаше как земята извън „Юпитер Две“ изригна магма, гърчейки се в смъртоносните тласъци на безименния свят. Гледаше в Ада...

Отново провери контролните данни на командния пулт; корабът беше зареден на пълна мощност — толкова, колкото можеше да поеме — и очакваше неговия сигнал. Пръстите му нервно забарабаниха по пулта; Дон захапа устни. Нищо не можеше да се различи навън; никой, уловен в клещите на този адски хаос, не можеше да оживее...

Морийн се срина в празното кресло на Джон до него и се пристегна с ремъците.

— Все се надявах, че някак си ще се появи... — промълви тя, без да поглежда към него, взирайки се единствено в смъртоносните изригвания на чуждия свят, предопределен да загине заради човешките грехове.

Най-сетне тя отново поклати глава, сякаш убедила себе си в неизбежното.

— Да тръгваме, майоре — каза тя. Погледът ѝ беше ясен и изпълнен с решимост. Тя кимна към командния пулт.

Дон натисна клавиша. Чу, или по-скоро усети запалването на изтласкващите дюзи, готов и да му дадат всичко, на което бяха способни, за да издърпа кораба обратно в космоса, на който принадлежеше.

„Но нямаше да бъде достатъчно...“ Той сподави мисълта си. Джон Робинсън беше пожертвал живота си, за да повери в ръцете на Дон спасяването на семейството си, което толкова обичаше... и това, което беше постигнал, се дължеше на това, че беше най-добрият.

Той щеше да спаси семейството, което Джон обичаше... вече неговото собствено семейство. Днес вече беше видял толкова много неща, в които беше невъзможно да повярва; съществуваше ли още някакво чудо, след всичко, което беше видял?

— Парче торта... — промълви той, съдържайки дъха си. „Парче торта...“

„Юпитер“ се разклати върху колесника си, а земята отдолу започна да поддава, пропадайки под кораба от всички страни.

— Сбогом, моя любов — каза тихо Морийн.

Той вдигна глава и видя напирещите от очите ѝ сълзи. Извърна поглед към командния пулт.

— Включи първа степен на изтласкване — каза той. — Веднага!

Вибрацията на надигания се кораб надмогна гърча на планетната повърхност; колесникът се прибра нагоре по команда. „Юпитер Две“ изрева, издърпа се от срутващата се стена на кратера и се понесе нагоре.

* * *

— Хайде, синко. Събуди се... — Джон беше Уил в ръцете си, предпазвайки го от трусовете, които разтърсваха пода и разлюляваха паяжинната мрежа от проводници и кабели, проточили се от стената, докато най-сетне очите на сина му примигнаха и се отвориха.

— Татко...? — промълви Уил, не вярвайки на това, което виждаше.

Джон, надвесен над лицето му, се усмихна.

— Мислех, че съм те загубил.

Уил вдигна удивен очи към него и на устните му се изписа усмивка. Но изразът на лицето му рязко се промени и той промълви:

— *Ядрото...*

Той с мъка се изправи на колене, тъкмо навреме, за да могат да видят как ядреният цилиндър потъна в контролния панел. Ослепителен лъч усилена кохерентна светлина се спусна от стартера на хипердвигателя, поразявайки щерната; лъчът засмука като фуния всеки джаул енергия от радиоактивното ядро на цилиндъра, за да стабилизира времепространствения улей под тях. На монитора върху платформата просветна съобщение: ПОРТАЛЪТ Е ГОТОВ.

Уил бавно се извърна към Джон и поклати глава.

— Ти можеше да вземеш ядрото и да заминеш, преди да стане твърде късно... Но вместо това спаси мен.

Джон погледна изумения си син и усети как нещо вътре в него се скърши. Изпълни го такава мъчителна болка, каквато не беше изпитвал никога досега, и го отпусна...

— Нямах друг избор — прошепна бащата. — Не можех да те оставя да паднеш. Ти си мое момче.

Уил отвори уста, но преди да успее да отговори, таванът над тях се раздра и се отвори като картонена кутия. Сега и двамата гледаха нагоре, към последния портал. Небето под портала бе нажежено, същински ураган от червено и златно, сякаш целият свят отвъд портала се поглъщаше от огнената буря.

* * *

Дон се бореше с лостовете, докато „Юпитер Две“ напрягаше сетни сили да се измъкне от десет километра дълбокото небе и да се

издигне над повърхността на планетата.

Под тях земята кипеше, разкъсвана от ослепителни експлозии. Здравата скала се топеше като пластмаса и раждаше с грохот нови планински зъбери, които на свой ред отново биваха поглъщани от планетарното ядро. Корабът се тресеше така застрашително, че му се струваше, че порутеният му корпус всеки миг ще се разпадне на части и въпреки това сякаш стояха на място.

— Не набираме височина! — изрева той дрезгаво, макар че Морийн и сама виждаше.

Приливна вълна от камъни се надигна нагоре, право пред пътя им, извисявайки се над тях, а той не можеше да стори нищо друго, освен да гледа с изпразнен мозък как тя започна да се разсипва: как гигантски каменни отломъци се отделиха от гребена ѝ и западаха към тях...

Сянка се стовари върху него и целия команден пулт. Той се извърна на креслото си, за да погледне за сетен път... видя Джуди и Пени в ръцете ѝ, видя ги всички — всяко от изопнатите зад него лица сякаш представляваше огледален образ на самата смърт.

Той отново погледна Морийн. Очите му горяха от жал. Последните думи, които успя да отрони, бяха:

— Съжалявам...

Каменната лавина се срина върху тях като юмрук на Бога. „Юпитер Две“ избухна, погълнат от пламъка и загиващата под тях планета произнесе своята присъда.

* * *

Уил стоеше със своя баща на перилата на контролната платформа. В очите на възрастния мъж Уил разчете голата болка на човек, загубил всичко — семейството си, надеждата си, мечтите си.

— Не можах да ги спася... — прошепна бащата.

Уил отмести поглед, неспособен повече да гледа това. Очите му попаднаха на коридора във времето, все още съхранен стабилен от фокусираната енергия на ядрения материал, блеснала надолу в бездънния улей. Сега този лъч му показваше вътрешността на стартовия купол, в деня на мисията... самия него, едва десетгодишен,

пристъпващ към „Юпитер“ в своя криокостюм. Невинен, изпълнен с надежди; не знаещ нищо за бъдещето, което го очакваше...

— Толкова години — промълви тихо порасналият мъж.

— И все още го чувствам. Нашето слънце. Нашата Земя. Всичко, за което мислех през цялото това време. Да се върна у дома...

Той се обърна към контролната конзола и започна да въвежда нови команди, променящи пространствените и времеви парадигми. Образите долу, в портала на времето, се размиха и разсипаха, отвени настрана като страници на лъхната от вятър книга.

— Преди много време — продължи той, макар баща му да не го слушаше — ти каза на едно малко момче, че един ден то ще разбере колко го е обичал баща му. — Сега вътре в изхода на тунела лежеше тази планета — той видя появата на „Юпитер Две“, кораба, чиито изтласкващи дюзи все още загряваха, все още цял... мигове преди разрушителния взрив.

— Всичко, което забелязвах тогава, беше твоята потребност да продължаваш напред на всяка цена — той се извърна към баща си. — Това, което така и не ми показа тогава, беше обичта ти. Това загубих. Времето ми я открадна... — Уил поклати глава. — Така и не можех да разбера колко мислиш за мен... до сега. — Понечи да се усмихне. „Сега той щеше да върне на времето всичко, което беше изгубил.“

Друг портал процепи стаята като брънка от огнена верига, отнасяйки стени и още част от покрива; отвъд него се беше проснал кипнал, ужасяващ мрак.

Уил се пресегна да хване ръката на баща си и го поведе през платформата към чакащия го улей.

* * *

Морийн се срина в празното кресло на Джон до него и се пристегна с ремъците.

— Все се надявах, че някак си ще се появи... — промълви тя, без да поглежда към него, взирайки се единствено в смъртоносните изригвания на чуждия свят, предопределен да загине заради човешките грехове.

Най-сетне тя отново поклати глава, сякаш убедила себе си в неизбежното.

— Да тръгваме, майоре — каза тя. Погледът ѝ беше ясен и изпълнен с решимост. Тя кимна към командния пулт.

Дон натисна клавиша. Чу или по-скоро усети запалването на изтласкващите дюзи, готови да му дадат всичко, което беше по силите им, за да издърпа кораба обратно в космоса, на който принадлежеше.

„Юпитер“ се разклати върху колесника си, а земята отдолу започна да поддава, пропадайки под кораба от всички страни.

— Сбогом, моя любов — каза тихо Морийн.

Зад тях Пени ахна:

— Вижте! — извика момичето.

Дон вдигна поглед едновременно с Морийн, а таванът над тях започна да се върти бясно и стана прозрачен, сякаш някаква невероятна алхимична промяна го беше превърнала във вода.

А отвъд вълнистата му повърхност стоеше Джон, втренчен надолу към тях с разширени от удивление очи, и до него — усмихнат, порасналият мъж, някогашният Уил. Уил постави длан на рамото на баща си и се взря дълбоко в очите му.

— Не ме карай отново да чакам цял живот, за да разбера какво наистина изпитваш — каза му той с обич. Усмихна се, изпълнен с тъга и надежда.

И той внезапно бутна Джон напред, отпращайки го през ръба на платформата, в улея...

* * *

„... и през него, в другия край.“

Джон се гмурна през флуидния таван и се строполи на пода. Морийн се беше озовала извън пилотското кресло и беше коленичила до него, преди зашеметеният от изненада Дон да проумее какво става. Тя отново вдигна очи нагоре, към портала, и радостта на лицето ѝ изведнъж се замени от мъка, когато разпозна сина си — отдавна загубилия се син — толкова близо и въпреки това — толкова недостижим. Другите ѝ деца се бяха струпали около нея и гледаха нагоре с благоговеен трепет.

— Ела при нас! — извика Джон, надигна се и протегна нагоре ръка. Но проходът през време-пространството вече се разпадаше, както и светът под него, разтапяйки се пред смаяните им погледи в нищото.

— Не мога! — поклати глава възрастният Уил. — Енергията беше достатъчна само за един човек, за едно пътуване, не помниш ли?

— Уил...? — извика Морийн, изправила се на крака и помагайки на Джон да се изправи.

— Радвам се, че те виждам отново, мамо — каза Уил и ѝ се усмихна отгоре. — Хубаво е, че отново ви виждам всички, живи. — Прозрачната повърхност на портала започна да посивява и образът му се замъгли. — Не ме забравяйте...

— Никога, скъпо мое момче. Никога... — Морийн се заизкачва по стъпалата на конзолата до нея. С лице, навлажнено от сълзи, тя продължаваше да се вира нагоре, протягайки се да докосне ръката, която се гънеше, сякаш под развълнувана морска повърхност, към нейната. Джон я прихвана здраво и я повдигна още малко, докато пръстите ѝ почти докоснаха неговите...

Порталът се затвори и той изчезна. Завинаги.

Дон прехапа устни и извърна поглед.

Пени стоеше, отворила широко очи и безмълвна, с Блоп, впила се здраво в ръцете ѝ. Уил стоеше до нея и примигваше. Джуди докосна с длан рамото на Дон, сякаш искаше да се увери, че все още са цели-целенички, от плът и кръв. Той я прегърна.

Джон внимателно поведе Морийн надолу по стълбата, където все още стоеше, вираща се в празния таван.

— Той пожертва всичко заради семейството си...

Тя извърна поглед към него, очите ѝ бяха премрежени от сълзи.

— Той научи това от баща си — изхлипа тя. Обгърна го с ръце и зарови лицето си в рамото му.

Уил пристъпи към него и застана до тях, вдигнал очи нагоре.

— Татко? — промълви момчето, почти колебливо, а майка му се отмести встрани, триейки очите си с длан. Когато баща му го погледна, той протегна ръка и му подаде отличителните знаци, които стискаше в ръката си. — Радвам се, че се върна — добави момчето, чиито клепачи все още примигваха.

Джон коленичи пред Уил и го прегърна.

— Исках само да ти кажа — промълви той. — Обичам те, синко. Много те обичам.

Уил се сгуши в прегръдката му. Така, както трябваше да бъде винаги, както винаги си го беше представял.

Теренът отвън се разтърси и занадига, принуждавайки кораба да залитне настрана заради поддаващия колесник. Дон пусна Джуди и тръгна към командния пулт.

— Планетата около нас се разпада.

Джон се изправи сред залата, а всички останали се пръснаха и всеки зае работната си станция.

— Статус? — попита той. Ужасяващ тътен извън корабния корпус му даде отговора.

— Обречени сме — изпъшка Смит, когато Дон мина край него.

Дон се спря и зави край него, сетил се внезапно и с неприязън за досадно дългото съществуване на другия, както и за факта, че горивните цилиндри на „Юпитер“ все още бяха наполовина празни.

— Обречени сме...

Дон замахна и го удари.

Погледна тялото на Смит, проснало се в безсъзнание на пода и поклати глава.

— Боже мой, това беше добре.

Затърка кокалчетата на ръката си и прекоси залата.

Джон го погледна вбесен.

— Вдигай ни веднага във въздуха!

Пилотът се отпусна в креслото си и вкара компактдиск в слота. Музиката разтърси мозъка му като адреналин и той натисна лоста на първа степен на изтласкване.

* * *

Вибрацията от активирания корабен двигател замести земните трусове. „Юпитер Две“ се измъкна от ужасяващо променящата формите си стена на кратера и започна да се издига, докато цепещата се под тях планетна повърхност се срина навътре с оглушителен рев.

Дон придаде на машините цялата енергия, с която корабът все още разполагаше. „Юпитер“ залитна и потръпна, борейки се със сетни

сили, но с твърде малко мощ за спасителния тласък, срещу непреодолимата сила, която ги дърпаше надолу.

Пилотът се бореше да стабилизира люлеенето и кривината на корабната траектория, да го задържи на достатъчна височина, за да оцелее и в същото време да набере необходимата скорост и инерция.

— Ще се опитам да достигна скорост на измъкване... — той погледна към надвисващата през визьорната стена сянка над командния пулт.

— *Не!* — изпъшка Джон. — Не разполагаме с ядрения материал! Гравитационният кладенец ще ни завлече надолу...

Дон отчаяно насочи „Юпитер“ извън планетната траектория, но планетните конвулсии надигнаха право пред пътя му невъзможна, десет километра висока скална стена; за миг се зачуди какъв, по дяволите, избор можеше да предложи Робинсън.

— Бихме могли...

— Няма да успеем! — промълви Джон с преbledняло лице. — Повярвай ми. Знам — каменният израз на лицето му спря протеста, надигащ се в гърлото на Дон. — Трябва да се спуснем надолу.

— Какво? — изсмя се пилотът, не вярващ на ушите си.

— През планетата, докато тя се разсипва...

— Това е лудост! — изрева Дон сърдито. Люлеещият се кораб се съпротивляваше на контролните му лостове като обезумял звяр.

Джон не отмести поглед от очите му.

— Нямам време за спорове. Това е *пряка заповед*, майоре.

Лицето на Робинсън потъна сред огледална стена, когато очите му срещнаха очите на Дон... който виждаше един арогантен, непреклонен, глупав кучи син, който имаше твърде много власт над живота му...

Погледът му изведнъж се проясни. И той отново видя Джон Робинсън.

— Да, сър. Командире — Уест се усмихна.

Очите му отново се извърнаха към командния пулт... усети как сърцето му подскочи, видял отново невъзможните висини на гигантската планинска стена, надигаща се над тях като приливна вълна, видя как започна да се срутва...

Пропастта под тях се разцепи и се отвори сред гърчещата се кора на планетата, толкова огромна, че сякаш светът се самопоглъщаше, и

му се стори, че вижда ясно през нея чак до разтопеното ѝ ядро.

Той рязко изключи двигателите. В един болезнен миг корабът замря, увиснал между рая и ада, а от всички страни около него главоломният сблъсък на континентални плочи избълва нагоре, чак до самата стратосфера, планински вериги, подобни на гънеци се валове. Срутващите се върху мазната магмена повърхност тромави канари се заизливаха в зейналия процеп, готови всеки миг да го запушат...

И тогава „Юпитер Две“ се гмурна право в средата на пропастта, а планетата го погълна като комар. Каменните челюсти зад тях се сблъскаха и затвориха, късове от света се сринаха над тях и също бяха погълнати.

„Юпитер“ и неговият екипаж полетяха като Алиса през заешката дупка, сред вселена от ослепителна светлина и смазващо налягане, изпреварвайки със секунди лавината на земната кора, летяща надолу след тях. „Заклещени между скала и пещ...“

Дон направляваше свободното им падане с вече свръхестествено ясен разсъдък. Сякаш умът му до такава степен беше надмогнал всякакви граници на познатия опит, че или беше полудял, или бе станал свръхрационален. „Летим през планетата.“ Това беше пълна лудост. И въпреки това, все още бяха живи...

„Засега.“ Скоростта им нарастваше в геометрична прогресия, докато гравитацията засмукваше „Юпитер“ към самото ядро на планетата. Температурата и налягането откън щяха да продължат да нарастват, докато едното или другото не ги убиеше.

„По дяволите, сети се той, та няма вчера не преживяхме същото?“

Бяха използвали слънчевата гравитация, за да раздуят скоростта си, когато всичко друго се беше провалило. Той си спомни засмукващото ги слънце сред..._топлина, налягане и... скорост_.

Наведе се напред в креслото си, впил поглед в дисплеите. Разбира се. Тъкмо това бе имал предвид Джон. Само че Джон бе очаквал той също да се сети. „Джон, помисли си пилотът, ако оживея, кълна ти се, че ще се върна в училище да взема докторска диплома по астрофизика...“

Сянка покри лицето му. Той погледна напред и навън и очите му се разшириха.

Над тях и отпред, през огромния зев на разцепения басейн, се изливаше цял океан и се сриваше към „Юпитер“ като първичния потоп. „Можете да ме наричате Ной...“

Той отпрати кораба като сребриста палачинка и натисна лоста на изтласквачите, отнасяйки ги в дъга през притискащата ги в креслата параболола, нагоре и по-далече от надигащите се парчета на континенталната кора, право към водопада с размери на милионен град.

— Стиснете си носовете! — изрева Уест. „Там, където има вход, трябва да има и изход.“ Корабът се понесе нагоре през пропадащото море, прорязвайки го като лазерен лъч, летящ нагоре по стръмното течение, към свободата си.

„Юпитер“ изригна над океанската повърхност... за да се озове в друг мощен улей. Дон диво отклони посоката му, край тях изфуча айсберг и се срути долу в разцепилото се морско дъно. Насочи кораба през въртящата се скална фуния, без да го интересува какво точно представляваше тя, защото в другия край на дупката беше съзрял звездите.

Корабът се стрелна нагоре, през каменния коридор. Бяха се озовали вътре в срутвач се вулканичен конус, разбра Уест... „при това съвсем не беше спящ.“ Втвърдяваща се лава и скали с размерите на къщи се сриваха с рев пред него — „Последно препятствие, последна атака и този свят трябваше да ги изхвърли на свобода...“ и изведнъж му се стори, че всичко това беше най-добрата проклета виртуална игра, в която някога се беше напъхвал.

— Търкалящи се камъни. Рок енд рол... — той се ухили и остави потокът адреналин да го повлече към Зоната, в която един звездолет, попаднал сред недрата на действащ вулкан, можеше да извърши невъзможното. Където летящите камъни и бомби от лава не можеха да го докоснат, нито кораба му, нито хората, които му бяха толкова скъпи, колкото собствения му живот...

И той накара „Юпитер“ да затанцува под собствената му музика, извивайки се в пируети през огнения щорм отломки, без нито една погрешна стъпка, без нито милисекунда колебание.

— *Ето там.* Прозорец... — извика Джон до него и посочи.

Той кимна.

— Видях го! — И насочи кораба към гърлото на вулкана. Светлината в края на тунела беше от звездното небе.

Корабът изригна нагоре от устието на вулкана, нагоре в нощта, нагоре, пронизвайки срыващата се атмосфера.

Безименният свят се отвя зад тях и те преодоляха границата на смъртната му хватка, измъквайки се сред безмълвните дълбини на открития космос.

ЕПИЛОГ

Дон се надигна от пилотското си кресло, разтри изтръпналите си мускули и тялото му най-сетне се отдаде на покоя. Най-после можеше да престане да се взира в звездите и той се обърна да огледа екипажа си... семейството си. Джон го гледаше, все още седящ, сякаш парализиран, на креслото на помощник-пилота. В усмивката му се четеше гордост и не малка завист. Дон се ухили и пъкна ръце в джобовете, сякаш всичко това беше „Какво пък, голяма работа.“

Всички най-после се размърдаха от местата си и Джуди пристъпи зад него.

— Добре се справи, пилотче — промълви тя нежно.

Той се извърна и се ухили още по-широко.

— Е — каза той, — заслужих ли я най-после тази целувка?

Тя го целуна леко по бузата.

— Заслужи я.

„Господи, и това ли беше то...?“ — Дон вдигна рамене и понечи да се върне на мястото си.

Но ръката на Джуди го хвана и го извъртя.

— А тази пък е на кредит — тя го обгърна с две ръце, притисна тялото си в неговото и го целуна, дълго и страстно, по устните. След което го пусна.

Дон залитна назад, онемял.

Тя се усмихна и вдигна вежди.

— „Студена риба“, а?

И тя извърна поглед към животинчето на Пени, започнало да блопка настоятелно; това отвличане го спаси от смуцаващата необходимост да ѝ отвърне каквото и да е.

Насмешливият поглед на Морийн се отмести от тях двамата към Блоп. Усмивката ѝ помръкна и тя погали Блоп по главичката.

— Бедничкото... то остана съвсем само.

Но едва изрекла го, и Пени започна да се отдръпва извън обсега ѝ, понесла на ръце възбуденото бебе. Момичето хвърли поглед назад и

майка ѝ извика:

— Пени, защо ме гледаш така. Пени...?

Пени отново спря пред бронираната врата, озовала се на безопасно разстояние.

— Нали обещах на Джуди да се грижа за нея... — промърмори тя, като се мъчеше да прикрие гузната си усмивка. Шарещите ѝ из залата тъмни очи помръкнаха още повече.

— Не можех да я оставя самичка. — После се извърна, надникна в коридора и извика: — Вече можеш да дойдеш.

В залата пристъпи някакво огромно туловище, чиито форми ставаха все по-ясни, докато приближаваше, и най-сетне Дон осъзна, че не можеше да бъде нищо друго, освен възрастен индивид от вида на Блоп. „А аз си мислех, че орангутаните са грозни...“

Пени пусна бебенцето и то подскочи от ръцете ѝ. „Майката...? Бащата...? това му се викаше страхотна история...“ гушна бебето грижовно в скута си. Пени засия, а Уил обиколи около двете извънземни същества, вдигнал възхитените си очи нагоре. Морийн поклати угрижено глава, сякаш вече размисляше с какво ще го хранят.

Джон се усмихна уморено към Дон.

— Сега да можехме само да намерим пътя към Алфа Едно...

Уил погледна баща си и лицето му се озари. Момчето кимна на Робота.

— Ако позволите, професоре... обади се Роботът от мястото си, където пазеше останалото, слава Богу, в безсъзнание тяло на Смит. Във въздуха в центъра на мостика мигом увисна холографска схема на галактиката. Дон различи познатото изображение на „Юпитер Две“ сред звездите. От другата страна на залата се виждаше примигваща светеща точка — „Алфа Едно.“

— Звездните рисунки на сина ви.

— Не е рисунка, а карта — отвърна Уил възбудено и пристъпи към Джон.

Джон се усмихна и го обгърна с ръка, кимайки му с обич и признателност.

Отново извърна очите си към звездната карта и само Дон успя да забележи сянката на жал, стаена в тях.

Внезапно из целия мостик прокънтяха сигналите на алармените системи. Дон се обърна към командния пулт и очите му зашариха по дисплеите: зад тях, в космоса, безименната планета беше станала яркочервена и пулсираше. Пред очите му тя се изду като болезнен мехур; избухна и се разтвори, бълвайки залп от съдържана до този миг енергия и превърнати в пара отломъци. Един смъртен вик, който щеше да отеква цяла вечност из пределите на космоса. Докато Дон се взираше в екраните към ударната вълна, която се понесе към тях, взривилият се навътре свят започна отново да се разпада и да се свива с всяка следваща секунда, сякаш се мъчеше да се самозасмуче и да изчезне от реалната вселена. Смаян, пилотът изруга.

— Гравитационното поле на планетата се разпада!

— Ще ни засмуче — промълви Морийн и погледна изплашено съпруга си.

— Няма да можем да се измъкнем навреме — поклати глава Джон.

— Хипердвигателят? — Джуди погледна баща си и после Дон.

Дон кимна и лицето му се озари от усмивка. Зае мястото си пред командния пулт и надигна креслото нагоре. Джон също седна в креслото си и извади ключовете. Подхвърли единия на Дон.

— Всички да се хванат здраво... — промърмори Морийн. Думите и бяха изпълнени по-скоро с ирония, отколкото с отчаяние.

Пени завъртя очи към майка си.

— Пак се почна.

— Страхотно! — добави ухилено Уил.

* * *

Ядрото на безименната планета се взриви навътре към центъра си, изпълвайки нощта с ослепителен блясък, а в същото време се включи изкривяващият пространството двигател на „Юпитер Две“. За кратък миг корабът се превърна във втора, внезапно изгряла сред околния мрак звезда.

А после, подобно на света, който беше напуснал, той се изгуби в космоса.

Издание:

Джоан Д. Виндж. Изгубени в космоса

Американска, първо издание

Редактор: Лили Кирова

Худ. оформление на корицата: Петър Христов

Издателство „Слънчо“, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.